JOHN GRISHAM

UN ALTFEL DE CRĂCIUN

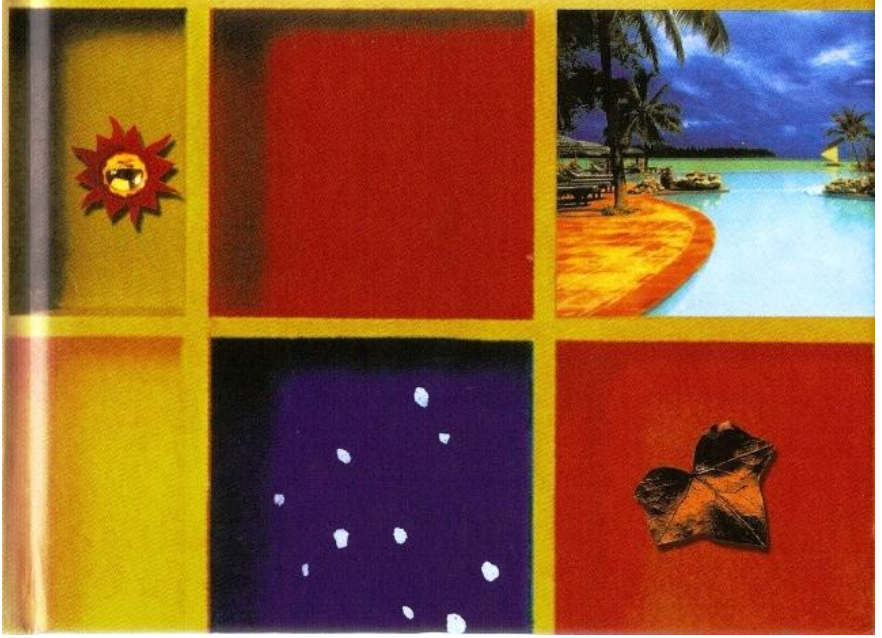

JOHN GRISHAM

UN ALTFEL DE CRĂCIUN

Titlul original: Skipping Christmas-2001
Traducere din limba engleză: HORIA NICOLA URSU, MARIANA PETCU

1

Terminalul era plin de călători obosiți; cei mai mulți stăteau în picioare sau rezemați de-a lungul pereților; fotoliile de plastic ale sălii de aşteptare, puține la număr, fuseseră de mult ocupate. În fiecare avion care decola sau ateriza se aflau cel puțin optzeci de pasageri; cu toate acestea, numărul fotoliilor nu depăşea câteva zeci.

Cel puțin o mie de oameni păreau să aştepte la cursa de Miami de la ora şapte. Erau toți înfofoliți şi plini de bagaje. După ce-şi făcuseră cu greu drum prin traficul intens, trecuseră de mulțimea care se înghesuia pe pasarelă. Era prima duminică de după Ziua Recunoştinței, una din cele mai aglomerate zile ale anului pentru transportul aerian. Dând din coate şi împingându-se pentru a pătrunde cât mai mult în spațiul terminalului, oamenii se întrebau, nu pentru întâia oară, de ce oare aleseseră tocmai această cursă şi această zi pentru a călători cu avionul.

Motivele erau variate şi, pentru moment, lipsite de importanță. Unii zâmbeau. Alții încercau să citească, dar larma şi înghesuiala din jur îi împiedica. Cei mai mulți aşteptau resemnați, cu privirile pironite în podea. Nu departe, un Moş Crăciun tuciuriu şi slăbănog îşi scutura clopoțelul, agasant, şi, pe un ton monoton, făcea, înainte de vreme, urări de sărbători.

O familie puțin numeroasă se apropie de intrare şi, când văzu mulțimea, se opri la marginea pasarelei. Fiica era tânără şi frumoasă. Se numea Blair şi, după toate aparențele, ea era cea care urma să plece. Părinții veniseră doar pentru a o conduce. Cei trei scrutară mulțimea şi, la rândul lor, se întrebară de ce aleseseră oare tocmai acea zi pentru călătorie.

Lacrimile secaseră, cel puțin deocamdată. Blair avea douăzeci şi trei de ani, absolvise de curând cu rezultate foarte bune, dar nu se simțea încă pregătită pentru a începe

o carieră. O prietenă din colegiu se angajase în Peace Corps şi plecase în Africa. De-aici îi venise şi lui Blair ideea de a-şi dedica următorii doi ani din viață ajutorării semenilor ei. Urma să plece în Peru, unde avea să-i învețe pe micii sălbatici să scrie şi să citească. Avea să locuiască într-o cocioabă fără canalizare, fără curent electric şi fără telefon; cu toate acestea, era nerăbdătoare să-şi înceapă călătoria.

Cursa avea să o ducă la Miami; de acolo, avea să zboare până la Lima. Apoi o călătorie de trei zile cu autobuzul avea să o poarte până în inima munților, într-o cu totul altă epocă. Pentru întâia oară în viață, avea să-şi petreacă Crăciunul departe de casă. Mama sa îi strânse mâna şi încerca să se țină tare.

Îşi luaseră deja rămas-bun şi, pentru a suta oară, întrebarea: „Eşti sigură ca ai să te descurci?" fusese rostită.

Luther, tatăl său, studie încruntat mulțimea gălăgioasă. „Ce nebunie!" gândi el. Le lăsase pe fete pe trotuar, în fața intrării, apoi condusese kilometri întregi până când găsise un loc într-o parcare laterală. Un autobuz ticsit îl adusese înapoi la poarta aeroportului. De aici, fusese nevoit să dea din coate pentru a face loc soției şi fiicei sale, până au ajuns la acest terminal. Plecarea lui Blair îl umplea de tristețe. Ura înghesuiala şi mulțimile de oameni. Dispoziția sa era departe de-a fi bună, iar Luther se aştepta la tot ce putea fi mai rău.

Agenții de pază de la intrare se agitară, iar pasagerii mai reuşiră să avanseze câțiva centimetri. În difuzoare răsună primul anunț, îndemnându-i pe cei care aveau nevoie de mai mult timp pentru îmbarcare şi pe cei de la clasa întâi să se apropie de aria de control. Agitația spori.

— Cred c-ar trebui s-o luăm şi noi din loc, propuse Luther privindu-şi fiica, unica lui odraslă.

Se îmbrățişară încă o dată, încercând să-şi ascundă lacrimile. Blair zâmbi şi spuse, cu glasul uşor tremurat:

— Un an trece repede. De Crăciunul următor voi fi acasă.

Mama sa, Nora, îşi muşcă buzele şi o sărută încă o dată:

— Te rog, ai grijă de tine, nu se putu ea abține.

— Am să mă descurc.

Îi dădură drumul şi o urmăriră neputincioşi în timp ce se alătura unei cozi enorme, îndepărtându-se centimetru cu centimetru de ei, de casă, de siguranța căminului şi a singurului mod de viață pe care îl cunoscuse… În timp ce îşi întindea biletul, Blair se întoarse şi le zâmbi pentru ultima oară.

— La naiba, ajunge! oftă Luther. Are să se descurce foarte bine.

Nora nu reuşi sa găsească nicio replică potrivită văzându-şi fiica dispărând. Se întoarseră şi se pierdură în mulțime. Urma un marş lent de-a lungul pasarelei. Trecură de acelaşi Moş Crăciun cu clopotul său agasant şi de magazinele minuscule, înțesate de lume.

Când ieşiră din aeroport, ploua. Se aşezară la coadă, în aşteptarea autobuzului care avea să-i ducă în parcare. Turna cu găleata când coborâră în stație, la două sute de metri de locul unde îşi lăsaseră maşina. Luther cheltui nu mai puțin de şapte dolari pentru a-şi smulge maşina din ghearele lacome ale autorităților aeroportului.

În timp ce se îndreptau spre oraş, Nora se hotărî în sfârşit să rupă tăcerea:

— Crezi că se va descurca? întrebă ea.

Luther auzise cuvintele astea de atâtea ori, încât răspunsul său devenise un mormăit automat:

— Bineînțeles.

— Chiar crezi asta?

— Desigur.

Dar nu avea nicio importanță dacă era sau nu sincer. Blair plecase. Nu mai aveau cum s-o întoarcă din drum.

Apucă volanul cu ambele mâini şi blestemă în gând traficul intens. Nu ştia dacă soția lui plângea sau nu. Avea în minte un singur lucru: sa ajungă odată acasă, să scape de hainele ude, să se aşeze lângă foc şi să răsfoiască o revistă.

Mai aveau de parcurs vreo trei kilometri, când Nora anunță:

— Am de făcut nişte cumpărături.

— Plouă, replică el.

— Chiar am nevoie de lucrurile astea.

— N-am putea amâna?

— Dacă vrei, poți să mă aştepți în maşină. Va dura doar câteva clipe. Opreşte la *Chip's,* e deschis şi astăzi.

Se îndreptară în consecință către *Chip's,* un magazin pe care Luther îl ura. De vină nu erau doar prețurile scandalos de mari şi obrăznicia snoabă a personalului de acolo, ci şi amplasarea sa de-a dreptul imposibilă. Bineînțeles, ploaia nu mai contenea, iar Nora nu putea să-şi facă cumpărăturile de la o băcănie *Kroger,* unde se găseau destule locuri de parcare şi puteai să dai fuga până la intrarea în magazin fără să te uzi leoarcă. Nu, era musai să cumpere de la *Chip's,* unde, după ce parcai, trebuia să țopăi cale lungă prin ploaie.

Colac peste pupăză, parcarea era plină. Chiar şi trotuarele erau ocupate. Căută zadarnic vreme de vreo zece minute, până când Nora spuse în sfârşit, iritată de incapacitatea sa de a găsi un amărât de loc de parcare:

— Lasă-mă la intrare!

Trase pe dreapta în dreptul unui mic local şi îi ceru:

— Dă-mi o listă cu tot ce e de cumpărat.

— Mă duc eu, răspunse ea, mai mult din politețe.

Luther avea să fie cel făcut ciuciulete, o ştiau prea bine amândoi.

— Dă-mi lista.

— Doar ciocolată albă şi o jumătate de kilogram de fistic, rosti ea, vădit uşurată.

— Asta-i tot?

— Da. Ai grijă sa fie ciocolată Logan, un baton de o jumătate de kilogram, iar fisticul să fie de la Lance Brothers.

— Şi mărunțişurile astea nu puteau s-aştepte până mâine?

— Nu, Luther, nu puteau. Vreau să prepar un desert pentru mâine la prânz. Dacă n-ai chef să te duci, taci din gură şi mă duc eu.

Coborî din maşină, trântind uşa. Încă de la al treilea pas, călcă într-o băltoacă adâncă. Apa rece îl udă până la gleznă şi îi intră în pantof. Vreme de-o clipă, îngheţă, cu răsuflarea tăiată, apoi porni înainte, pe vârfuri, străduindu-se din răsputeri să ocolească bălţile, în timp ce se strecura printre maşini.

Cei de la *Chip's* credeau în două lucruri: în preţuri mari şi chirie mică. Magazinul era amplasat pe o alee laterală, ferită de privirile oricui nu era familiarizat cu împrejurimile. Alături se afla o prăvălie de băuturi, al cărei patron pretindea că e francez, deşi se zvonea că, de fapt, ar fi fost ungur. Vorbea înfiorător de prost engleza, dar învăţase repede de tot cum să umfle preţurile, probabil de la vecinii săi. De fapt, toate prăvăliile din zonă, o ştia oricine, îşi făceau un titlu de glorie din preţurile lor de-a dreptul discriminatorii.

Cu toate astea, nu duceau lipsă de clienţi. Un alt Moş Crăciun îşi zdrăngănea clopoţelul în dreptul unui magazin de brânzeturi. Dintr-un difuzor ascuns deasupra intrării de la *Mother Earth* răsuna un colind. Cu siguranţă, se gândi Luther, cei de-acolo nu se înduraseră încă să renunţe la sandale. Asta era o altă prăvălie pe care Luther nu o putea înghiţi; pur şi simplu refuza să-i treacă pragul. Nora cumpăra de-acolo plante medicinale şi tot soiul de aiureli naturiste, al căror scop Luther nu reuşise niciodată să-l înţeleagă. Bătrânul mexican care ţinea tutungeria îşi împodobea vitrina pentru sărbători. Pufăia de zor din pipă, trebăluind în jurul bradului artificial, poleit cu zăpadă la fel de artificială.

La drept vorbind, erau destule şanse să aibă parte de zăpadă adevărată, la noapte. Comercianţii mişunau grăbiţi în jurul magazinelor. Şoseta din pantoful drept al lui Luther se preschimbase într-un sloi de gheaţă, până la gleznă.

La *Chip's,* coşurile de lângă tejghea lipseau şi bineînţeles că ăsta era un semn rău. Luther n-avea nevoie de coş, dar absenţa acestora însemna ca magazinul era plin ochi. Spaţiile dintre rafturile cu marfă erau înguste, iar produsele

erau expuse fără pic de logică. Oricât de scurtă ți-ar fi fost lista de cumpărături, n-aveai de ales, erai nevoit să străbați magazinul în lung şi-n lat pentru a găsi ceea ce căutai.

Un băiat de prăvălie aranja de zor un maldăr de bomboane de ciocolată. Un afiş din fața raionului de măcelărie îi sfătuia pe toți clienții prevăzători să-şi comande din timp curcanul pentru Crăciun. De asemenea, era bine de ştiut că veniseră vinurile pentru sărbători! Şi şunca, desigur!

„Câtă risipă! se gândi Luther. De ce e oare nevoie sa mâncăm şi să bem în cantități industriale pentru a sărbători naşterea lui Hristos?" Găsi fisticul în dreptul raionului de pâine. Celor de la *Chip's* li se părea probabil logic să fie aşa. Ciocolata albă cerută de Nora nu era de găsit în preajmă, iar Luther înjură în gând şi porni printre rafturi, privind cu atenție fiecare produs. La un moment dat fu lovit de un cărucior. Niciun fel de scuze, cel care-l împingea nici nu băgase de seama micul accident. Din difuzoare răsuna acum *God Rest Ye, Merry Gentleman,* dar colindul liniştit nu era deloc de natură să-i îmbunătățească dispoziția lui Luther. Din partea sa, puteau să cânte chiar şi *Frosty, the Snowman…*

După un timp, în apropierea unui bogat sortiment de orez adus din toate colțurile lumii, zări un raft cu tot felul de tipuri de ciocolată de menaj. Apropiindu-se, recunoscu ambalajul Logan de o jumătate de kilogram. Mai făcu un pas şi ciocolata dispăru, înşfăcată de o femeie cu o privire aspră, care nici nu-l văzu măcar. Spațiul rezervat ciocolatei Logan era acum gol, iar în clipele ce urmară, Luther constată cu deznădejde că pe raft nu se mai afla nici măcar o fărâmă de ciocolata albă. Desigur, erau acolo tone de ciocolata amăruie sau cu lapte, dar ciocolata albă se evaporase.

Coada de la casa rezervată celor cu mai puține cumpărături avansa mai încet decât celelalte două. Ca întotdeauna, de altfel. Prețurile exagerate de la *Chip's* îi obligau pe cumpărători să-şi drămuiască atent achizițiile, dar acest lucru nu influența deloc viteza de avansare a cozii.

Fiecare obiect era ridicat, inspectat din priviri şi apoi trecut de mână într-un registru de către un casier cu figura antipatică. Cei care ambalau cumpărăturile lipseau, spre deosebire de zilele din imediata apropiere a sărbătorilor, când aceştia se înmulţeau brusc, afişând zâmbete îndatoritoare şi dând dovadă de o uimitoare capacitate de memorare a numelui clienţilor. Un lucru oarecum firesc, ţinând cont de faptul că atunci era sezonul bacşişurilor. Încă un aspect legat de Crăciun pe care Luther îl detesta din adâncul sufletului.

Şase dolari şi ceva mărunţiş, pentru o jumătate de kilogram de fistic! Îl împinse deoparte pe junele de la ambalaje şi pentru o clipă se gândi ca avea să fie nevoit să-l pocnească pentru a-l împiedica să-i împacheteze fisticul într-o pungă cu emblema magazinului. Vârî fisticul în buzunarul impermeabilului şi ieşi.

În faţa tutungeriei, o mulţime de oameni se adunaseră să-l urmărească pe bătrânul mexican care îşi decora vitrina. Acesta băgase în priză nişte roboţei care păşeau înainte şi înapoi prin zăpada artificială, spre imensul deliciu al asistenţei. Luther fu obligat să coboare de pe trotuar ca să-i ocolească pe entuziaştii gură-cască. Un singur pas greşit fu de ajuns şi piciorul stâng i se cufundă într-o baltă de apă amestecată cu gheaţa, adâncă de cel puţin zece centimetri. Încremeni, trăgând adânc aer în piept şi blestemându-l pe bătrânul mexican, cu roboţeii şi cu admiratorii lui cu tot, ca să nu mai vorbim de afurisitul de fistic. Îşi smulse piciorul din băltoacă, stropindu-se până la genunchi. Stând pe marginea bordurii, cu ambele picioare îngheţate, sub torentul de colinde ce se revărsa din difuzoare peste trotuarul ticsit, Luther începu să urască Crăciunul.

Apa i se scurgea printre degetele de la picioare când, în sfârşit, reuşi să ajungă la maşină.

— N-am găsit ciocolată albă, şuieră el către Nora, aşezându-se la volan.

Soţia sa tocmai se ştergea la ochi.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă el.

— Am vorbit cu Blair.

— Cum? De unde? E totul în ordine?

— A sunat din avion. E bine.

Nora îşi muşcă buzele, încercând să îşi revină.

„Cât să fi costat un telefon dat din avion, de la zece mii de metri altitudine?" se întrebă Luther. Văzuse telefoanele aflate la bordul avioanelor. Funcționau cu orice fel de cărți de credit. Blair avea la ea cartea de credit pe care i-o dăduse; cheltuielile ei aveau să fie transferate automat în contul familiei. Un apel de acolo, de sus, pe un telefon celular aflat la sol avea să coste cel puțin zece dolari.

Şi pentru ce? „Sunt bine, mama, nu ne-am văzut de aproape o oră, deja mi-e dor de voi, vă iubesc, pa-pa!..."

Motorul era pornit, deşi Luther nu-şi amintea să fi întors cheia în contact.

— Ai uitat de ciocolata albă? întreba Nora, pe deplin refăcută.

— Nu, n-am uitat. Nu mai aveau.

— L-ai întrebat şi pe Rex?

— Care Rex?

— Rex, tipul de la măcelărie.

— Nu, Nora. Oare cum de nu mi-a trecut prin minte să-l întreb pe măcelar dacă nu cumva a ascuns niscaiva ciocolata albă printre cotlete şi ficăței?!

Soția sa smuci mânerul uşii exprimându-şi întreaga nemulțumire care pusese stăpânire pe ea.

— Nu pot să mă lipsesc de ciocolată. Oricum, îți mulțumesc pentru „efort"!

„Sper să calci şi tu în vreo băltoacă!" mormăi Luther în gând. Spumega de furie şi, o vreme, continuă să bombăne de unul singur. Dădu la maximum încălzirea, ca să-şi dezmorțească picioarele înghețate bocnă şi urmări procesiunea de obezi care intrau şi ieşeau din localul de alături. Pe strada principală, circulația părea să se fi blocat.

Cât de bine ar fi daca ar putea evita, într-un fel sau altul,

sărbătorile! visă el. Dac-ar putea să pocnească din degete şi brusc să se trezească pe 2 ianuarie! Fără pom de Crăciun, fără cumpărături, fără cadouri inutile, fără bacşişuri! Gata cu împachetatul sofisticat, cu aglomerația nebunească de pe străzi, cu înghesuiala din toate spațiile publice! Adio prăjituri cu fructe, adio lichior de ouă şi şuncă de care nimeni n-are nevoie! Niciun fel de colindători, nicio petrecere plicticoasă la birou, nicio cheltuială fără rost! Şi lista se putea prelungi. Se aplecă peste volan zâmbind, savurând valul de căldură care îl invada şi visând la ceva plăcut care sa-l scape de toate astea.

Nora reveni, ținând în mână o pungă maro de hârtie. O aruncă pe banchetă cu un gest triumfător, atentă să nu rupă cumva batonul de ciocolată, însă dornică să-i demonstreze că ea reuşise acolo unde el dăduse greş.

— Toată lumea ştie că e de-ajuns să întrebi, dacă nu găseşti ceva! spuse ea pe un ton înțepat, smucind centura de siguranță.

— Ciudat mod de a face comerț! se strâmbă Luther, trecând în marşarier. Să ascunzi ciocolata la raionul de măcelărie, să scoți pe raft o cantitate cât mai mică! Nu-i de mirare că toți clienții se dau în vânt să o cumpere! Pun pariu că marfa de sub tejghea e mai scumpă.

— Of, termina odată, Luther!

— Te-ai udat pe picioare?

— Nu. Dar tu?

— Nu.

— Atunci de ce-ai mai întrebat?

— Îmi făceam griji pentru tine, asta-i tot.

— Crezi ca se va descurca?

— Se află la bordul unui avion. De-abia ai terminat de vorbit cu ea.

— Mă întrebam dacă se va descurca acolo, în junglă…

— Nu-ți mai face atâtea probleme! Cei din Peace Corps n-ar trimite-o acolo, dacă ar fi periculos.

— Nu va mai fi la fel…

— Ce anume?

— Crăciunul.

Cu siguranță nu va mai fi la fel, fu cât pe ce să rostească Luther. În mod straniu, zâmbea în timp ce încerca să se strecoare în traficul aglomerat.

2

Cu picioarele încălzite în şosete groase de lână, Luther adormi repede, dar se trezi aproape imediat. Nora se agita prin casă. O auzi trăgând apa în baie şi stingând lumina. Se îndreptă apoi spre bucătărie, unde pregăti un ceai de plante; câteva minute mai târziu intră în camera lui Blair; fără îndoială, se uita pe pereți şi suspina din greu, copleşită de gândul că anii au trecut prea repede. Se întoarse în cele din urmă în pat. Se foi, se răsuci, trăgând mereu de plapumă şi făcând tot posibilul să-l trezească. Simțea nevoia dialogului, căuta cu disperare un interlocutor. Voia ca Luther să o asigure că Blair n-avea să pățească nimic în înspăimântătoarea junglă peruviană.

Luther nici nu se clinti. Respira profund, ca într-un somn greu. Refuza să stea de vorbă, conştient că, odată reluat, dialogul s-ar fi prelungit ceasuri întregi. Se prefăcu a sforăi, iar asta o mai linişti pe soția sa.

De-abia după unsprezece reuşi ea să adoarmă. Luther avea ochii împăienjeniți şi simțea că picioarele aveau să-i ia foc dintr-o clipă într-alta. Când, într-un târziu, se convinse că Nora adormise de-a binelea, se ridică din pat, îşi scoase şosetele şi le azvârli într-un colț al camerei şi se îndreptă tiptil spre bucătărie, să bea un pahar cu apă. Apoi se hotărî sa-şi prepare o ceaşcă de cafea decofeinizată.

O oră mai târziu se afla în biroul său de la subsol, aşezat în fața computerului care bâzâia în surdină, cu o mulțime de fişiere deschise şi cu foile de hârtie pregătite în imprimanta, desfăşurând o anchetă financiară în toată regula. Fiind contabil de meserie, Luther păstra o evidență meticuloasă a tuturor cheltuielilor. Dovezile se acumulară şi, în scurt timp, Luther uita cu desăvârşire că-i era somn.

În urmă cu un an, familia lui Luther Krank cheltuise de Crăciun nu mai puțin de şase mii o sută de dolari. Şase mii o sută! Şase mii o sută pe podoabe de Crăciun, pe un set nou

de beculeţe, pe flori, pe un nou Frosty şi pe un molid canadian; şase mii o sută pe şuncă, curcan, pastramă, caşcaval şi pe fursecurile de care nu se atinsese nimeni; şase mii o sută pe vinuri, lichioruri şi pe trabucurile împărţite colegilor de birou; şase mii o sută aruncaţi pe prăjiturile cu fructe oferite de pompieri şi de cei de la serviciul de ambulanţă, precum şi pe calendarele împărţite de asociaţia poliţiştilor; şase mii o sută pentru un pulover de caşmir pe care Luther îl detesta în taină, pentru o jachetă sport pe care o îmbrăcase doar de două ori şi pentru un portmoneu din piele de struţ, extrem de scump şi de-a dreptul urât, care mai era şi aspru la pipăit. Pentru rochia Norei, pe care o purtase la cina de Crăciun de la firmă, pentru propriul ei pulover de caşmir, ca şi pentru o eşarfă cumpărată de la un designer în vogă, pe care o adora: şase mii o sută! Blair căpătase o pelerină, cizme şi o pereche de mănuşi, un Walkman pentru jogging şi, bineînţeles, ultimul şi cel mai mic model de telefon mobil disponibil pe piaţă: şase mii o sută! O parte din sumă fusese cheltuită pentru darurile ceva mai simbolice trimise câtorva rude apropiate — cele mai multe, din partea Norei. Felicitările de sărbători fuseseră cumpărate de la o papetărie aflată la câţiva paşi de *Chip's,* în districtul comercial, unde toate preţurile erau duble. În sfârşit, o mare parte din cei şase mii o sută de dolari se cheltuiseră pentru pregătirea tradiţionalei petreceri pe care familia Krank o organiza în fiecare an în seara de Ajun.

Şi ce anume rămăsese, concret, din toate astea? Unul sau două obiecte utile, dar nu cine ştie ce. Şase mii şi o sută!

Luther contemplă paguba cu ochi îngroziţi, de parcă ar fi fost provocată de altcineva. Chitanţele şi facturile însumate alcătuiau baza unei argumentaţii solide.

Ezită o clipă, în timp ce studia cifrele referitoare la operele de caritate: darurile trimise la biserică, la cantina săracilor, la orfelinat şi la adăpostul de noapte. Renunţă însă la orgoliul de binefăcător şi reveni la concluzia care îl umpluse de oroare — cheltuiseră şase mii o sută de dolari cu

sărbătorile!

— Asta înseamnă nouă la sută din venitul meu anual, mormăi el, fără să-i vină să creadă. Şase mii şi o sută. Bani gheaţa. Iar din suma asta, doar şase sute de dolari pot fi încadraţi la deducerile neimpozabile!

Copleşit, făcu un lucru pe care nu-l făcea decât rareori: luă sticla de coniac şi dădu gata câteva pahare la rând.

Luther dormi de la trei până la şase. Se trezi de-a binelea sub duş. În timp ce-şi beau cafeaua şi-şi luau micul dejun, Nora ar fi avut poftă de conversaţie, dar Luther refuză în continuare să stea de vorbă. Citi ziarul, se amuză atunci când ajunse la benzile desenate, îşi asigură de două ori soţia că Blair se distra de minune, apoi o sărută şi porni în goană spre birou.

Agenţia de voiaj se afla în holul clădirii în care lucra Luther. Trecea pe lângă ea de cel puţin două ori pe zi, aruncând arareori câte o privire distrată spre vitrinele pline de afişe cu plaje însorite, cu munţi, iahturi şi piramide. Compania de turism se instalase acolo cu scopul de a-i atrage pe cei îndeajuns de norocoşi pentru a-şi permite să călătorească. Luther nu-i trecuse nicio dată pragul şi, ce-i drept, nici nu-i trecuse prin minte că avea să o facă vreodată. Vacanţa familiei Krank se rezuma, de regulă, la câteva zile pe malul marii, în vila unui prieten. Având în vedere cât era Luther de ocupat, erau norocoşi sa aibă parte chiar şi de acestea.

Imediat după ora zece, Luther se furişă afară din birou. Alese scările, evitând ascensorul pentru a nu fi nevoit să dea nimănui explicaţii şi porni ca din puşcă spre uşa agenţiei *Regency Travel.* Biff îi ieşi în întâmpinare.

Biff avea o floare uriaşă prinsă în păr, un ten bronzat şi lucios şi arăta de parcă s-ar fi aflat la agenţie doar pentru scurtă vreme, între două ieşiri pe nisipul fin al plajei. Zâmbetul ei larg îl făcu pe Luther să încremenească, iar primele-i cuvinte îl lăsară cu gura căscată.

— Aveți nevoie de o vacanță, rosti ea.

— Cum de v-ați dat seama? reuşi el să îngaime.

Îi întinse mâna şi o strânse cu căldură, apoi îl conduse la biroul ei şi îl invită să se aşeze. Apoi fata se postă în fața lui, pe birou. Luther îi remarcă picioarele lungi şi bronzate.

— Decembrie e luna cea mai potrivită pentru o croazieră, începu ea, iar Luther fu imediat convins de adevărul spuselor ei.

Broşurile se revărsară pe masă, într-un torent multicolor, iar fata le răsfira atent sub ochii visători ai lui Luther.

— Lucrați aici, în clădire? întrebă ea, ca un preambul la chestiunea banilor.

— La Wiley & Beck, la etajul şase, răspunse Luther, fără să-şi desprindă privirea de palatele plutitoare şi de plajele fără de sfârşit.

— E o firmă de brokeri? se interesă ea, politicoasă.

Luther clipi des, apoi se grăbi să-i răspundă:

— Nu, de contabilitate.

— Îmi cer scuze, replică fata, radiind de fericire.

Chipul palid, cearcănele groase, costumul bleu standard şi cravata uşor demodată... Ar fi trebuit să-şi dea seama din prima privire. Mă rog, asta n-avea prea mare importanță. Se întinse şi luă un teanc de broşuri şi mai strălucitoare.

— N-am avut prea mulți clienți de la firma dumneavoastră.

— Nu prea avem timp de vacanțe. E prea mult de lucru întotdeauna... Îmi place broşura asta.

— Excelentă alegere!

Căzură de acord asupra avantajelor oferite *de Prințesa Insulelor,* o navă-mamut nou-nouță, cu cabine pentru trei mii de persoane, patru piscine, trei cazinouri, restaurante deschise non-stop şi o listă lungă de alte servicii de lux. Luther îşi luă rămas-bun şi se strecură înapoi spre biroul său aflat cu şase etaje mai sus, având sub braț un teanc de broşuri.

Îşi pregăti cu grijă planul de atac. În primul rând, rămase la birou până târziu; nu era ceva neobişnuit, dar avea să

ajute la crearea atmosferei din acea seară. Avu parte şi de noroc pentru că vremea rămase la fel de umedă. E greu să te integrezi în spiritul sărbătorilor când cerul e acoperit de nori cenuşii. Pe de altă parte, o astfel de vreme te îndeamnă să visezi la o vacanță de zece zile în bătaia razelor soarelui…

Dacă Nora nu-şi mai făcea griji pentru Blair, va avea grijă să-i dea el un motiv. Va aminti în treacăt de vestea îngrozitoare a apariției vreunui nou virus ucigaş sau va pomeni de masacrul dezlănțuit de traficanții de droguri într-un îndepărtat sat columbian. Va fi de-ajuns pentru a o face pe soția sa să intre la idei, abătându-i gândurile de la bucuriile Crăciunului. Oricum, sărbătorile n-aveau să fie la fel în lipsa lui Blair, nu-i aşa?

Ce-ar fi să ia o pauză anul acesta? Sa se ascundă de lume? Să evadeze? Să nu se gândească decât la propriul lor confort?

Desigur, Nora era cu gândurile departe, în junglă. Îl îmbrățişă şi îi zâmbi, încercând să-şi ascundă ochii roşii de plâns. Ziua trecuse fără prea mari probleme. Supraviețuise unui prânz cu prietenele şi petrecuse două ore la clinica de pediatrie la care lucra ca voluntară, una din numeroasele opere de binefacere în care era implicată.

În timp ce ea încălzea pastele pentru cină, el vârî pe ascuns un CD cu muzică reggae în combină, dar fără să-i dea drumul. Sincronizarea era esențială pentru reuşita planului sau.

Pălăvrăgiră o vreme, subiectul fiind în principal Blair. La scurt timp după ce se aşezaseră la masă, Nora intră, fără să ştie, în miezul problemei:

— Totul va fi altfel, la Crăciunul acesta. Nu crezi, Luther?

— Ai dreptate, încuviință el trist, înghițind cu greu. Nimic nu va mai fi la fel…

— Pentru întâia oară în douăzeci şi trei de ani, ea n-are să fie cu noi.

— Va fi de-a dreptul deprimant! Crăciunul poate fi, în anumite împrejurări, o sărbătoare foarte deprimantă, să ştii!

Luther înghiți în sec, iar furculița îi rămase nemişcată între degete.

— Ce n-aş da să putem uita de toate… continuă ea, rostind cuvintele din ce în ce mai încet.

Luther clipi des şi îşi plecă urechea către ea, în mod ostentativ:

— Ce e? întrebă ea.

— Ei bine… replică el pe un ton dramatic, împingându-şi deoparte farfuria. Dacă tot ai adus vorba despre asta, aş avea ceva de discutat cu tine.

— Mai întâi termină de mâncat.

— Am terminat, declară el, sărind în picioare.

Servieta sa se afla la îndemână, iar el se repezi asupra ei ca un vultur.

— Luther, ce faci?

— Aşteaptă doar o clipă!

Se ridică triumfător, cu mâinile pline de hârtii.

— Iată ideea mea! anunță el, mândru. E o idee strălucită!

— Atunci de ce simt oare că mă trec fiorii? se încruntă Nora.

Luther desfăcu o foaie de hârtie tipărită la imprimantă şi se apucă să explice.

— Aici am notat tot ce-am făcut anul trecut de Crăciun. Am cheltuit în total şase mii o sută de dolari. Şase mii o sută!

— Nu e cazul să repeți, am auzit de prima dată.

— Şi nu se vede mai nimic concret. Marea majoritate a acestei sume s-a dus pe apa sâmbetei. S-a evaporat! Ca să nu mai vorbim de timpul pierdut de fiecare din noi în parte, de aglomerație, de nervi, de bătăile de cap, de oboseala acumulată, de toate lucrurile minunate care se asociază cu perioada sărbătorilor.

— Unde vrei să ajungi?

— Îți mulțumesc pentru întrebare.

Luther lăsă deoparte lista de cheltuieli şi, cu îndemânarea unui prestidigitator, se apucă să-i prezinte soției sale

Prințesa Insulelor. Masa se umplu într-o clipă de broşuri.

— Unde vreau să ajung? În Caraibe! Zece zile de lux total la bordul *Prințesei Insulelor,* cea mai sofisticată navă de croazieră din lume. Bahamas, Jamaica, Grand Cayman… A, era să uit!

Luther se repezi în camera alăturată, apăsă butonul de pornire al combinei muzicale, aşteptă primele măsuri ale melodiei, apoi reveni în bucătărie, unde Nora examina una dintre broşuri.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— E reggae, muzica pe care o ascultă cei de-acolo. Unde rămăsesem?

— Țopăiai dintr-o insulă într-alta…

— Aşa… Cum spuneam, vom înota în Grand Cayman, vom face windsurfing în Jamaica şi ne vom bronza pe săturate. Zece zile, Nora, zece zile de vis!

— Ca să ies la plajă, va trebui să dau jos câteva kilograme.

— Vom ține amândoi regim. Ce părere ai?

— Tot n-am înțeles… Care-i clenciul?

— E simplu ca bună ziua! Nu mai sărbătorim Crăciunul! Economisim banii şi îi cheltuim exclusiv pentru distracția noastră. Nu risipim nici măcar un bănuț pe mâncare pe care n-o vom mânca, pe haine pe care nu le vom purta decât o dată sau pe darurile de care n-are nimeni nevoie. Niciun sfanț! Vorbesc de un boicot, Nora, un boicot total al sărbătorilor de Crăciun.

— Sună groaznic.

— Dimpotrivă, e minunat! Şi, la urma urmei, e vorba doar de anul acesta. Haide să luăm o pauză. Blair nu e acasă. Anul viitor va fi şi, dacă vrei, vom putea să trăim din plin haosul sărbătorilor. Te rog, Nora! Sărim peste Crăciun, punem banii deoparte şi ne bălăcim în Marea Caraibelor timp de zece zile mari şi late!

— Şi cât ar costa distracția asta?

— Trei mii de dolari.

— Aşadar, economisim nişte bani'?

— Bineînțeles!
— Şi când plecam?
— La amiază, chiar în prima zi de Crăciun.
Vreme îndelungată, se priviră în ochi în tăcere.

Încheiară târgul în dormitor. Televizorul avea sonorul dat la minimum, pe pat erau împrăştiate o mulțime de reviste, toate necitite, iar broşurile se aflau la îndemână, pe noptieră. Luther răsfoia distrat un ziar financiar, în timp ce Nora ținea în mână o carte, fără să fi întors măcar o pagină.

Cel mai mare obstacol se dovedi a fi donația către instituțiile de caritate. Nora refuză categoric să renunțe la ea, să o facă uitată, după cum se exprimase Luther. Nora acceptase cu mare greutate să nu cumpere cadouri. I se umpluseră ochii de lacrimi la ideea de a nu împodobi pomul de Crăciun, cu toate că Luther îi atrăsese fără milă atenția că sfârşeau mereu prin a țipa unul la altul de fiecare dată când împodobeau blestematul ăla de brad. Şi n-aveau să-l monteze pe acoperiş pe Frosty, omul de zăpadă? În vreme ce fiecare casă de pe stradă avea să aibă unul? Ajunseră astfel la chestiunea spinoasă a opiniei publice. Nu vor fi oare disprețuiți pentru hotărârea lor de a ignora sărbătorile?

Ei şi? repetase Luther. Poate că, la început, prietenii şi vecinii vor dezaproba ideea lor; pe-ascuns însă vor muri de ciudă. Zece zile în Caraibe, Nora! insistase Luther. Prietenii şi vecinii lor nu vor râde cu gura până la urechi, în timp ce vor da zăpada cu lopata de pe alei, nu-i aşa? Nimeni nu va îndrăzni să zică nici pâs, în timp ce noi ne vom rumeni la soare, iar ei se vor văita de dureri de stomac, ghiftuiți cu curcan şi sosuri grele. Unul măcar n-avea să cuteze să se încrunte, când noi ne vom întoarce, supli şi bronzați şi ne vom deschide nepăsători cutia poştală ticsită!

Nora nu-l mai văzuse niciodată atât de hotărât. Îi respinse punct cu punct toate argumentele, până când în discuție nu mai rămăsese decât chestiunea donației.

— Ai fi în stare să renunți la o croazieră în Caraibe din

cauza unor amărâți de şase sute de dolari? întrebase Luther, sarcastic nevoie mare.

— Eu nu. Tu eşti acela, replicase ea, cu răceală.

Acestea fiind spuse, se retrăseseră fiecare în colțul lui şi încercaseră să citească. După o oră de tăcere încordată, Luther îşi scoase şosetele de lână şi împinse deoparte cearşaful, spunând:

— Fie! Vom dona exact cât am donat anul trecut. Niciun ban în plus!

Ea îşi azvârli cât colo cartea şi îi sări de gât. Se îmbrățişară, se sărutară, apoi Nora se întinse să ia broşurile.

3

Deşi ideea îi aparţinuse lui Luther, Nora avea să fie cea dintâi pusă la încercare. Telefonul începu să sune marţi dimineaţa. La celălalt capăt al firului se afla un individ pe care Nora abia dacă-l ştia din vedere. Se numea Aubie şi era proprietarul magazinului *Sămânţa de dovleac,* o papetărie dichisită, cu un nume ridicol şi preţuri exorbitante.

După inevitabilele replici de salut introductive, Aubie intră direct în miezul subiectului.

— Îmi făceam griji în privinţa felicitărilor dumneavoastră de Crăciun, doamna Krank, rosti el, încercând să pară sincer preocupat.

— De ce anume sunteţi atât de îngrijorat? întrebă Nora, uşor iritată. Nu-i plăcea ideea de-a fi sâcâită de un individ care de-abia dacă o saluta, în restul anului.

— Ştiţi, doamnă Krank, dumneavoastră alegeţi întotdeauna cele mai frumoase felicitări şi-am vrea să ştim câte va trebui să comandăm pentru dumneavoastră.

Tipul nu se pricepea deloc să îşi linguşească clienţii. Fiecare avea parte de aceeaşi placă.

Potrivit expertizei financiare realizate de Luther, *Sămânţa de dovleac* încasase trei sute optsprezece dolari de la familia Krank cu ocazia Crăciunului trecut. Chiar şi la vremea respectivă, suma i se păruse destul de extravagantă. Nu era neapărat o avere, dar cu ce se aleseseră de pe urma ei? Luther refuza categoric să o ajute la scris adrese pe plicuri şi la lipit timbre şi pufnea iritat de fiecare dată când ea îl întreba cui ar mai trebui trimise felicitări şi cui nu. Nici măcar nu se ostenea să arunce o privire la felicitările primite, iar Nora se văzu nevoită să recunoască, în sinea ei, că nici ea nu se mai bucura de ele la fel ca pe vremuri.

În consecinţă, adoptă o poziţie hotărâtă şi declară pe un ton care nu admitea replică:

— Anul ăsta nu vom comanda deloc felicitări.

În gând, îl auzi pe Luther aplaudând.

— Cum ați spus?

— Aşa cum ați auzit!

— Pot să vă întreb de ce?

— Cu siguranță, nu.

De astă dată, Aubie rămase fără cuvinte. Mormăi ceva, apoi închise telefonul şi, pentru o clipă, Nora se simți teribil de mândră. Buna dispoziție i se risipi întrucâtva o clipă mai târziu, gândindu-se la întrebările care, inevitabil, aveau să-i fie puse, mai devreme sau mai târziu. La un moment dat, sora ei, soția pastorului, prietenii din comitetul pentru alfabetizare şi mătuşa sa, care după pensionare locuia undeva la țară, cu toții aveau să se întrebe ce se întâmplase cu felicitările familiei Krank.

Să le fi rătăcit factorul poştal? Să fi uitat Nora să le expedieze?

Nu! Avea să le spună adevărul: „Anul acesta nu vom sărbători Crăciunul; Blair fiind plecată de-acasă, vom pleca şi noi într-o croazieră. Şi dacă v-au lipsit chiar atât de mult felicitările noastre, atunci anul viitor am să vă trimit fiecăruia câte două!”

Încântată, îşi turnă o ceaşcă de cafea. Se întrebă câți dintre cei aflați pe lista familiei Krank aveau să observe măcar lipsa urărilor transmise de familia Krank. Primeau şi ei câteva zeci de felicitări, cu fiecare an tot mai puține, e drept. Nora nu se ostenise niciodată să țină socoteala celor care le trimiteau. În febra sărbătorilor, cine mai avea timp să-şi bată capul să vadă de la cine a primit felicitări şi de la cine nu!

Îi veni în minte un alt subiect care îl irita pe Luther, ori de câte ori aducea vorba: rezervele pentru cazurile de urgență. Nora cumpăra întotdeauna câteva felicitări în plus, pentru a putea răspunde imediat la orice felicitare la care nu se aşteptau. An de an, primeau astfel de mesaje de la oameni pe care abia dacă îi cunoşteau sau de la cunoscuți de la care până atunci nu mai primiseră niciodată urări de sărbători. În

mai puțin de douăzeci şi patru de ore, Nora era capabilă, datorita rezervelor, să transmită răspunsul familiei Krank, frumos caligrafiat: „Urări de sănătate, pace şi voie buna!”

Era desigur o prostie.

Ajunse la concluzia că n-avea să-i lipsească deloc ritualul felicitărilor de Crăciun. N-avea să ducă dorul adreselor scrise cât mai citeț pe mai bine de o sută de plicuri, n-avea să plângă după timbrele lipite şi nici nu avea să-şi facă griji dacă nu cumva uitase pe cineva. Nu aveau să-i lipsească teancurile de plicuri rupte în grabă pentru a citi câteva rânduri scrise cu aceeaşi lehamite, la fel de banal, de semenii săi la fel de grăbiți.

Eliberată de un gând, Nora îi telefonă lui Luther, pentru puțină încurajare. El era la birou. Îi povesti schimbul de replici avut cu Aubie mai devreme.

— Vierme! exclamă Luther. Bine i-ai zis-o! o felicită el, când Nora îşi încheie relatarea.

— N-a fost greu deloc, se împăună ea.

— Iubito, gândeşte-te la plajele cu nisip auriu care ne aşteaptă!

— Ai mâncat ceva? îl întrebă.

— Nu. Am rămas la cele trei sute de calorii de azi-dimineață.

— Şi eu la fel.

După ce aşează receptorul în furcă, Luther îşi reluă lucrul. De aceasta dată nu făcea calcule şi nici nu studia regulamentele fiscale, ci se străduia să compună o scrisoare adresată colegilor săi de muncă. Cea dintâi scrisoare de Crăciun pe care îi era dat să o scrie. În cuprinsul ei, explica pe îndelete, cu înfloriturі de stil, motivele pentru care nu avea să participe la ritualurile obişnuite de sărbători şi le adresa colegilor săi rugămintea să fie lăsat în pace. Nu avea să cumpere cadouri nimănui şi nici nu dorea să primească vreunul. Oricum, mulțumea anticipat celor care ar fi avut aceasta intenție. Nu avea să participe la recepția oficiala a firmei şi nu avea să participe nici la beția tradițională cu

ocazia Crăciunului numită de toți „petrecerea de la birou”. Nu voia să primească din coniacul şi şunca pe care clienții fideli le aduceau angajaților cu funcții de răspundere, în fiecare an. Nu era deloc supărat şi cu siguranță nu-i va repezi pe cei care vor dori să îi ureze totuşi „Crăciun fericit!”…

Pur şi simplu, anul acesta nu va sărbători Crăciunul. În loc de a sărbători, va pleca într-o croazieră.

Îşi petrecu cea mai mare parte a acelei dimineți liniştite lucrând la ciorna scrisorii. Urma să o bată la maşină şi să plaseze câte o copie pe fiecare birou de la Wiley & Beck.

Primele consecințe serioase ale hotărârii luate se făcură simțite din plin a doua zi, imediat după cină. Da, era cu putință să te bucuri de Crăciun şi fără felicitări, fără petreceri şi dineuri, fără daruri inutile şi fără toate mărunțişurile care, nu se ştie cum, ajunseseră de-a lungul vremii să fie asociate cu naşterea lui Hristos. Dar cum ar putea să treacă sărbătorile fără un pom de Crăciun?

„Dacă eliminăm ideea bradului, o vom scoate la capăt”, îşi făcu Luther socoteala.

Tocmai strângeau masa, deşi nu era mare lucru de strâns. Friptura de pui rece şi brânza, doar atât avuseseră la masă, şi lui Luther îi era încă foame când auzi soneria.

— Mă duc eu să deschid, spuse el.

Prin fereastra dinspre stradă a camerei de zi zări camionul parcat în dreptul casei lor şi ştiu imediat că următoarele cincisprezece minute n-aveau să fie deloc plăcute. Deschise uşa şi se trezi față în față cu trei chipuri zâmbitoare: doi puştani îmbrăcați în ținuta de gală a uniformei de cercetaşi, iar în spatele lor domnul Scanlon, instructorul detaşamentului de cercetaşi din cartier. Şi el era în uniformă.

— Bună seara, li se adresă Luther copiilor.

— Bună seara, domnule Krank. Sunt Randy Bogan, se prezentă cel mai înalt dintre cei doi. Vindem şi anul acesta pomi de Crăciun.

— Am şi ochit unul pentru dumneavoastră în camion, completă celălalt băiat.

— Anul trecut ați cumpărat un molid canadian albastru, spuse domnul Scanlon.

Luther se uita în spatele lor, spre camionul pe a cărui platformă erau înşirate două rânduri de pomi. O mică armată de cercetaşi se agita de jur-împrejur, descărcând brazii destinați vecinilor lui Luther.

— Cât costă? se interesă Luther.

— Nouăzeci de dolari, răspunse Randy. Am fost nevoiți să creştem prețurile, din cauza furnizorului.

„Pomul de anul trecut ne-a costat doar optzeci", fu cât pe ce să comenteze Luther, dar se abținu la timp.

Nora îşi făcu apariția pe neaşteptate, rezemându-şi bărbia de umărul lui.

— Ce drăguți sunt! şopti ea.

„Băieții sau copacii?" se simți Luther ispitit să o întrebe. De ce nu putuse oare să rămână în bucătărie şi să-l lase pe el să descurce ițele, de asta data?

Afişând un zâmbet larg, forțat, Luther declară:

— Ne pare rău, dar anul acesta nu vom cumpăra nimic.

Chipuri lipsite de expresie. Uimire. Tristețe. Un oftat adânc, atunci când Nora văzu durerea din ochii copiilor. Privindu-i şi simțind în ceafa răsuflarea soției sale, Luther Krank realiză că acesta era momentul crucial. Dacă avea să cedeze acum, potopul avea să se reverse, înghițindu-i. Mai întâi aveau să cumpere bradul, apoi aveau să-l împodobească, apoi vor observa că pomul de Crăciun arată cumplit de trist fără mormanele de cadouri sub el…

„Ține-te bine, bătrâne!" se îmbărbătă Luther, chiar în clipa în care soția sa lăsă să-i scape un oftat şi mai amarnic.

— Taci! şuieră el din colțul gurii.

Băieții îşi ridicară privirile, privindu-l pe Krank de parcă acesta le-ar fi luat ultimii bănuți din buzunare.

— Ne pare rău c-am fost nevoiți să ridicăm prețul, rosti Randy, cu o voce plângăreață.

— Câştigăm mai puțin pe bucată decât anul trecut, adaugă domnul Scanlon, sărindu-i în ajutor.

— Prețul n-are nimic de-a face, băieți, spuse Luther, cu un zâmbet la fel de fals ca adineauri. Anul ăsta nu vom sărbători Crăciunul. Vom fi plecați din oraş. În consecință, n-avem nevoie de pom. Oricum, va mulțumim.

Băieții îşi plecară privirile, adoptând atitudinea tipică a copiilor răniți în amorul propriu. Domnul Scanlon părea de-a dreptul copleşit de durere. Nora oftă din nou, exprimându-şi astfel compasiunea. Cu o clipă înainte de a se lăsa pradă panicii, Luther avu o idee genială.

— Ia spuneți-mi, nu-i aşa că în fiecare an organizați o tabără? În New Mexico, în luna august, parcă aşa mi-aduc aminte că scria pe afişele voastre, nu?

Luați prin surprindere, cei trei încuviințară la unison.

— E-n regulă, uite ce vă propun: n-am să cumpăr bradul anul ăsta, dar voi veți trece pe-aici la vara, iar eu am să vă dau o sută de dolari, să vă fie de ajutor în excursie!

Randy Bogan reuşi să mulțumească doar pentru că se simți obligat. Deodată cei trei păreau dornici să plece.

Luther închise uşa în urma lor, fără să se grăbească. Mai zăboviră câteva clipe pe trepte, apoi porniră pe alee, aruncând priviri peste umăr.

Când ajunseră în dreptul camionului, se grăbiră să-i împărtăşească bizara veste unui alt instructor îmbrăcat în uniformă. Curând, agitația din jurul camionului se potoli, iar cercetaşii şi instructorii lor se adunară la capătul aleii familiei Krank, privind spre casă de parcă pe acoperiş şi-ar fi făcut apariția o hoardă de extratereştri.

Luther se ghemui lângă fereastră şi trase cu ochiul de după draperie.

— Ce fac? vru să afle Nora, adoptând o poziție similară.

— Se holbează la casa noastră.

— Poate c-ar fi trebuit totuşi să cumpărам un brad.

— Nu.

— Nu era neapărat necesar să-l şi împodobim…

— Taci.

— Puteam să-l punem în curtea din spate.

— Încetează, Nora! De ce vorbeşti în şoaptă? Suntem la noi acasă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar tu de ce te-ai ascuns după perdea?

Luther se ridică şi trase draperiile. Într-un târziu, cercetaşii îşi văzură de drum, iar camionul se urni şi el din loc. Locuitorii de pe strada Hemlock aveau să-şi primească brazii în seara aceea.

Luther aprinse focul în cămin şi se tolăni în fotoliu, cu o carte de contabilitate în mână. Era singur. Nora se bosumflase. O toană care avea să-i treacă până dimineață.

Dacă reuşise să îi înfrunte pe cercetaşi, nu mai avea de ce să se teamă. Fără îndoială, aveau să urmeze şi alte întâlniri de acest fel. Era unul dintre motivele pentru care lui Luther nu-i plăcea Crăciunul. Fiecare avea ceva de vânzare, aduna fonduri într-un scop sau altul ori tânjea după un bacşiş, o gratificaţie, şi altele, şi altele… Se simți invadat de o sfântă indignare, care-i întări convingerea că procedase corect.

O oră mai târziu se strecură tiptil afară din casă. Porni agale, fără țintă, pe trotuarul larg al străzii Hemlock. Era o răcoare plăcută. După câțiva paşi, se opri în dreptul cutiei poştale a familiei Becker şi privi spre geamul sufrageriei acestora. Îşi împodobeau pomul de Crăciun. Luther aproape că-i putea auzi sporovăind. Ned Becker încerca să-şi mențină echilibrul pe treapta cea mai de sus a unei scări de metal, agățând luminițele în pom. Jude Becker se retrăsese câțiva paşi şi dădea indicații. Mama lui Jude, o minunăție fără vârstă, mai înspăimântătoare chiar decât Jude însăşi, era şi ea dornică să fie de ajutor. Indicațiile ei, adresate sărmanului Ned, păreau a fi în deplină contradicție cu cele ale lui Jude. „Întinde-le încolo, întinde-le încoace! Pe creanga aia, ba nu, pe cealaltă! Nu vezi c-a rămas un gol dincolo? Unde naiba te uiți?” Între timp, Rocky Becker, mezinul familiei, în vârstă de douăzeci de ani, stătea tolănit pe canapea cu ceva de băut în mână. Râdea de ei şi le dădea sfaturi, care în mod evident

erau ignorate. Totuşi era singurul care se distra.

Scena îl făcea pe Luther să zâmbească. Îşi binecuvântă înţelepciunea, mândru de hotărârea sa de a evita cu eleganţă toată această vânzoleală fără rost. Îşi continuă drumul, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt, fericit că, pentru întâia oară în viaţă, avea să elimine temutul ritual al ajustării crengilor pomului de Crăciun. Două porţi mai încolo se opri din nou pentru a privi bătălia dintre clanul Frohmeyer şi un molid de trei metri înălţime. Domnul Frohmeyer avea doi copii din prima căsătorie. Consoarta sa avea şi ea trei, iar laolaltă mai făcuseră unul. În total şase ţânci, cel mai vârstnic dintre ei neavând mai mult de doisprezece ani. Acum, toată stirpea agăţa în pom ornamente. În fiecare an, Luther auzea pe una din vecine comentând cât de oribil arăta pomul familiei Frohmeyer. De parcă lui i-ar fi pasat!

Oribil sau nu, un lucru era sigur: se distrau de minune împodobindu-l cu nimicuri sclipitoare. Frohmeyer lucra la universitate, în cercetare; se zvonea că avea un salariu de o sută zece mii de dolari pe an, dar având o familie atât de numeroasă nu se prea vedea. Bradul familiei Frohmeyer avea să fie ultimul scos în stradă după Anul Nou.

Luther se întoarse şi porni spre casă. În dreptul familiei Becker zăbovi iar. Ned era aşezat pe canapea, cu o pungă cu gheaţă pe umăr, iar Jude se învârtea ameninţătoare în jurul lui, făcându-i morală. Scara era răsturnată, iar mama soacră o inspecta, evaluând pagubele. Oricare vor fi fost cauzele răsturnării, cel vinovat era, cu siguranţă, Ned.

„Grozav! gândi Luther. În următoarele patru luni voi avea de ascultat detaliile unei noi crize conjugale în familia Becker!” Îşi aminti că Ned Becker mai căzuse o dată de pe scara aceea, în urmă cu vreo cinci sau şase ani. Se răsturnase peste pomul de Crăciun şi, în cădere, spărsese o mulţime de globuri la care Jude ţinea ca la ochii din cap. Ea bombănise tot anul, după aceea: „Doamne, ce nebunie!”

4

Nora şi două prietene de-ale sale reuşiseră să ocupe o masă în localul lor preferat, un fost atelier auto care continua să vândă benzină, dar care servea acum sandvişuri şi cacao cu lapte, cu trei dolari cana. Ca întotdeauna la orele amiezii, era plin ochi, iar coada de la intrare atrăgea şi mai mulți clienți.

Era un prânz de lucru. Candi şi Merry erau şi ele membre în comitetul de organizare a unei licitații în beneficiul muzeului de artă. La mesele din jur, alte acțiuni de binefacere similare erau puse la cale, cu mari eforturi.

Telefonul celular al Norei începu să sune. Îşi ceru scuze că uitase să îl închidă, dar Merry insistă ca ea să răspundă. De altfel, bâzâitul celularelor se făcea auzit din minut în minut în tot localul.

Era din nou Aubie. În prima clipă, Nora se întrebă de unde reuşise să îi obțină numărul. Ce-i drept, obişnuia să-l dea tuturor, fără să stea prea mult pe gânduri.

— E Aubie, de la *Sămânța de dovleac,* le explică ea celor două prietene, din dorința de a le face părtaşe la conversația care avea să urmeze.

Ele încuviințară, fără să arate prea mult interes. Toată lumea îl cunoştea, se pare, pe Aubie de la *Sămânța de dovleac.* Avea cele mai mari prețuri din lume, aşa încât cei care cumpărau de-acolo erau categoric superiori celorlalți, în materie de papetărie.

— Am uitat să discutăm despre invitațiile pentru petrecerea dumneavoastră, spuse Aubie, iar Nora simți că-i îngheață inima în piept.

Şi ea uitase de invitații şi, cu siguranț[, nu avea de gând să discute despre ele în prezența prietenelor sale.

— Ah, da! făcu ea.

Merry se lansase într-o conversație cu cineva de la o masă alăturată, iar Candi cerceta cu atenție chipurile celor aflați în

local, ca şi cum ar fi făcut prezența.

— Nu vom avea nevoie nici de aşa ceva, urmă Nora.

— Nu organizați petrecerea de Crăciun? răsună vocea încărcată de curiozitate a lui Aubie.

— Exact, anul asta nu dăm nicio petrecere.

— Dar, ştiți…

— Îți mulțumesc că m-ai sunat, Aubie, i-o reteză ea cu o voce suavă şi se grăbi să închidă telefonul.

— De ce anume nu veți avea nevoie? întreba Merry, întrerupându-şi conversația şi îndreptându-şi atenția asupra Norei.

— Nu veți da nicio petrecere? interveni Candi, aţintindu-şi privirea pătrunzătoare asupra Norei. Ce s-a întâmplat?

„Strânge din dinți, îşi porunci Nora. Gândeşte-te la plaje, la apa călduță şi sărată a mării, la cele zece zile pe care le veți petrece în paradis."

— Ah, anul ăsta ne-am hotărât să plecăm într-o croazieră în perioada sărbătorilor, spuse ea, încercând să pară cât mai naturală. Blair e plecată, iar noi avem nevoie de o vacanță.

În local se făcu brusc linişte sau cel puțin aşa i se păru Norei. Candi şi Merry se posomorâră când auziră vestea oferită de Nora. Aceasta, având în minte cuvintele lui Luther, îşi continuă ofensiva:

— Zece zile la bordul *Prințesei Insulelor,* un iaht de lux. Bahamas, Jamaica, Grand Cayman. Am reuşit deja să scap de un kilogram incomod, încheie ea pe un ton de veselă autoironie.

— Nu veți sărbători Crăciunul? întrebă Merry, fără să-i vină să creadă.

— Exact asta am spus mai devreme, replică Nora.

Merry era o maestră desăvârşită în emiterea de judecați pripite, iar Nora ştia, de câțiva ani buni, că doar o ripostă muşcătoare putea să o pună la punct. Se încordă, gata să încaseze o replică plină de asprime.

— Cum poate cineva să nu sărbătorească Crăciunul? întrebă Merry.

— Foarte simplu. Ignori tot ce e legat de acest subiect, răspunse Nora, ca şi cum astfel ar fi explicat totul.

— Sună minunat! spuse Candi.

— Şi atunci noi ce vom face în seara de Ajun? întrebă Merry.

— Sunt sigură că veți găsi ceva de făcut, îi răspunse Nora. Mai sunt şi alte petreceri.

— Dar niciuna nu se poate compara cu a voastră!

— Eşti drăguță…

— Când plecați? întrebă Candi, visând la plaje însorite şi la absența rudelor altminteri atotprezente de sărbători.

— În prima zi de Crăciun, pe la amiază.

Momentul ales de Luther atunci când rezervase biletele i se păruse şi ei destul de ciudat. „Dacă tot nu sărbătorim Crăciunul, de ce n-am pleca mai devreme, dragul meu?" întrebase ea. „Am evita astfel toata nebunia din Ajun." „Dar dacă Blair ne sună chiar în seara de Ajun?" replicase el. În plus, Biff reuşise să-i obțină o reducere de 399 de dolari din prețul călătoriei, fiindcă numărul pasagerilor era redus pe 25 decembrie. Oricum, totul fusese plătit, locurile erau rezervate şi nu se mai putea schimba nimic.

— Atunci de ce nu dați totuşi petrecerea din seara de Ajun! insistă Merry, temându-se că s-ar putea vedea obligată să organizeze ea însăşi o petrecere.

— Am putea, dar nu vrem, Merry. Vrem să luăm o pauză anul acesta, înțelegi? Să nici nu auzim de Crăciun! Fără brad, fără curcan, fără cadouri. De banii astfel economisiți, ne permitem să plecam într-o croazieră. M-ai înțeles?

— Eu am înțeles, oftă Candi. Doamne, cât mi-aş dori să aibă şi Norman asemenea inițiative! Dar n-are rost să-mi fac iluzii. I-ar fi teamă c-ar putea rata meciurile transmise de sărbători… Nora, te invidiez!

Merry muşcă din sandvişul cu avocado. Începu să mestece tacticoasă, rotindu-şi privirile prin local. Nora îi ghici gândurile. Cui să spună mai întâi vestea? Familia Krank a hotărât să ignore Crăciunul! Nu vor mai da nicio petrecere!

Nu vor avea brad! Nimic din toate astea! Doar un teanc de bani în buzunare, pe care îi vor face praf într-o croazieră.

Nora începu şi ea să mănânce, conştientă că, din clipa în care avea să iasă pe uşă, bârfele vor începe să vuiască în local. Până la prânz, toată lumea avea să afle. Ei şi? îşi spuse ea. Era inevitabil, în fond. Şi ce mare scofală? Jumătate din ei vor adopta poziția lui Candi, vor fi morți de invidie şi vor visa să fie în locul Norei. Ceilalți vor fi în tabăra lui Merry, în aparență îngroziți de ideea de a nu sărbători Crăciunul, dar chiar şi în acest grup de critici, Nora bănuia că mulți vor invidia în secret ideea lor de a pleca într-o croazieră. Iar peste trei luni, nimeni nu-şi va mai aminti de acest episod.

După câteva muşcături îşi lăsară deoparte sandvişurile şi se apucară să treacă în revista hârțogăria. Despre Crăciun, nimeni nu mai pomeni niciun cuvințel, cel puțin nu în prezența Norei. Mai târziu, în timp ce conducea spre casă, îl sună pe Luther, pentru a-i da vestea noii victorii repurtate.

Luther trecea printr-o serie de stări contradictorii. Secretara sa, o femeie divorțată de trei ori, în vârstă de cincizeci de ani, pe nume Dox, strâmbase din nas, comentând faptul că anul acesta va trebui să-şi cumpere singură un parfum ieftin, câtă vreme Moş Crăciun nu avea să treacă pe la ea. Doi colegi îl numiseră, râzând, Harpagon. „Ha-ha, ce idee originală!" gândise Luther.

Ceva mai târziu, Yank Slader năvălise în biroul său, de parc-ar fi fost hăituit de o hoardă de clienți înfuriați. Privise precaut în urmă, apoi închisese uşa şi se aşezase.

— Bătrâne, eşti un geniu! rosti el aproape în şoaptă.

Yank era specialist în amortizări, se temea până şi de umbra lui şi îi plăcea să lucreze optsprezece ore pe zi pentru că avea o pacoste de nevastă.

— Bineînțeles că sunt, replica Luther.

— Aseară am ajuns acasă destul de târziu, am aşteptat să se culce nevastă-mea şi am făcut exact ceea ce-ai făcut tu. Am luat la puricat toate chitanțele, toate extrasele de cont,

am adunat sumele şi am obținut un total de aproape şapte mii. Tu cât ai risipit?

— Ceva peste şase mii.

— De necrezut, nu-i aşa? Şi din toate astea nu se vede nimic concret. Mi se face rău când mă gândesc.

— De ce nu pleci şi tu într-o croazieră? îi propuse Luther, ştiind prea bine că nevasta lui Yank n-ar fi de acord nici în ruptul capului cu o asemenea idee nebunească. Pentru ea, sărbătorile începeau încă de la sfârşitul lui octombrie, acumulau constant energie o dată cu trecerea timpului, culminând cu Big-Bang-ul din prima zi de Crăciun, cu patru mese festive într-un interval de zece ore şi cu casa plină de musafiri.

— O croazieră! mormăi Yank. Nici c-aş putea să-mi închipui ceva mai cumplit! Să fiu blocat vreme de zece zile la bordul unei nave împreuna cu Abigail! Cred c-aş sfârşi prin a o azvârli peste bord.

„Şi nimeni n-ar putea să te condamne", adăugă Luther în gând.

— Şapte mii de dolari! repeta Yank, mai mult pentru sine.

— E ridicol, nu-i aşa? oftă Luther.

O vreme, cei doi contabili rămaseră tăcuți, deplângând irosirea unor sume câştigate cu greu.

— E prima voastră croaziera? întreba Yank.

— Da.

— N-am fost niciodată pe mare. Mă întreb dacă sunt şi persoane neînsoțite la bord.

— Bineînțeles. Nu scrie nicăieri că e musai să ai un partener pentru a pleca într-o croazieră. Te bate gândul să pleci de unul singur, Yank?

— Visez doar, Luther.

Se lăsă purtat de imaginație şi Luther descoperi în ochii lui un dram de speranță şi de amuzament pe care nu le mai văzuse niciodată până atunci. Yank părăsise încăperea şi zbura ca vântul deasupra Caraibilor, de unul singur, departe de Abigail.

Luther păstră tăcerea, lăsându-şi colegul să viseze. Liniştea se prelungi, începând să devină stânjenitoare. Din fericire, telefonul începu să sune, readucându-l cu brutalitate pe Yank în lumea aspră a amortizărilor şi a certăreței sale soții. Se ridică şi porni spre uşă, fără niciun cuvânt. În prag se opri şi, întorcându-se, declară:

— Luther, tu eşti eroul meu!

Vic Frohmeyer auzise zvonul de la domnul Scanlon, instructorul cercetaşilor, de la nepoata soției sale, care era colegă de cameră cu o fată care lucra cu jumătate de normă la *Sămânța de dovleac* a lui Abbie, precum şi de la un coleg de-al sau de la universitate, al cărui frate îşi ținea contabilitatea la Wiley & Beck. Trei surse diferite, vasăzică zvonul era cu siguranță adevărat. Krank n-avea decât să facă tot ce poftea, dar Vic şi ceilalți vecini de pe Hemlock n-aveau să stea cu mâinile încrucişate.

Frohmeyer era conducătorul neales al celor care locuiau pe strada Hemlock. Slujba lui comodă de la universitate îi lăsa destul timp liber pentru alte activități, iar energia sa niciodată secătuită îl determina să iasă mereu în stradă pentru a pune la cale fel de fel de acțiuni comunitare. Având şase copii, în casa lui era un continuu du-te-vino. Uşile erau mereu deschise, joaca mereu în toi. În consecință, peluza din fața reşedinței Frohmeyer avea gazonul bătătorit, deşi capul familiei avea multă grijă de straturile de flori.

Frohmeyer era cel care îi invita pe candidații la diverse funcții în Consiliul Municipal. Organiza petreceri „la un grătar” în curtea din spate şi le oferea şansa să-şi expună programul în fața vecinilor. Frohmeyer era cel care concepea petițiile către primărie, mergând apoi din uşă în uşă şi adunând semnături împotriva anexării străzii la un alt cartier, în favoarea contribuțiilor şcolare, împotriva construirii unei autostrăzi cu patru benzi la kilometri depărtare sau pentru introducerea unui nou sistem de canalizare. Frohmeyer era cel care suna la compania de

salubritate dacă gunoiul nu era ridicat la timp şi, datorită intervenției lui, problema era rezolvată cât ai clipi din ochi. Un câine vagabond sau rătăcit de pe străzile vecine? Un telefon de la Frohmeyer şi băieții de la ecarisaj îşi făceau apariția. Un puştan pletos, cu tatuaje pe braț şi aspect de delincvent? Frohmeyer chema pe dată poliția, să-l ia la întrebări...

Când vreunul din vecini era internat în spital, familia Frohmeyer organiza vizitele de curtoazie, hrănea animalele de casă şi aranja chiar ca peluza să fie tunsă la timp. Murea cineva pe strada Hemlock? Familia Frohmeyer comanda coroane de flori şi se ocupa de transportul către cimitir. Orice vecin în necaz putea să apeleze la familia Frohmeyer, indiferent despre ce-ar fi fost vorba.

Ideea cu Frosty îi aparținuse tot lui Vic, deşi văzuse ceva de genul acesta într-o suburbie din Evanston, aşa încât nu-şi putea asuma pe de-a-ntregul meritul. Câte un Frosty pe fiecare acoperiş de pe Hemlock, un om de zăpadă de doi metri şi jumătate înălțime, cu un zâmbet tâmp şi o pipă dintr-un cocean de porumb, cu joben negru şi un fular roşu petrecut în jurul gâtului, strălucind alb, imaculat, datorita unui bec de doua sute de wați, înşurubat într-o cavitate situată cam în regiunea intestinelor... Frosty îşi făcuse debutul pe strada Hemlock în urmă cu şase ani şi se bucurase de un succes zdrobitor: douăzeci şi una de case pe o parte a străzii şi douăzeci şi una pe cealaltă afişaseră două rânduri perfect aliniate de oameni de zăpadă cocoțați la doisprezece metri înălțime. O poză color cu un comentariu drăguț apăruse pe prima pagina a ziarelor. Două echipe de televiziune transmiseseră în direct de pe strada Hemlock!

În anul următor, strada Stanton din sud şi strada Ackerman de la nord de Hemlock acceptaseră provocarea, împodobindu-şi acoperişurile cu reni Rudolph şi cu clopoței argintii, iar, la sugestia discretă a lui Frohmeyer, cei de la administrația parcurilor şi a domeniului public înființaseră cu promptitudine un premiu pentru strada cel mai frumos

decorată cu prilejul Crăciunului.

Cu doi ani în urmă, se produsese dezastrul, când o furtună smulsese mai toți oamenii de zăpadă, trimițându-i pe calea aerului până în cartierul vecin. Frohmeyer își mobilizase vecinii și, anul trecut, o noua generație de Frosty, ceva mai scunzi, împodobiseră acoperișurile de pe strada Hemlock. Doar două familii refuzaseră să participe.

În fiecare an, Frohmeyer hotăra ziua în care Frosty trebuia să reînvie și, auzind zvonul despre familia Krank și croaziera acestora, Vic decise să nu mai aștepte nicio clipă. După cină, dactilografie un bilet adresat vecinilor — făcea asta cel puțin de două ori pe lună — îl multiplică în patruzeci și unu de exemplare și îi trimise pe cei șase copii ai săi să distribuie câte un exemplar fiecărui vecin de pe strada Hemlock. Textul suna astfel:

„Dragă vecine,

Potrivit buletinului meteo, mâine va fi vreme senină, așadar un moment excelent pentru a-l readuce la viață pe Frosty. Dacă aveți nevoie de ajutor, chemați-ne, pe mine, pe Marty sau Judd.

Vic Frohmeyer”

Luther primi biletul din mâna unui copil zâmbitor.

— De la cine e? întrebă Nora din bucătărie.

— De la Frohmeyer.

— Despre ce e vorba?

— Despre Frosty.

Nora intră cu pași mici în camera de zi. Luther ținea în mână biletul și îl privea de parc-ar fi fost o citație de prezentare la tribunal, pentru a face parte dintr-un juriu. Schimbară priviri temătoare. Într-un târziu, Luther începu să clatine încet din cap.

— N-ai de ales, trebuie să o faci, spuse ea.

— Ba nu, replică el, pe un ton tot mai ridicat, cu fiecare silabă pronunțată. Nu, cu siguranță n-o voi face. Nu-mi

spune mie Vic Frohmeyer că trebuie să-mi împodobesc casa de Crăciun!

— Dar nu-i vorba decât de Frosty…

— Nu, Nora, e mult mai mult!

— Despre ce vorbeşti?

— E o chestiune de principiu, Nora. Nu înțelegi? Dacă vrem, putem să-l dăm dracului de Crăciun şi…

— Nu drăcui, Luther!

— .. Şi nimeni, nici măcar Vic Frohmeyer nu ne poate împiedica! Vorbea din ce în ce mai tare. Nimeni nu mă poate obliga să fac asta!

Arăta cu degetul spre tavan, fluturând în acelaşi timp biletul. Nora se retrase strategic în bucătărie.

5

Frosty, omul de zăpadă, era livrat în patru bucăți: cea dintâi, o sferă mare, se îmbina cu următoarea, un bulgăre de zăpadă ceva mai mic. Urma trunchiul şi, în sfârşit, capul, cu fața desenata şi pălăria. Fiecare parte putea fi pusă în cea de dimensiuni superioare, aşa că depozitarea lui Frosty în timpul celorlalte unsprezece luni ale anului nu punea probleme prea mari. Costând optzeci şi doi de dolari şi nouăzeci şi nouă de cenți plus cheltuielile de livrare, fiecare avea tot interesul să-l împacheteze cu grijă.

Despachetarea, în schimb, era o adevărată plăcere. De-a lungul unei întregi după-amieze, părți din Frosty puteau fi văzute în garajele celor de pe strada Hemlock. Oamenii de zăpadă erau scuturați de praf, iar piesele erau verificate cu atenție. Urma asamblarea, piesă cu piesă, la fel ca în cazul adevăraților oameni de zăpadă, până ajungeau de doi metri, şi erau gata să fie urcați pe acoperişuri. Instalarea nu era nicidecum floare la ureche. Era nevoie de o scară şi de un colac de frânghie, iar ajutorul unui vecin era indispensabil. Mai întâi era escaladat acoperişul, temerarul alpinist asigurându-se cu o frânghie în jurul mijlocului. Venea apoi rândul lui Frosty, care era făcut din plastic dur şi cântărea aproape douăzeci de kilograme, să fie ridicat cu grijă, pentru a nu se zgâria de pereți. Odată ajuns sus, Frosty era fixat de horn, cu ajutorul unui ham special inventat de Vic Frohmeyer. Un bec de două sute de wați era înşurubat în locaşul special din măruntaiele lui Frosty, iar cablul lung de alimentare era trecut de cealaltă parte a acoperişului, spre curtea interioară.

Wes Trogdon lucra ca agent de asigurări. Îşi luase o zi liberă pentru a le face copiilor o surpriză, instalând primul om de zăpadă de pe strada Hemlock. Imediat după prânz, împreună cu soția sa Trish, îl spălară pe Frosty. Apoi, sub supravegherea atentă a soției sale, Wes escaladă acoperişul

şi meşteri de zor până când Trish se declară mulțumită. De la doisprezece metri înălțime, Wes contemplă priveliştea sublimă şi constată cu inima plesnind de bucurie că reuşise să o ia înaintea tuturor vecinilor. Chiar şi a lui Frohmeyer!

În timp ce Trish îi pregătea o ceaşcă fierbinte de cacao, Wes se apucă să care pe aleea din fața casei cutiile cu beculețe, depozitate în pivniță peste an. Întinse cablurile pe alee şi verifică atent circuitele. Niciunul dintre vecinii de pe Hemlock nu-i întrecea la capitolul beculețelor pe cei din familia Trogdon. De Crăciun, luminile trasau perimetrul curții, învăluiau gardul viu şi coroanele copacilor, urmau muchiile zidurilor casei şi tiveau de jur-împrejur ferestrele: anul trecut, nu mai puțin de paisprezece mii de beculețe iluminaseră feeric proprietatea.

Frohmeyer plecă devreme de la serviciu, cu gândul să supravegheze desfăşurarea pregătirilor pe strada Hemlock şi descoperi încântat că lumea se pusese pe treabă. O clipă îl încercă un sentiment de gelozie, văzând că Trogdon i-o luase înainte, dar, la urma urmei, asta nu prea avea importanță. Curând, cei doi vecini îşi uniră forțele pentru a-i da o mână de ajutor doamnei Ellen Mulholland, o văduvă drăguță, care se apucase deja de copt prăjituri. Cât ai zice peşte, omul ei de zăpadă era cocoțat pe casă, cei doi devoraseră o tavă de negrese şi porniseră mai departe, să-şi ofere serviciile şi altor vecini. Li se alăturaseră şi copiii, inclusiv Spike Frohmeyer, un puşti care, la doisprezece ani, dovedea din plin că moştenise spiritul organizatoric al tatălui său şi gustul pentru activismul în slujba comunității. Au mers din uşă în uşă toata după-amiaza, plini de elan, până când lăsarea întunericului le mai domoli nițel entuziasmul.

Spike sună şi la uşa familiei Krank, dar nu-i deschise nimeni. Lexus-ul domnului Krank nu era parcat pe alee, un lucru deloc neobişnuit la ora cinci după-amiaza. În schimb, Audi-ul doamnei Krank era în garaj, un indiciu sigur că aceasta era acasă. Draperiile şi storurile erau trase. Cu toate acestea, nimeni nu răspunse şi echipa de vecini săritori trecu

mai departe, la familia Becker. Ned era pe alee, ştergându-l de praf pe Frosty, în timp ce soacra sa lătra la el, dându-i indicaţii de pe treptele de la intrare.

— Pleacă, şopti Nora în receptor, ascunsă după perdeaua din dormitor.

— De ce vorbeşti în şoaptă? întrebă Luther, iritat.

— Fiindcă nu vreau să mă audă ei.

— Cine sunt „ei”?

— Vic Frohmeyer, Wes Trogdon, mi se pare că e şi Brixley, tipul din capătul celalalt al străzii, câţiva copii.

— O şleahtă de tâlhari, nu?

— Mai degrabă o bandă de cartier. Acum s-au oprit la Becker.

— Vai de capul lor!

— Unde-i Frosty al nostru? întrebă Nora.

— Unde-a fost din ianuarie, când l-am dat jos de pe acoperiş. De ce?

— Am întrebat şi eu…

— Ştii că e de-a dreptul hazliu, Nora? Vorbeşti în şoaptă la telefon, te-ai încuiat în casă… Şi toate astea doar fiindcă vecinii noştri colindă strada pentru a-i ajuta pe ceilalţi să monteze un om de zăpadă din plastic, ridicol până la Dumnezeu şi, pe deasupra, lipsit de orice legătură cu sărbătoarea Crăciunului. Te-ai gândit vreodată la asta, Nora?

— Nu.

— Noi am votat pentru renul Rudolph, mai ţii minte?

— E caraghios, într-adevăr.

— Dar mie nu-mi vine să râd.

— Frosty îşi ia şi el vacanţă anul ăsta. E clar? Răspunsul nostru rămâne acelaşi: nu.

Luther închise telefonul şi se strădui să se concentreze asupra problemelor de serviciu. În drum spre casă, după lăsarea întunericului, îşi repetă fără încetare că era o nebunie să-şi facă griji din pricina unei probleme atât de neînsemnate, precum instalarea omului de zăpadă pe acoperiş. Şi, în tot acest timp, nu înceta să se gândească la

Walt Scheel.

— Haide, Scheel, mormăi el. Nu mă lăsa balta tocmai acum!

Dintre toți vecinii, pe Walt Scheel îl considerase dintotdeauna rivalul său. Era un tip morocănos, care locuia chiar peste drum. Avea doi fii plecați la facultate, nevastă-sa lupta din greu împotriva cancerului, avea o slujbă misterioasă la o corporație belgiană, iar veniturile sale îl înscriau printre cei mai bine situați locatari de pe Hemlock. Indiferent cât anume câştiga, Scheel şi nevastă-sa voiau să le dea de înțeles vecinilor că suma respectiva era mult mai mare. Când Luther îşi cumpărase Lexus-ul, Scheel se afişase imediat cu unul identic. Când familia Bellington îşi construise piscina, Scheel simțise nevoia de a înota în curtea din spate, la recomandarea medicului, după cum se grăbise să afirme. Sue Kropp, din capătul de vest al străzii, îşi echipase bucătăria cu mobilier făcut la comandă, cu toate utilitățile incluse. Potrivit zvonurilor, cheltuise vreo opt mii de dolari. Şase luni mai târziu, Bev Scheel cheltuise nu mai puțin de nouă mii de dolari, în acelaşi scop.

Potrivit unor martori de încredere, deşi o bucătăreasă înveterată, mâncarea lui Bev era mai puțin gustoasă după renovare, în ciuda ustensilelor sofisticate.

Cu optsprezece luni în urmă, aroganța lor primise o lovitura crâncenă o dată cu aflarea diagnosticului lui Bev. Familia Scheel încetase brusc să mai dorească să-şi impresioneze vecinii. Acumularea de bunuri încetase să mai fie o prioritate. Îndураseră calvarul în tăcere, cu demnitate, iar vecinii de pe Hemlock le fuseseră alături, ca întotdeauna când unul de-al lor se afla la ananghie. La un an după prima şedință de chimioterapie, la corporația belgiană avuseseră loc restructurări. Indiferent care fusese funcția lui Walt înainte, acum nu mai era la fel de bună.

Anul trecut, de Crăciun, familia Scheel avusese mult prea multe probleme, ca să-şi mai pavoazeze casa. Renunțaseră să-l urce pe Frosty pe acoperiş şi nu atârnaseră decât câteva

luminițe la geamuri, mai mult de dragul păstrării aparențelor.

Cu un an în urmă, Frosty lipsise doar de pe acoperişul familiei Scheel şi de pe cel al unui cuplu pakistanez care locuise acolo doar trei luni, înainte de a se muta la o adresă necunoscută. Casa fusese scoasă la vânzare, iar Frohmeyer se gândise foarte serios să comande un Frosty nou şi să îl instaleze pe ascuns acolo, pe timpul nopții.

— Haide, Scheel, mormăi în barba Luther, conducând spre casă. Ține-l pe Frosty în pivnița şi anul asta!

Ideea cu oamenii de zăpadă fusese drăguță în urmă cu şase ani, atunci când o propusese Frohmeyer. Acum devenise sâcâitoare. Mă rog, nu şi pentru puştii de pe Hemlock, recunoscu Luther în gând. Încercase un sentiment ascuns de satisfacție în urmă cu doi ani, când furtuna curățase acoperişurile, împrăştiind oamenii de zăpadă în tot oraşul.

Coti pe Hemlock şi văzu că toate casele de pe stradă aveau câte un om de zăpada pus de strajă pe acoperiş. Doar două goluri între-rupeau alinierea perfectă: casele familiilor Scheel şi Krank. „Mulțumesc, Scheel!" şopti Luther. Strada era plina de copii pe biciclete. Vecinii erau şi ei pe-afară, montând ghirlande cu beculețe şi sporovăind peste gardurile vii.

În timp ce-şi parcă maşina şi se îndreptă cu paşi grăbiți spre intrare, Luther observă agitație în garajul familiei Scheel. Câteva minute mai târziu, înălțară o scară, iar Frohmeyer o escaladă sprinten, ca un veteran într-ale acoperişurilor. Luther urmări scena cu atenție, ascuns după storurile uşii de la intrare. Walt Scheel era pe alee şi stătea de vorbă cu câțiva vecini. Bev, înfofolită într-un palton călduros, rămăsese pe treptele de la intrare. Spike Frohmeyer se lupta să descâlcească un prelungitor. Se auzeau strigăte şi râsete, toți erau dornici să-i dea indicații lui Frohmeyer, în vreme ce penultimul Frosty de pe Hemlock urca spre locul său de veghe.

Cina frugală — macaroane cu brânză dietetică — se

desfăşură într-o linişte aproape deplină. Nora slăbise deja un kilogram şi jumătate, iar Luther două. Spălară vasele împreună, apoi Luther coborî în pivniță şi făcu gimnastică vreme de cincisprezece minute, arzând astfel trei sute patruzeci de calorii, mai mult decât consumase ceva mai devreme. Făcu un duş şi încercă să citească.

Când zgomotele din stradă se potoliră, Luther ieşi să se plimbe. Refuza să accepte statutul de prizonier în propria-i casă. Refuza să se ascundă de vecini. N-avea de ce să se teamă de ei.

Se simți puțin vinovat în timp ce admira şirurile perfecte de oameni de zăpadă care străjuiau strada. Familia Trogdon îşi împodobea bradul, într-o atmosferă vesela. Această scenă îi aminti de copilăria lui Blair şi de vremurile de odinioară. Luther nu era omul nostalgiilor. Viața trebuie trăită azi, nu în viitor, şi cu siguranță nu în trecut! Aceasta fusese mereu deviza sa. Căldura amintirilor fu repede alungată când se gândi la cumpărături, la aglomerație şi la banii aruncați în vânt. Luther era mândru de hotărârea sa de a-şi lua liber anul acesta, de Crăciun. Pantalonii îi erau deja cam largi. Plajele îi aşteptau.

O bicicletă se ivi de nicăieri şi frână brusc în dreptul său.

— Bună seara, domnule Krank.

Era Spike Frohmeyer, care, cu siguranță, se întorcea acasă după vreuna din întâlnirile clandestine cu alți puşti de seama lui. Era lucru ştiut că juniorul dormea mai puțin decât tatăl său, iar cartierul era plin de poveşti referitoare la escapadele nocturne ale lui Spike. Era un băiat de treabă, dar cam zvăpăiat.

— Noroc, Spike, rosti Luther încercând sa-şi recapete suflul. Ce cauți pe străzi la ora asta?

— Am dat şi eu o tură, să văd cum stau lucrurile, răspunse puştiul, de parc-ar fi fost un paznic de noapte care-şi face rondul.

— Care lucruri, Spike?

— Tata m-a trimis să dau o fugă până pe strada Stanton,

să văd câți dintre cei de-acolo l-au montat pe Rudolph pe acoperiş.

— Ei, şi câți sunt? întrebă Luther, prinzându-se în jocul puştiului.

— Niciunul! I-am ras şi anul asta!

Familia Frohmeyer avea să aibă parte de o noapte a victoriei. „Doamne, ce caraghioslâc!" gândi Luther.

— Dumneavoastră nu-l montați pe Frosty, domnule Krank?

— Nu, Spike. Anul ăsta vom fi plecați din oraş, aşa că nu vom sărbători Crăciunul.

— Nu ştiam că se poate aşa ceva.

— Trăim într-o țară liberă, Spike, putem face aproape tot ce dorim.

— Dar nu plecați decât în ziua de Crăciun, insistă Spike.

— Ce spui?

— Am auzit că plecați de-abia pe la amiază. Aveți tot timpul să-l instalați pe Frosty. Aşa am putea să câştigăm din nou premiul.

Luther zăbovi o secundă, înainte de a-i răspunde, uimit de repeziciunea cu care problemele personale ale cuiva puteau să dea ocol întregului cartier.

— Se pune prea mult preț pe a învinge, Spike, spuse el într-un târziu, pe un ton înțelept. Las' să mai câştige şi alții, anul ăsta.

— Aşa o fi…

— Hai, fugi acasă!

Puştiul demară în trombă, aruncându-i peste umăr:

— Noapte bună, domnule Krank.

Tatăl băiatului pândea, se pare, momentul în care Luther avea să treacă prin dreptul casei lor.

— Bună, Luther, spuse Vic, vrând să dea impresia că întâlnirea lor fusese o pură întâmplare. Stătea rezemat de cutia poştala de la capătul aleii.

— Buna seara, Vic, răspunse Luther.

Fusese cât pe-aci să se oprească. În ultima clipă, se

răzgândi şi trecu pe lângă Frohmeyer, continuându-şi plimbarea. Acesta veni după el.

— Ce mai face Blair?

— E bine, Vic, mulțumesc de întrebare. Cum o duc copiii tăi?

— Sunt foarte bucuroşi. E cea mai frumoasă perioadă a anului. Nu, Luther?

Frohmeyer îl ajunsese din urmă şi acum cei doi mergeau alături.

— Ai perfectă dreptate. Nici eu nu m-am simțit nicicând mai fericit. Totuşi, mi-e dor de Blair. Fără ea, n-are cum să fie la fel de bine.

— Bineînțeles că nu.

Se opriră în fața casei familiei Becker, vecinii lui Luther. Îl văzură pe bietul Ned care încerca să-şi mențină echilibrul în vârful scării, făcând eforturi zadarnice pentru a monta o stea uriaşă pe creanga cea mai de sus a bradului. Nevastă-sa stătea în spatele lui, ajutându-l cu indicațiile-i prețioase. Nu-i trecuse prin cap, se pare, că lui Ned i-ar fi fost mai de folos dacă i-ar fi ținut scara. Soacra era la câțiva paşi distanță, ca să aibă o imagine de ansamblu. Păreau gata să se ia la pumni.

— Anumite lucruri nu-mi vor lipsi deloc, de Crăciun, comentă Luther.

— Aşadar, chiar aveți de gând să dați uitării sărbătorile?

— Exact, Vic. Ți-aş fi recunoscător dacă ai da dovadă de înțelegere.

— Ceva nu mi se pare în regulă cu ideea asta…

— Dar hotărârea nu-ți aparține, nu-i aşa?

— Ce-i drept, nu.

— Noapte bună, Vic.

Luther îl lăsă acolo, cu gura căscată şi se îndepărtă, amuzat de cele văzute în sufrageria familiei Becker.

6

Programată înainte de amiază, masa rotundă de la adăpostul pentru femei agresate se terminase prost când Claudia, mai curând o cunoştinţă întâmplătoare decât o prietenă, îi aruncă maliţios:

— Ei, Nora, am auzit eu bine sau anul ăsta nu mai daţi nicio petrecere de Crăciun?

Din cele opt femei aflate în încăpere, cu tot cu Nora, doar cinci participaseră la petrecerile din anii trecuţi. Celelalte trei nu fuseseră invitate şi, în clipa aceea, păreau a căuta o gaură de şarpe în care sa se ascundă. Nora încerca aceleaşi sentimente.

„Ticăloaso!" gândi Nora, dar reuşi să se stăpânească şi replică scurt:

— Mă tem că nu. Anul ăsta luăm o pauză.

Se abţinu cu greu să nu adauge: „Iar dacă vom mai da o petrecere vreodată, Claudia dragă, nu aştepta să fii invitată..."

— Am auzit că plecaţi într-o croazieră, interveni Jayne, una dintre cele trei excluse, încercând să schimbe subiectul.

— Aşa e. Plecăm chiar în prima zi de Crăciun.

— Aşadar, v-aţi hotărât să eliminaţi pur şi simplu Crăciunul şi tot ce e legat de el? întreba Beth, o altă cunoştinţă întâmplătoare, care-şi datora participarea an de an la petreceri doar faptului că firma soţului ei făcea afaceri cu Wiley & Beck.

— Cu totul! confirmă Nora pe un ton agresiv, simţind un nod în stomac.

— E o modalitate ingenioasă de a economisi nişte bani, sugeră Lila, cea mai mare scorpie din întregul grup.

Felul în care accentuase cuvântul „bani" voia să le dea de înţeles celorlalte ca familia Krank avea, probabil, probleme financiare. Nora simţi că îi iau foc obrajii. Soţul Lilei era medic pediatru. Luther afirmase că ştia sigur că aveau o

mulțime de datorii: locuiau într-o casă mare, conduceau maşini scumpe şi erau membrii ai unor cluburi simandicoase. Câştigau o mulțime de bani, dar şi cheltuiau peste măsură.

Oare ce făcea Luther în aceste momente înfiorătoare? De ce era ea obligată să îndure consecințele neplăcute ale planului smintit pe care îl concepuse el? De ce tocmai ea să fie expusă tirului de întrebări răutăcioase, în vreme ce el stătea liniştit în biroul lui şi avea de-a face doar cu indivizi care fie îi erau subordonați, fie aveau motive să-i ştie de frică? Firma Wiley & Beck era, de fapt, o mână de „băieți de gaşcă", contabili din vocație cu toții. Mai mult ca sigur, îl admirau sincer pe Luther pentru curajul său de a spune „nu" Crăciunului, făcând astfel o economie în bugetul familiei. Dacă ideea sa revoluționară ar putea deveni o tendință la modă în vreun domeniu, acela ar fi fost cu siguranță cel al breslei contabililor.

În vreme ce ea încasa toate loviturile, Luther se afla în siguranță la birou, făcând pe eroul!

Femeile erau cele care se ocupau de pregătirea Crăciunului, nicidecum bărbații! Ele făceau cumpărăturile, ele decorau casa, găteau, puneau la cale petrecerile, trimiteau felicitări şi se ocupau de lucruri care nici măcar nu le-ar fi trecut prin minte bărbaților. Chiar aşa, oare de ce ținea Luther morțiş să scape de povara Crăciunului, când el depunea atât de puțin efort în pregătirea lui?

Nora fierbea de nervi, dar reuşi să se stăpânească. N-avea niciun rost să alimenteze un scandal între femei, aici, la adăpostul pentru femei agresate.

Cineva propuse suspendarea reuniunii, iar Nora fu cea dintâi care părăsi încăperea. În drum spre casă, se lăsă pradă gândurilor neplăcute provocate de comentariul Lilei referitor la bani. Şi mai negre îi erau gândurile ce-l priveau pe soțul ei cel egoist. Era ispitită să lase totul baltă şi să plece la cumpărături, astfel încât, atunci când Luther avea să ajungă acasă, casa să fie deja decorată pentru petrecere.

În cel mult două ore, putea să împodobească un pom de Crăciun. Încă nu era prea târziu pentru a organiza petrecerea. Frohmeyer avea să fie încântat să se ocupe de Frosty. Renunțând la cadouri şi la toate mărunțişurile, tot aveau să le rămână destui bani pentru croazieră.

Coti pe Hemlock şi primul lucru care-i sări în ochi fu că doar o singură casă nu avea un om de zăpadă pe acoperiş. Era doar vina lui Luther! Casa lor frumoasă ieşea în evidență, de parcă familia Krank ar fi fost alcătuită din hinduşi sau budişti, sau cine ştie ce alt fel de oameni care nu credeau în sărbătorile de Crăciun.

Ajunsă în sufragerie, încremeni cu privirea ațintită spre fereastră, spre locul în care superbul pom de Crăciun fusese nelipsit, an de an. Pentru întâia oară, îşi dădu seama cât de rece era casa lor fără ornamentele de Crăciun. Îşi muşcă buzele şi formă numărul de la birou al lui Luther; acesta lipsea însă, tocmai ieşise să-şi cumpere un sandviş. În teancul de plicuri luate din cutia poştală, între două felicitări, dădu peste ceva care o făcu să dea uitării toate gândurile negre. O scrisoare trimisă par avion, din Peru. Cuvintele de pe ştampilă erau în spaniolă.

Nora se aşeză şi rupse cu nerăbdare plicul. Acesta conținea două pagini scrise frumos de mână. Scrisul lui Blair! Începu să citească şi inima i se umplu de căldură.

Fata se simțea grozav în sălbăticia peruviană. Nici că se putea mai bine: trăia în mijlocul unui trib de indieni care locuia acolo de mii de ani. Erau foarte săraci, potrivit standardelor americane, dar erau sănătoşi şi fericiți. La început, copiii fuseseră foarte timizi, dar începuseră să se apropie de ea şi erau dornici să învețe. În continuare, Blair povestea mai multe despre copiii cu care lucra.

Locuia într-o colibă de paie, împreună cu noua sa prietenă, Stacy, din Utah. Alți doi voluntari din Peace Corps locuiau în apropiere. Şcoala fusese înființată în urmă cu patru ani. Important era că Blair era sănătoasă, mânca pe saturate, prin apropiere nu fuseseră semnalate epidemii

mortale sau animale periculoase, iar munca sa îi aducea numai satisfacții.

Ultimul paragraf îi aduse Norei îmbărbătarea de care avea nevoie cu atâta disperare:

„Ştiu că vă va fi greu să nu mă ştiți aproape de sărbători, dar vă rog să nu fiți trişti. Copiii cu care lucrez nu ştiu ce înseamnă Crăciunul. Au atât de puțin şi îşi doresc atât de puțin, încât mă fac să mă simt vinovată pentru materialismul irațional al culturii noastre. Aici nu sunt calendare şi nici ceasuri, aşa că, după toate probabilitățile, nici nu-mi voi da seama când a venit şi a trecut Crăciunul.

(La urma urmei, putem recupera la anul, nu-i aşa?)"

Blair era atât de înțeleaptă! Nora reciti ultimul paragraf şi se simți invadată de mândrie. Nu doar fiindcă reuşise să crească o fată atât de deşteaptă, cu o gândire atât de matură, ci şi fiindcă ea însăşi consimțise să uite, măcar pentru un an, de materialismul irațional al culturii americane.

Îl sună din nou pe Luther şi, înduioşată, îi citi scrisoarea.

Luni seara la *mall!* Nu era locul de distracție favorit al lui Luther, dar simțise că Nora avea nevoie să iasă din casă. Cinaseră într-un restaurant rustic de la un capăt al *mall*-ului, iar acum încercau să se strecoare prin mulțime către celalalt capăt, unde, la multiplex, urma să aibă loc premiera unei comedii romantice cu o distribuție prestigioasă. Opt dolari biletul, pentru două ore de plictiseală, în compania unor saltimbanci plătiți mult prea bine şi care aveau să dea viață unui subiect lipsit de inteligență. Norei îi plăceau însă filmele, aşa că Luther o însoți, pentru a nu o supăra. În ciuda aglomerației de peste tot, sala cinematografului era pustie şi acest lucru l-a făcut pe Luther să se cutremure când şi-a dat seama că toți ceilalți erau la cumpărături. Se tolăni în fotoliu cu floricelele de porumb în brațe şi ațipi, fără

remuşcări.

Fu trezit de un ghiont în coaste.

— Sforăi! îi şuieră Nora.

— Şi cui îi pasă? Nu vezi ca sala e goală?

— Taci din gură, Luther.

Urmări filmul, dar renunță după numai cinci minute.

— Mă întorc imediat, îi şopti Norei, apoi ieşi.

Prefera să fie călcat pe bombeuri în înghesuială, decât să fie obligat să îndure tâmpeniile de pe ecran. Urcă pe scările rulante până la nivelul superior. Se rezemă de balustradă şi privi amuzat haosul dezlănțuit la parter. Un Moş Crăciun stătea pe un tron aurit, iar copiii făceau coadă în fața lui, ca să-şi formuleze dorințele. Pe patinoar, ceva mai încolo, muzica hârâia din difuzoare, în vreme ce mai mulți copii costumați în pitici patinau în jurul unei creaturi îmbrăcate într-un costum îmblănit de ren. Părinții îşi filmau copiii. Pretutindeni, cumpărători obosiți îşi târau sacoşele doldora, ciocnindu-se unii de alții sau certându-şi copiii.

De când se ştia, Luther nu se mai simțise atât de mândru.

Zări nu departe un magazin de articole sportive deschis de curând. Se îndreptă într-acolo, fără grabă, observând prin vitrină mulțimea care se înghiontea în fața casieriilor, care abia făceau față. N-avea însă de gând să cumpere nimic, se uita doar, ca să-şi treacă timpul. Găsi echipamentele pentru scufundări în partea din spate a magazinului. Oferta nu era cine ştie ce, un lucru explicabil, câtă vreme se aflau în luna decembrie. Costumele de baie erau marca Speedo şi-ți tăiau răsuflarea cu îndrăzneala croielii lor. Păreau făcute toate pentru trupurile unor înotători de performanță în vârstă de cel mult douăzeci de ani. Mai degrabă dezvăluiau, decât acopereau. Parcă-i era teamă şi să le atingă. Avea să îşi procure un catalog şi să comande, în siguranță, de acasă.

Pe când ieşea, la una din case tocmai se dezlănțuise un scandal, ceva în legătură cu o sacoşă pierdută. Doamne, ce nebunie!

Îşi cumpără un iaurt dietetic şi, ca să-şi mai omoare

timpul, porni să se plimbe de-a lungul holului principal de la etajul superior zâmbind şmechereşte nefericiților care-şi cheltuiau averile în aceste zile. Se opri, căscând ochii la un afiş ce prezenta o frumusețe în mărime naturală, într-un bikini minuscul, care îi scotea în evidență pielea perfect bronzată. Era o invitație apetisantă într-un mic salon numit *Veşnic Bronzați.* Luther privi atent împrejur, de parcă s-ar fi pregătit să intre într-un sex-shop, apoi trecu pragul încăperii, unde o junică pe nume Daisy îşi aştepta clienții răsfoind o revistă. Tânăra se strădui să afişeze un zâmbet, iar pielea întinsa a feței păru gata-gata să crape de-a lungul frunții şi în dreptul ochilor. Avea dinții albiți artificial, părul oxigenat şi pielea exagerat de bronzată. Înfățişarea îi era atât de neverosimilă, încât Luther se trezi întrebându-se cum va fi arătat oare înainte de a se fi supus metamorfozei.

Deloc surprinzător, Daisy îl anunță că era momentul cel mai potrivit pentru a se abona la şedințele de bronzare. Oferta de Crăciun includea douăsprezece şedințe pentru numai şaizeci de dolari. Şedințele erau programate din două în două zile; prima dura doar cincisprezece minute, intervalul crescând până la un maximum de douăzeci şi cinci. Luther avea să fie superb bronzat şi, cu siguranță, pregătit pentru a face față soarelui din Caraibi.

Coborâră câteva trepte, ajungând în dreptul unui şir de cabine. Fiecare încăpere micuță conținea câte un aparat pentru bronzat. Salonul era dotat cu aparatură ultramodernă, marca BronzeMat, adusă tocmai din Suedia — de parcă suedezii ar fi fost experți în bronzat! La prima vedere, aparatele îl îngroziră pe Luther. Daisy îi explică procedura: te dezbrăcai — de tot, bineînțeles, toarse fata galeş — apoi te întindeai pe partea de jos a aparatului şi trăgeai capacul, preschimbându-te în umplutura unei napolitane de fier. După un răgaz de cincisprezece sau douăzeci de minute de copt în suc propriu, se auzea o sonerie, semn că era timpul să te ridici şi să te îmbraci. O nimica toată!

— Şi nu transpiri? se interesă Luther, imaginându-se gol, expus celor optzeci de lămpi care aveau să-l rumenească de jur-împrejur.

Daisy încuviință, era destul de cald în interiorul aparatului. La sfârşitul şedinței, suprafața umedă era pulverizată cu un spray şi ştearsă cu şervețele de hârtie, aparatul fiind gata să-şi primească următorul client în îmbrățişarea-i fierbinte.

Existau riscuri de cancer de piele? vru să afle el. Fata râse strident: nicidecum! Poate că astfel de riscuri existau la utilizarea aparaturii vechi, dar tehnologia avansase radical, eliminând practic efectele nocive ale ultravioletelor. Noile aparate BronzeMat erau mai sigure chiar decât soarele. Ea, Daisy, se bronza artificial de unsprezece ani şi nu păţise absolut nimic.

„De-aia ai tenul ca pielea tăbăcită de vită!" avu Luther o revelație, căreia se feri însă să îi dea glas.

Cumpără două abonamente, în valoare totala de o sută douăzeci de dolari. Ieşi din salon cu hotărârea fermă de a se bronza, oricât de lipsită de confort i s-ar fi părut această metodă. Chicoti în sinea sa, închipuindu-şi-o pe Nora dezbrăcându-se la adăpostul pereților subțiri, ca de hârtie, şi întinzându-se în aparatul BronzeMat.

7

Ofițerul se numea Salino şi îşi făcea apariția în fiecare an. Era durduliu şi nu purta niciunul din accesoriile cu care colegii săi adorau să se împopoțoneze: nici armă, nici vestă antiglonț, nici spray paralizant, nici baston de cauciuc, nici radioemițător, nici măcar o pereche de cătuşe. Salino nu arăta grozav în uniformă, dar înfățişarea sa era aceeaşi de multă vreme şi nimeni nu o mai băga în seamă. Era răspunzător de partea de sud-vest a cartierului, aşadar şi de întreaga vecinătate a străzii Hemlock. În acest sector — suburbii locuite de familii mai cu stare — cele mai grozave crime erau depăşirea limitei de viteză sau furtul vreunei biciclete.

Partenerul lui Salino din această seară era un flăcău mare cât un taur, cu fălci pătrate. Cămaşa strâmtă lăsa să i se vadă fiecare zvâcnire a muşchilor. Îl chema Treen şi purta toate accesoriile şi mărunțişurile care-i lipseau lui Salino.

De cum îi zări în fața uşii, încă înainte ca ei să fi apucat să apese butonul soneriei, Luther se gândi la Frohmeyer. Frohmeyer era singura persoana în stare să determine sosirea poliției pe Hemlock într-un interval mai scurt decât însuşi şeful poliției.

Deschise uşa, îi salută şi îi invită înăuntru. Nu că şi-ar fi dorit chiar atât de mult să stea la taclale cu ei, dar era convins că polițiştii nu aveau să se lase duşi până ce nu-şi vor fi recitat poezia. Treen avea în mână un tub de carton care, Luther ar fi putut pune pariu, conținea un calendar.

Nora, care până în urmă cu câteva secunde se afla alături de soțul ei, în fața televizorului, dispăruse subit. Luther ştia însă că se afla chiar în spatele uşii de la bucătărie şi că nu pierdea niciun cuvințel din conversație.

Salino îşi începu discursul. Luther bănui ca alegerea sa drept unic purtător de cuvânt se datora vocabularului limitat al partenerului său mătăhălos. Asociația de Binefacere a

Poliției îşi pusese din nou motoarele în mişcare şi muncea din răsputeri pentru a pune în aplicare nenumărate minunății în folosul comunității. Jucării pentru copii. Daruri pentru cei lipsiți de posibilități. Vizite la domiciliu ale lui Moş Crăciun. Excursii pe patine. Vizite la grădina zoologică. De asemenea, polițiştii nu-i uitaseră nici pe cei vârstnici, iar azilul de bătrâni şi căminul veteranilor de război urmau să-şi aibă porția de daruri. Salino îşi îmbunătățise în mod vizibil performanțele, de când Luther îl ascultase ultima oară.

Pentru a acoperi costul proiectelor de binefacere, Asociația de Binefacere a Polițiştilor editase şi în acest an un calendar elegant pentru anul următor, cu imagini din activitatea membrilor săi aflați mereu în slujba comunității. Într-o sincronizare îndelung exersată, Treen scoase calendarul din tocul de carton şi-l desfăşură în fața lui Luther, dând paginile, spre a exemplifica spusele colegului său. Ilustrația lunii ianuarie înfățişa un polițist de la circulație zâmbind cald în timp ce le făcea semn să traverseze unor copii de grădiniță. Imaginea din februarie era a unui polițist mai solid chiar decât Treen şi care ajuta un motociclist să-şi schimbe roata. Cu tot efortul, ofițerul reuşise să schițeze un zâmbet. Luna martie: o scenă tensionată, la locul unui accident pe timp de noapte, cu lumini intense pulsând de jur-împrejur şi trei bărbați în uniforme albastre discutând încruntați.

Luther admiră în tăcere mostrele de artă fotografică.

„Ei, dar unde-s imprimeurile gen piele de leopard? fu cât pe-aci să întrebe. Dar instantaneele din saună? Sau tânăra care lucra ca salvamar înfăşurată doar într-un prosop, în urmă cu trei ani?" Asociația de Binefacere a Poliției cedase ispitei de a se alinia tendințelor în vogă şi editase un calendar cu fotografii ale membrelor mai tinere şi mai zvelte, înveşmântate în… practic mai nimic. Jumătate dintre fotomodele surâdeau prosteşte, cu jumătate de gură, iar celelalte aveau întipărită pe figură expresia „Nu-mi place să fac poze". Era un calendar îndeajuns de decent, dar tot ajunsese pe prima pagina a ziarelor.

Peste noapte, se iscase un scandal în toată puterea cuvântului. Primarul fu invadat de scrisori de protest din partea cetățenilor indignați care-l somau să ia masuri. Directorul Asociației de Binefacere fusese concediat. Calendarul fusese retras din circulație, iar exemplarelor recuperate li se dăduse foc, în timp ce postul local de televiziune transmitea în direct!

În acel an, Nora atârnase calendarul cumpărat în pivniță şi se amuzase un an întreg pe seama lui.

Calendarul fusese un dezastru financiar pentru toți cei implicați, dar reuşise să creeze un anumit orizont de aşteptare. În anul următor, vânzările calendarelor cu polițişti se dublaseră.

Luther cumpăra un astfel de calendar în fiecare an, fiindcă aşa se cuvenea. Ciudat, dar exemplarul livrat personal la domiciliu de către Salino şi colegii săi, nu avea niciodată prețul înscris pe copertă. Amabilitatea lor necesita un adaos comercial ceva mai ridicat, o doză de bunăvoință pe care Luther şi cei asemenea lui trebuiau să se simtă datori să o afişeze, Luther detesta acest soi de mituire deghizată. Cu un an în urmă, scrisese un cec de o sută de dolari în beneficiul Asociației Polițiştilor. Anul acesta nu avea de gând să o mai facă.

După ce Salino îşi încheie reprezentația, Luther inspiră adânc şi anunță, pe un ton ferm:

— Nu avem nevoie de calendar.

Salino se încruntă şi îşi înclină capul, de parcă n-ar fi înțeles cuvintele rostite de gazdă. Ceafa lui Treen se mai umflă nițel.

Expresia de pe chipul lui Salino se transformă într-un rânjet, care spunea clar: „Poate că n-ai tu nevoie de încă un calendar, dar pe-al nostru tot ai să-l cumperi, amice!”

— Ei, cum aşa? făcu el.

— Am deja destule calendare pentru anul ce vine.

Afirmația lui Luther era o noutate pentru Nora, care îşi rodea unghiile în bucătărie, ascultând cu răsuflarea tăiată.

— Dar n-aveți unul ca acesta! izbuti Treen să articuleze.

Salino îi aruncă o privire menită să-l reducă la tăcere.

— Am două calendare în birou şi alte două chiar pe masa mea de lucru, continuă Luther netulburat. Avem încă unul atârnat în bucătărie, deasupra telefonului. Ceasul meu îmi arată data exactă, la fel şi computerul. Încă nu mi s-a întâmplat să pierd vreo zi.

— Domnule Krank, banii aceştia sunt destinați copiilor handicapați, rosti Salino, cu o voce devenită brusc blândă, plină de duioşie.

În bucătărie, Nora simți că-i dădeau lacrimile.

— Am făcut donații pentru copiii handicapați, domnule ofițer, replică Luther neînduplecat. Prin asociația United Way şi prin biserică şi prin impozitele pe care le plătim contribuim la ajutarea fiecărui segment de populație care are nevoie de ajutor.

— Aşadar, nu sunteți mulțumit de activitatea forțelor noastre de poliție? interveni Treen, repetând fără îndoiala, o replică pe care o prinsese de la Salino, în alte ocazii dificile.

Luther zăbovi o clipă, înainte de a răspunde, şi îngădui furiei îndelung acumulate să-şi facă loc în gândurile sale. Să fi fost oare suma pe care era dispus să o plătească pentru un calendar unitatea de măsură a mulțumirii? Era oare această formă elegantă de mită o dovada a sprijinului pe care Luther era dispus să îl acorde poliției locale?

— Am plătit o mie trei sute de dolari impozite anul trecut, începu Luther, ațintindu-şi privirea care arunca săgeți aprinse asupra junelui Treen. Din această sumă, o parte a fost alocată plății salariilor voastre. Altă parte a fost folosită pentru a-i plati pe pompieri, pe şoferii de ambulanțe, pe profesorii din şcolile publice, pe cei de la salubritate, pe primar şi atât de amabilul său consiliu, pe judecători, pe toți funcționarii de la primărie şi întregul personal de la spitalul Mercy. Toți fac o treabă minunată. Dumneavoastră, domnule, vă faceți datoria în mod exemplar. Sunt mândru şi sunt mulțumit de toți funcționarii publici din oraşul nostru.

Şi totuşi, ce-are a face un calendar cu toate acestea?

Desigur, lui Treen nu-i expusese nimeni problema în termenii unei logici atât de lipsite de cusur, aşa că nu găsi nicio replică. Urmă o pauză, dominată de o tăcere încordată.

Nereuşind să dea un răspuns pe măsură, Treen se înfierbântă la rândul său şi, în gând, se apucă să urzească un plan de răzbunare. Avea să îşi noteze numărul maşinii lui Krank şi avea să-l pândească până când, odată şi-odată, tot avea să-l prindă în flagrant, depăşind viteza legală sau nerespectând vreun semn de circulație. Apoi avea să-l tragă pe dreapta şi, la cel mai mic semn de sfidare, avea să-l smulgă afară din maşină, avea să-l trântească cu fața în jos pe capotă, în văzul tuturor curioşilor, avea să-i pună cătuşele, apoi avea să-l târască la secție, unde Luther va fi azvârlit într-o celulă.

Gândurile acestea îl înveseliră pe Treen, care surâse fericit. Salino, în schimb, era departe de a zâmbi. Auzise zvonurile care circulau despre Luther Krank şi planurile stranii pe care acesta şi le făcuse pentru sărbători. De fapt, Frohmeyer fusese cel care îi spusese. Noaptea trecută, trecuse cu maşina pe Hemlock şi văzuse casa lipsită de ornamente şi fără Frosty, o imagine pe cât de paşnică, pe atât de discordantă în peisaj.

— Îmi pare rău ca nutriți astfel de sentimente, rosti Salino trist. Noi încercăm doar să strângem nişte bani pentru copiii sărmani.

Nora rezistă cu greu impulsului de a țâşni afară din bucătărie, strigând: „Iată un cec! Dați-mi calendarul!”

Se stăpâni, căci urmarea n-ar fi fost deloc plăcută.

Luther clatină din cap, cu fălcile încleştate, fără să-şi plece privirea, fie doar şi pentru o clipă. Cu gesturi dramatice, Treen se apucă să împacheteze calendarul, care avea să-şi găsească, în mod sigur, un alt proprietar. Hârtia scârțâia sub apăsarea degetelor sale groase, iar sulul devenea din ce în ce mai subțire. Într-un târziu, calendarul îşi reluă locul în tocul cilindric de carton. Ceremonia se încheiase. Venise vremea

plecării.

— Crăciun fericit, oftă Salino.

— Ia spuneți, poliția e şi acum sponsorul principal al echipei de base-ball a orfelinatului? întrebă Luther.

— Bineînțeles, replică imediat Treen.

— În cazul acesta, reveniți la primăvară şi-am să vă dau o sută de dolari, pentru echipamentul puştilor.

Oferta lui Luther nu fu de-ajuns pentru a-i mulțumi pe cei doi polițişti. Nu se îndurară să mulțumească. Încuviințară din cap şi schimbară o privire, fără a scoate însă vreo vorbă.

Se apropiară de ieşire, în aceeaşi tăcere apăsătoare. Se auzea doar zgomotul ritmic al tocului pe care Treen şi-l lovea de picior, ca un polițist plictisit care tare-ar vrea să tăbăcească pe cineva.

— Era vorba doar de o sută de dolari, spuse Nora pe un ton vădit iritat, atunci când reveni în încăpere.

Luther pândea de după draperii, dornic să se convingă că polițiştii plecaseră.

— Nu, scumpa mea, era vorba de mult mai mult, îi răspunse el plin de sine, ca şi cum într-o astfel de situație complexă el însuşi ar fi fost singurul capabil să înțeleagă amploarea celor discutate. Ce-ai zice de un iaurt? urmă el, grăbindu-se să schimbe subiectul.

Erau amândoi flămânzi, aşa încât perspectiva de a mânca îi făcu să dea uitării orice alte probleme. În fiecare seară, recompensa pentru o zi de regim sever consta pentru ei într-o porție de iaurt dietetic cu aromă artificială de fructe, pe care o savurau aşa cum îşi savurează un condamnat ultima masă. Luther slăbise trei kilograme şi jumătate, iar Nora trei.

Dădeau ocol cartierului într-o camionetă, în căutarea unei ținte potrivite. Zece dintre ei stăteau în spate, pe baloți de paie, cântând cât îi țineau plămânii. Erau înveliți în pături şi se țineau de mâini, se pipăiau chiar; jocuri nevinovate, cel puțin deocamdată. La urma urmei, făceau parte din corul bisericii luterane. Cea care îi dirija se afla acum la volan, iar

alături de ea era chiar soția pastorului, care în fiecare duminică îşi acompania soțul cântând la orgă.

Camioneta intră pe Hemlock şi foarte curând deveni clar care avea să le fie ținta. Încetinină în dreptul casei lipsite de podoabe a familiei Krank. Din fericire, Walt Scheel se afla în fața casei, pe alee, încercând să găsească o soluție pentru a prelungi un cablu. Îi lipseau cel puțin doi metri şi jumătate pentru a putea conecta rețeaua nou-nouță alcătuită din patru sute de beculețe cu care îşi împodobise gardul viu la priza din garaj. Câtă vreme Krank nu părea dispus să-şi împodobească casa, el, Scheel, se hotărâse să o facă. Şi nu oricum!

— Sunt acasă vecinii dumneavoastră? îl întrebă fata de la volan pe Walt, oprind în dreptul acestuia şi arătând din cap spre casa de peste drum.

— Da. De ce întrebați'?

— Am ieşit la colindat. Suntem aici cu un grup de tineri din corul bisericii luterane St. Mark's.

Walt zâmbi larg şi lăsă cablul să-i scape din mână. „Ce drăguț! gândi el. Krank chiar crede că va reuşi să scape de Crăciun'?"

— Sunt evrei? se interesă fata.

— Nu.

— Budişti, cumva? Sau aparțin vreunei alte religii'?

— Nu, nicidecum. De fapt, sunt creştini metodişti. Anul ăsta însă, s-au hotărât să nu sărbătorească Crăciunul.

— Ce să facă?!

— Aşa cum ați auzit, întări Walt, apropiindu-se de maşină, tot numai un zâmbet. Tipul e un ciudat, vă spun eu! Sare peste Crăciun ca să economisească nişte bani şi să plece într-o croaziera.

Fata de la volan şi soția pastorului aruncară o privire hotărâtă casei Krank. Puştii din camionetă încetaseră să mai cânte şi ascultau cu atenție. În capul lor, rotițele începeau să se pună în mişcare.

— Cred că le-ar prinde bine nişte colinde, adăugă Scheel,

îndatoritor. Haide, dați-i drumul!

Camioneta se goli într-o clipă, iar corul se înşiră pe alee, lângă cutia poştală a familiei Krank.

— Puteți să va apropiați şi mai mult! îi îndemna Scheel. Nu se supără nimeni!

Se regrupară chiar lângă casă, în dreptul stratului cu flori preferat de Luther. Între timp, Scheel alergă înapoi în casă şi-i spuse lui Bev să-l sune pe Frohmeyer.

Luther tocmai sfârşea de lins ultimele picături din borcanul cu iaurt, când în dreptul casei se auziră primele zgomote. Colindătorii atacară deîndată prima strofa din *God Rest Ye, Merry Gentleman,* în vreme ce Luther şi Nora alergau să se pună la adăpost. Țâşniră afară din bucătărie, aplecați, de parcă s-ar fi ferit de focul unei mitraliere. Luther era în frunte, iar Nora îl urma îndeaproape. Se refugiară în sufragerie, aproape de fereastra dinspre stradă, care, din fericire, avea draperiile trase.

Membrii corului se agitară, încântați, atunci când observară că Luther îi spiona de după perdea.

— Colindători, şuiera Luther, făcând un pas înapoi. Sunt chiar lânga tufa noastră de ienupăr.

— Ce drăguț! comentă Nora, aproape în şoaptă.

— Drăguț? Ne-au încălcat proprietatea. E o făcătură, precis!

— Nu ne-au încălcat proprietatea.

— Ba da! Se afla pe terenul nostru, fără să fi fost chemați. Cineva i-a trimis aici cu bună ştiință, probabil Frohmeyer sau Scheel.

— Nimeni nu-i acuză pe colindători de încălcarea proprietății, insistă Nora, tot în şoaptă.

— Ba da, ba da! ştiu foarte bine despre ce vorbesc!

— Şi-atunci, de ce nu-i chemi pe prietenii tăi de la poliție?

— S-ar putea să o fac, bombăni Luther, aruncând din nou o privire afară.

— Încă nu-i prea târziu să cumperi un calendar.

Întregul clan Frohmeyer se apropie în fugă, în frunte cu

Spike, care era pe skateboard. Se aliniară în spatele coriştilor. Familia Trogdon auzise zarva şi se hotărâse să se alăture grupului. Urmă familia Becker, cu tot cu soacră. Chiar şi leneşul de Rocky catadicsise să-şi părăsească canapeaua şi se apropia agale.

Următoarea melodie aleasă fu *Jingle Bells,* într-o interpretare vioaie, datorată, cu siguranță, entuziasmului celor prezenți. Dirijoarea le făcu semn vecinilor să se alăture tinerilor colindători, iar aceştia o făcură cu dragă inimă. Urmă *Silent Night.* Între timp, numărul cântăreților nocturni se ridicase la cel puțin treizeci. Coriştii respectau partiturile ştiute; vecinii cântau după ureche, dar nimănui nu-i păsa de asta, se pare. Important era să cânte cât mai tare, ca să-l facă pe bătrânul Luther să se zvârcolească de necaz, dincolo de fereastră.

După douăzeci de minute, nervii Norei cedară şi se refugie în baie, sub duş. O vreme, Luther se prefăcu a citi o revistă, aşezat în fotoliul său preferat. Fiecare colindă răsuna însă mai tare decât cea precedentă. Spumegând de furie, Luther înjură. Ultima oară când privise afară, peluza din fața casei era plină de oameni veseli care cântau cât puteau de tare colinde.

Când începură să cânte *Frosty, the Snowman,* Luther nu mai putu să îndure. Coborî la subsol unde se afla biroul său şi îşi turnă un pahar mare de coniac.

8

Programul de dimineață al lui Luther nu se schimbase deloc în cei optsprezece ani de când locuia pe Hemlock. Se trezea la ora şase, îşi încălța papucii, îşi punea halatul, intra în baie, apoi punea de cafea şi ieşea prin garaj până pe alee, unde Milton, băiatul cu ziarele, îi lăsase un exemplar din *Gazette,* cu o oră mai devreme. Luther era de-acum în stare să spună dinainte câți paşi avea de făcut din fața cafetierei şi până în dreptul locului unde avea să-şi găsească ziarul; niciodată nu greşea cu mai mult de doi sau trei paşi. Apoi revenea în bucătărie, îşi turna o ceaşcă de cafea la care adăuga un vârf de linguriță de frişcă. Citea paginile de sport ale ziarului, apoi prognoza meteo, paginile de afaceri şi, mereu ultimele, ştirile naționale şi internaționale. Când ajungea la jumătatea paginii cu necroloage se ridica şi îi ducea iubitei sale soții cafeaua, cu două cuburi de zahăr, mereu în aceeaşi cană de culoarea lavandei.

În dimineața ce urmă concertului de colinde care avusese loc pe peluza casei sale, Luther îşi târşâi picioarele până pe alee, pe jumătate adormit încă, şi tocmai se pregătea să ridice ziarul când, cu coada ochiului, descoperi un amestec de culori vii în stânga câmpului sau vizual. În centrul peluzei sale fusese instalată o pancartă care cerea, cu litere negre, groase: ELIBERAȚI-L PE FROSTY! Pancarta fusese desenată pe o coală mare de carton alb, cu un chenar în roşu şi verde şi o schiță ce-l înfățişa pe Frosty într-o pivniță, desigur pivnița familiei Krank, legat cu lanțuri. Era fie un desen lipsit de talent al unui adult care avea prea mult timp liber, fie o încercare bunicică a unui puşti asistat de mama sa.

Luther simți brusc priviri ațintite asupra sa, multe priviri, aşa încât îşi vârî ziarul sub braț şi reveni în casă, de parcă n-ar fi observat nimic. Bombăni în timp ce-şi turna cafeaua şi blestemă în şoaptă când se aşeză în fotoliu. Nu izbuti să savureze paginile sportive şi nici prognoza meteo; nici măcar

necroloagele nu reuşiră să îi reţină atenţia. La un moment dat, realiză că Nora nu trebuia să vadă cu niciun chip pancarta. Cu siguranţă, şi-ar face mult mai multe griji decât îşi făcea el însuşi.

Cu fiecare asalt al celor din jur împotriva dreptului său de a acţiona potrivit propriei voinţe, Luther era mai hotărât să ignore cu totul Crăciunul, îşi făcea însă griji în privinţa Norei. El n-ar fi cedat nici în ruptul capului, dar se temea că soţia sa ar fi putut să o facă. Dacă ar bănui că în spatele protestului se află copiii din vecini, era posibil ca hotărârea Norei sa se năruie într-o clipită.

Traversă în grabă garajul, coti pe după casă, parcurse peluza umedă şi dătătoare de fiori în vârful picioarelor, smulse din pământ pancarta şi-i făcu vânt în debara. Avea să se ocupe mai târziu de ea.

Îi duse Norei cafeaua şi se aşeză din nou la masa din bucătărie, încercând zadarnic să se concentreze asupra ziarului. Era furios şi îşi simţea picioarele îngheţate bocnă.

Luther demară şi porni către serviciu.

La un moment dat propusese ca biroul să fie închis de la jumătatea lunii decembrie şi până după 1 ianuarie. Oricum, nimeni nu se omora cu treaba în această perioadă. Argumentaţia propunerii sale fusese strălucită, când o prezentase în cadrul unei şedinţe de consiliu a firmei. Secretarele aveau nevoie să meargă la cumpărături, aşa că plecau mai devreme în pauza de prânz, reveneau cu întârziere şi, o oră mai târziu, plecau iarăşi la cumpărături. Toată lumea ar trebui să-şi o vacanţă de două săptămâni în decembrie. Ar fi un soi de concediu obligatoriu, plătit desigur. Oricum, încasările erau cele mai scăzute în această perioada; o şi demonstrase, pe baza unor calcule amănunţite, ilustrate cu grafice impecabile. Clienţii firmei nu erau de găsit şi finalizarea oricărui proiect trebuia amânată pentru prima săptămână din ianuarie. Bugetul firmei Wiley & Beck ar fi putut economisi bani serioşi evitând organizarea

cinei festive de Crăciun şi a tradiționalei petreceri de la birou. Multiplicase un articol din *Wall Street Journal* şi-l distribuise colegilor: era vorba de o firmă de renume din Seattle care adoptase această politică, obținând rezultate uimitoare, potrivit reporterului de *la Journal.*

Da, prezentarea lui Luther fusese fără cusur, însă consiliul respinsese propunerea, cu unsprezece voturi contra două. Vreme de o lună, Luther spumegase de furie. Doar Yank Slader îi sprijinise inițiativa.

Luther parcurse moțiunile zilei în curs, ca în fiecare dimineață, dar gândul îi zbura mereu la concertul din noaptea trecută din dreptul tufei sale de ienupăr şi la pancarta de protest înfiptă în mijlocul peluzei. Îi făcea plăcere să locuiască pe strada Hemlock, se înțelegea bine cu vecinii, reuşea să întrețină conversații cordiale până şi cu Walt Scheel, iar faptul că devenise ținta glumelor răutăcioase ale celor din jur îi crea o stare acută de disconfort.

Biff, fata de la agenția de voiaj, reuşi să-i modifice radical starea de spirit. Abia dacă se osteni să bata la uşă — Dox, secretara lui Luther, era mult prea ocupată cu studierea cataloagelor cu oferte speciale de Crăciun. Pătrunse în birou cu paşi uşori, ca de vals, şi-i întinse o mapă ce conținea biletele de avion, cele pentru croazieră, o hartă elegantă a itinerarului şi o broşură adusă la zi cu date despre *Prințesa Insulelor.* Biff zăbovi doar câteva secunde, mult prea puțin pentru a-l mulțumi pe Luther, care, în vreme ce-i admira silueta şi tenul bronzat, nu se putu abține să nu viseze la nenumăratii bikini pe care-i va putea admira foarte curând. După plecarea ei, Luther încuie uşa biroului şi, curând, visă la apele albastre şi calde ale Caraibilor.

Pentru a treia oară în acea săptămână, Luther se furişă afară din birou înainte de ora prânzului şi goni către *mall.* Parcă maşina departe de intrare, fiindcă voia să se plimbe puțin: slăbise patru kilograme şi se simțea în formă. Intră împreună cu o mulțime de oameni puşi pe cumpărături. Spre

deosebire de ei, Luther venise aici pentru a trage un pui de somn.

La adăpostul ochelarilor de soare, urcă la etaj şi se îndreptă spre salonul *Veşnic Bronzaţi.* Daisy cea cu pielea arămie îi cedase locul Daniellei, o roşcată palidă pe ai cărei obraji expunerea la ultraviolete determinase apariţia unor oceane de pistrui. Fata îi compostă abonamentul, îl invită în salonul numărul 2 şi, cu înţelepciunea unui dermatolog experimentat, îi spuse:

— Cred că douăzeci şi două de minute de expunere vor fi de ajuns pentru azi, Luther.

Era cu cel puţin treizeci de ani mai tânără decât el, dar n-avea deloc complexe în a i se adresa pe numele mic. Era doar o puştoaică angajată temporar, pentru salariul minim, dar nu-i trecuse prin minte nici măcar din întâmplare că ar trebui, poate, să i se adreseze cu „domnule Krank".

„De ce nu douăzeci şi unu de minute? fu cât pe-aci să o întrebe, pe un ton răstit. Sau douăzeci şi trei?!"

Mormăi ceva peste umăr şi se îndreptă spre salonul numărul 2.

Suprafaţa aparatului FX-2000 BronzeMat era răcoroasă la atingere, fapt încurajator pentru Luther, care nu suporta ideea de a se vârî acolo imediat după plecarea altui client. Cu gesturi rapide, pulverizã suprafaţa cu sprayul de curăţat, apoi o şterse bine de tot. În sfârşit, verifică încă o dată dacă încuiase uşa, se dezbracă cu grijă, de parc-ar fi putut fi văzut, şi se întinse cu băgare de seamă pe suprafaţa rece.

Se foi şi se întoarse de mai multe ori, până când îşi dădu seama că nu putea găsi o poziţie mai confortabilă, apoi trase capacul şi apăsă pe butonul de start, lăsându-se rumenit, de bună voie şi nesilit de nimeni.

Nora avusese parte de două şedinţe de bronzat şi nu era convinsă că avea să existe o a treia. La jumătatea ultimei şedinţe, cineva încercase să deschidă uşa şi o făcuse să tresară. Îngăimase ceva, nici ea nu mai ştia prea bine ce anume, în zăpăceala momentului. Când tresărise, se lovise

cu capul de partea superioară a aparatului.

Bineînțeles, de vină era numai Luther. Faptul că el nu se putuse abține şi izbucnise în râs ascultându-i relatarea, nu-i fusese deloc de ajutor.

În câteva clipe, Luther ațipi, lăsându-se purtat de aripile somnului la bordul *Prințesei Insulelor,* cu ale sale patru piscine, pe lângă care trupuri bine făcute se plimbau de colo-colo. Pluti în vis pe deasupra plajelor cu nisipuri albe din Jamaica şi Grand Cayman şi se scaldă în apele liniştite şi călduțe ale Mării Caraibilor.

Soneria îl trezi brusc, fără pic de milă. Cele douăzeci şi două de minute trecuseră. După trei şedințe de bronzare, Luther desluşi în sfârşit primele semne de îmbunătățire a imaginii sale, privindu-se în oglinda uşor deformată de pe peretele salonului. Cât de curând, colegii de la birou aveau să-i observe bronzul. „Doamne, cât vor fi de invidioşi!”

În timp ce se grăbea să se întoarcă la birou, cu stomacul şi mai plat, după încă un prânz sărit, afară începu să cadă lapovița.

Luther constată cu neplăcere că întoarcerea acasă ajunsese să-i provoace teama. Totul fusese în regulă, până în momentul în care intrase pe strada Hemlock. La casa de alături, Becker tocmai adaugă un şir nou de beculețe rețelei care învăluia tufele decorative şi, categoric sfidător, dublase numărul de luminițe care delimitau peluza sa de cea a familiei Krank, în partea dinspre garaj. La Trogdon beculețele erau atât de multe, încât nu-şi putu da seama dacă Wes mai adăugase sau nu altele noi de dimineață încoace; Luther ar fi putut însă să parieze că o făcuse. Vizavi, Walt Scheel îşi sporea şi el numărul ornamentelor, cu fiecare zi ce trecea. Aceasta din partea unuia care în urmă cu un an de-abia dacă agățase o singură ghirlandă!

Iar acum, vecinul din partea de est a familiei Krank, Swade Kerr, fusese cuprins subit de spiritul Crăciunului şi îşi înfăşură tufele amărâte în luminițe noi-nouțe, roşii şi

verzi. Familia Kerr nu avea încredere în sistemul de învățământ şi îşi educa odraslele acasă. De altfel, Luther bănuia că îi ținеau pe cei mici închişi în pivniță, mai tot timpul. Kerr şi nevastă-sa refuzau să voteze, practicau yoga, erau vegetarieni şi umblau iarna încălțați doar în sandale cu şosete groase. Se declaraseră atei şi nu aveau nicio slujbă. Erau ursuzi, dar nu puteau fi considerați nişte vecini răi. Trăiau, se pare, din moştenirea soției, Shirley, care-şi păstrase şi numele de fată.

„M-au înconjurat!" mormăi Luther doar pentru sine, în timp ce parca maşina în garaj. Coborî şi se repezi în casă, închizând uşa cu cheia.

— Ia uite ce-am primit! îi spuse Nora, încruntată. Apoi îl pupă pe obraz şi, conform obiceiului, îl întrebă: Cum a fost azi?

Două plicuri obişnuite în culori pastelate.

— Ce-i cu astea? se răsti Luther.

Nu de felicitări, cu mesajele lor stereotipe, avea acum poftă, ci de mâncare. Azi urmau să mănânce peşte prăjit cu legume fierte.

Scoase din plic felicitările. Fiecare cu imaginea unui om de zăpadă. Niciuna din ele nu era semnată, iar plicurile nu aveau adresa expeditorului.

Felicitări de Crăciun anonime.

— Foarte amuzant, rosti el, aruncându-le pe masă.

— Eram convinsă că-ți vor fi pe plac. Amândouă au fost expediate de-aici, din oraş.

— E mâna lui Frohmeyer, spuse Luther, în timp ce îşi scotea cravata. Adoră glumele de genul asta.

Ajunseseră la jumătatea cinei, când se auzi soneria. Luther mai avea vreo două îmbucături bune până să-şi dea gata porția, dar Nora insista asupra virtuților îngurgitării lente. Era încă flămând când se ridică în picioare şi mormăi ceva nu foarte plăcut la adresa celui aflat la uşă.

Pompierul se numea Kistler, paramedicul Kendall.

Amândoi erau tineri şi zvelți, în plină formă, fără îndoială datorită exercițiilor fizice pe care le practicau în sala de sport a secției de intervenție, pe banii contribuabililor, desigur. Luther îi invită înăuntru, dar se opri imediat după ce trecură pragul. Un alt ritual avea să urmeze, un nou exemplu al deturnării sensului sărbătorilor de iarnă.

Kistler purta o uniformă albastru-închis, iar Kendall una oliv. Amândoi îşi puseseră fesuri roş-albe, de Moş Crăciun, deloc asortate; dar parca mai avea vreo importanță? Fesurile erau nostime, dar lui Luther nu-i veni deloc să zâmbească. Paramedicul avea în mâna o pungă de hârtie.

— Vindem prăjituri cu fructe, domnule Krank, începu Kistler. Ca în fiecare an.

— Banii sunt destinați tombolei cu jucării, continuă Kendall, sincronizându-se perfect.

— Ne-am propus să adunam nouă mii de dolari.

— Anul trecut am reuşit să depăşim opt mii.

— Iama asta, o s-o facem şi mai latră.

— În seara de Crăciun, vom oferi cadouri pentru şase sute de copii.

— E un proiect de o amploare imensă.

Schimbau replicile fără ezitare, ca şi cum ar fi jucat ping-pong.

— Ar trebui să le vedeți fețele când primesc cadourile!

— E un moment pe care nu l-aş rata pentru nimic în lume!

— Oricum, trebuie să strângem banii, iar asta cât mai repede.

— Avem prăjitură Mabel, anunță Kendall, fluturându-şi punga prin fața lui Luther, de parcă s-ar fi aşteptat ca acesta să o înşface şi să arunce o privire de verificare înăuntru.

— E o marcă faimoasă în toată lumea.

— Se fabrica în Hermansburg, Indiana, la *Brutăria lui Mabel.*

— Jumătate din oraş lucrează acolo.

„Bieții oameni", îi compătimi Luther în gând.

— Au o rețetă secretă şi folosesc doar ingrediente

proaspete.

— Sunt cele mai bune prăjituri din lume!

Luther detesta prăjiturile cu fructe. Smochine, stafide, prune, nuci, bucățele colorate de fructe uscate, greu de identificat…

— De optzeci de ani, rețeta e neschimbată.

— E prăjitura cel mai bine vândută din țara. Anul trecut au vândut nu mai puțin de şase tone.

Luther rămăsese nemişcat, bine înfipt pe picioare şi-şi muta privirea de la unul la altul.

— Nu folosesc chimicale şi nici aditivi.

— Oare cum or reuşi sa le facă să rămână atât de proaspete?

„Cu chimicale şi aditivi", fu Luther ispitit să-i replice.

O foame cumplită îl apucă pe Luther. Genunchii i se înmuiară şi chipul impenetrabil fu cât pe-aci să i se crispeze într-o grimasă. De două săptămâni încoace, simțul mirosului îi devenise mai ascuțit, fără îndoială, ca un efect secundar al regimului strict pe care îl urma. Senzația acută de foame se datora, poate, adulmecării aromei prăjiturii Mabel. Brusc, simți nevoia să înghită ceva, orice. Rezistă cu greu tentației de a-i smulge punga de hârtie lui Kendall, de a o rupe şi de a înfuleca pe nemestecate o prăjitură întreagă.

Apoi senzația începu să se estompeze. Cu fălcile încleştate, Luther rezistă până când încetă să o mai simtă, apoi se relaxă. Kistler şi Kendall erau atât de ocupați să-şi spună poezia, încât nu observaseră nimic.

— Am primit un număr limitat de prăjituri.

— Cei de la fabrică sunt atât de solicitați, încât au fost obligați să îşi selecteze clienții.

— Am avut noroc să primim nouă sute de bucăți.

— Costă zece dolari bucata, asta înseamnă fix nouă mii de dolari pentru jucării.

— Anul trecut ați cumpărat cinci bucăți, domnule Krank.

— Ați putea lua tot atât şi anul ăsta?

„Mda, am cumpărat cinci anul trecut", îşi aminti Luther.

Luase trei bucăți la birou şi le aşezase, în secret, pe birourile unor colegi. La sfârşitul săptămânii, prăjiturile fuseseră dăruite şi re-dăruite de atâtea ori, încât ambalajul începuse să se rupă. În cele din urmă, sfârşiseră în coşul de gunoi al lui Dox, în ajun de Crăciun, când se închisese biroul.

Celelalte prăjituri fuseseră dăruite de Nora coafezei sale, o cucoană grasă de o sută cincizeci de kilograme, care le aduna de la toate clientele sale, făcându-şi provizii cât să mănânce numai prăjituri până-n iulie.

— Nu, rosti Luther într-un târziu. Anul ăsta nu cumpăram nimic.

Echipa care strângea fonduri pentru jucării amuți. Kistler îl privi pe Kendall. Kendall îl privi pe Kistler.

— Ce ați spus?

— Anul ăsta nu cumpărăm nicio prăjitură.

— Cinci vi se par prea multe? întrebă Kistler.

— Chiar şi una singură ar fi prea mult, replică Luther, încrucişându-şi brațele pe piept.

— Aşadar, nu cumpărați nimic? întrebă Kendall, neîncrezător.

— Zero, declară Luther.

Băieții erau de-a dreptul demni de compătimit.

— Spuneți-mi, băieți, mai organizați competiția de pescuit pentru copiii handicapați, pe 4 Iulie? întrebă Luther.

— În fiecare an, confirmă Kistler.

— Grozav. Reveniți la vară şi-am să donez o sută de dolari pentru concursul de pescuit.

Kistler reuşi să îngaime un „Mulțumim!" anemic. Cu câteva gesturi neîndemânatice îi conduse la uşă. Luther reveni în bucătărie, dar nu mai găsi nimic. Nora dispăruse cu tot cu farfuria sa, cu ultimele două îmbucături de peşte, cu şervețelul său, cu paharul său cu apă. Nimic! Furios, luă cu asalt cămara. Găsi un borcan cu unt de arahide şi nişte biscuiți sărați cam vechi.

9

Tatăl lui Stanley Wiley înființase Wiley & Beck în 1949. Beck murise demult şi nimeni nu avea habar de ce numele lui era păstrat în denumirea firmei. Suna bine, ce-i drept — Wiley & Beck — iar modificarea denumirii ar fi însemnat schimbarea antetului pe toate documentele, comandarea unui stoc nou de papetărie, ceea ce ar fi fost mult prea costisitor. Pentru o firmă de contabilitate fondată în urmă cu o jumătate de veac, era uimitor cât de puțin crescuse. La departamentul impozite erau o duzină de asociați, cu Luther cu tot, şi încă vreo douăzeci la departamentul de audit. Printre clienții lor se numărau în special firmele de mărime medie, care nu-şi permiteau să angajeze firme de contabilitate cu acoperire națională.

Cu un dram de ambiție în plus în urmă cu treizeci de ani, firma ar fi putut prinde valul, devenind astfel o forță. Lui Stanley Wiley îi lipsise însă această ambiție, iar acum se mulțumea să declare că firma sa avea clasă.

În timp ce Luther plănuia o ieşire rapidă, pentru a da fuga din nou la *mall,* Stanley îşi făcu apariția pe neaşteptate în biroul său. Ținea în mână un sandviş lung, din care atârnau foi de salată.

— Ai un minut liber? spuse el, cu gura plină.

Se aşeză, înainte ca Luther să-i fi răspuns da sau nu, sau să-l fi putut ruga să nu se lungească la vorbă. Purta, ca de obicei, o cravată fantezistă, iar costumul său albastru era plin de pete de tot soiul: cerneală, maioneză, cafea. Stanley era teribil de neglijent, biroul său părea un talcioc haotic, în care documentele se rătăceau fără urmă.

„Caută-l la Stanley în birou!" era sloganul firmei pentru orice hârtie de negăsit.

— Am auzit ca n-ai de gând sa vii la dineul firmei mâine-seară, spuse Stanley, mestecând de zor.

Îi plăcea să bântuie pe coridoarele firmei cu un sandviş

într-o mână şi cu o răcoritoare în cealaltă, de parcă n-ar fi avut niciodată timp să ia masa omeneşte, fiind mult prea ocupat.

— Anul asta ne-am hotărât să lăsăm deoparte multe lucruri, Stanley, fără nicio supărare, îi răspunse Luther.

— Aşadar, e adevărat.

— E adevărat. Anul ăsta nu vom fi acasă de Crăciun.

Stanley înghiți încruntat, apoi îşi examină atent sandvişul, în căutarea locului potrivit pentru următoarea muşcătură. Stanley era preşedintele consiliului, dar nu-i era şef lui Luther. Acesta devenise partener în firmă cu şase ani în urmă şi nimeni de la Wiley & Beck nu era în măsură să-l oblige să facă un lucru sau altul împotriva voinței sale.

— Îmi pare rău să aud asta. Jayne va fi dezamăgită.

— Am să-i trimit un bilet cu scuzele noastre, spuse Luther.

Dineul nu era mare scofală. O cină copioasă la un restaurant cu tradiție din centru, într-unul din separeurile de la etaj, mâncare gustoasă, vinuri bune, câteva discursuri, orchestră, apoi dans până târziu. Ținuta era obligatorie, iar doamnele se întreceau în afişarea rochiilor şi bijuteriilor. Jayne Wiley era o femeie extraordinară, care ar fi meritat cu mult mai mult decât îi oferea Stanley.

— Aveți vreun motiv anume să renunțați la sărbători? întrebă Stanley, deşi ştia, probabil, care avea să fie răspunsul.

— Pur şi simplu, anul ăsta lăsăm deoparte toată halimaua, Stanley. Fără pom de Crăciun, fără cadouri, fără cheltuieli inutile. De banii economisiți, vom pleca într-o croazieră de zece zile. Blair e plecată, iar noi avem nevoie de o vacanță. Presupun că ne vom lua revanşa anul viitor şi peste doi ani.

— În fond, Crăciunul se sărbătoreşte în fiecare an…

— Exact.

— Mi se pare mie, sau chiar ai slăbit?

— Cinci kilograme. Plajele ne aşteaptă.

— Arați grozav, Luther. Din câte am auzit, te şi bronzezi.

— Încerc să-mi fac un ten ceva mai închis. Nu mă pot lăsa la discreția soarelui.

O muşcătură zdravănă din sandvişul cu şuncă, şi câteva firicele de salată îi ramaseră lipite de buze. Apoi o mişcare, urmata de:

— Nu-i o idee rea.

…Sau cam aşa ceva. Pentru Stanley, o vacanță însemna o săptămână petrecută la casa sa de pe plajă, un bungalou în care nu mai investise nimic de treizeci de ani încoace. Luther şi Nora petrecuseră acolo o săptămână de coşmar, la invitația soților Wiley, care acaparaseră dormitorul principal, cazându-i pe soții Krank în „camera de oaspeți", o încăpere strâmtă, cu paturi suprapuse şi fără aer condiționat. De dimineață şi până după-amiaza târziu, Stanley nu făcea altceva decât să soarba gin tonic după gin tonic, fără ca soarele să apuce să-i vadă fața măcar pentru o clipă.

Stanley plecă, molfăindu-şi sandvişul. Luther nu apucă să evadeze, căci Yank Slader dădu buzna în birou.

— Am ajuns la cinci mii două sute, bătrâne, anunță el. Şi e departe de-a se fi terminat. Abigail tocmai a cheltuit şase sute de dolari pe-o rochie pentru dineul de Crăciun, habar n-am de ce n-o poate purta pe aia de anul trecut sau pe cea de-acum doi ani… Dar parcă mă întreabă cineva… Pe pantofi a dat o sută patruzeci, pe poşetă, încă nouăzeci. Dulapurile îi sunt pline de pantofi şi de poşete, dar eu n-am niciun cuvânt de spus în privința asta. În ritmul ăsta, vom trece sigur de şapte mii. Te rog, ia-mă cu tine în croazieră!

Inspirat de inițiativa lui Luther, Yank se apucase să țină socoteala exactă a risipei de Crăciun. De două ori pe săptămână, năvălea în biroul lui Luther, pentru a-i raporta cum stăteau lucrurile. Ce anume intenționa să facă după ce va fi obținut rezultatul final, nu ştia nici el. Probabil nimic.

— Tu eşti eroul meu! declară Yank, pentru a nu ştiu câta oară, şi ieşi la fel de grăbit precum sosise.

„Crapă de invidie cu toții", se gândi Luther. În acest moment, când până la sărbători nu mai rămăsese decât o

săptămână, cu închiderea de an pe cap şi nebunia vacanței de iarnă crescând zi după zi, erau cu toții invidioşi. Unii, precum Stanley, ezitau să recunoască acest lucru. Alții, precum Yank, erau de-a dreptul mândri de Luther.

Era prea târziu ca să mai ajungă la salonul de bronzare. Luther se apropie de fereastră şi contemplă priveliştea oraşului bătut de ploaia rece. Cerul era cenuşiu, copacii dezgoliți, ici-colo frunze uscate erau purtate de vânt, iar pe străzi aglomerația făcea ravagii. „Ce drăguț!" îşi spuse mulțumit Luther în gând. Îşi pipăi burta suptă, după care coborî la parter, să bea un suc în compania lui Biff, fata de la agenția de turism.

Auzind soneria, Nora ieşi repede din aparatul BronzeMat şi se grăbi să se înfăşoare într-un prosop. Nu-i plăcea câtuşi de puțin să transpire abundent, aşa încât începu să se şteargă de-a dreptul cu furie.

Purta un bikini roşu minuscul, care arătase grozav pe pielea fotomodelului zvelt din catalog, dar pe care Nora nu l-ar fi îmbrăcat nici moartă în public. Luther insistase ca ea să-l cumpere. Se zgâise la fata din catalog şi amenințase că avea să facă el însuşi comanda. Cum nu era vorba de o sumă prea mare, Nora intrase foarte curând în posesia costumului de baie.

Se privi în oglindă şi roşi din nou când se văzu în acel minuscul obiect de îmbrăcăminte. Bineînțeles, începuse să slăbească. Se mai bronzase. Dar ar fi fost nevoie de cel puțin cinci ani de răbdat foame şi de muncă intensă într-o sală de gimnastică pentru a arăta pe măsura costumului de baie de pe ea.

Se îmbrăcă în grabă, trăgându-şi pantalonii şi puloverul direct peste bikini. Luther jura că se bronza gol, dar ea nu era dispusă să se despoaie de dragul nimănui.

Chiar şi după ce se îmbrăcase, tot se mai simțea asemeni unei târfe. Costumul de baie îi era strâmt, exact în locurile unde n-ar fi fost cazul să fie aşa, iar atunci când se mişca…

Ei bine, senzația era departe de-a fi confortabilă. Abia aştepta să ajungă acasă, să-l scoată şi să facă o baie fierbinte, cât mai lungă.

Reuşise să se îndepărteze fără probleme din salonul *Veşnic Bronzați* şi trecuse de colț, când nimeri față în față cu reverendul Doug Zabriskie, pastorul lor. Era încărcat de sacoşe, în vreme ce ea avea în mână doar pelerina. El era palid, ea era roşie la față şi încă transpirată. El părea a se simți în largul lui în vechea sa jachetă de tweed, cu gulerul preoțesc şi cu o cămaşă neagră. Pe Nora, în schimb, costumul de baie o strângea atât de tare, încât simțea că-i opreşte circulația.

Se îmbrățişară prieteneşte.

— Ți-am simțit lipsa săptămâna trecută, la slujbă. Era aceeaşi replică enervantă pe care o repeta de ani de zile.

— Suntem foarte ocupați, răspunse ea, pipăindu-şi fruntea, să vadă dacă nu cumva transpirația avea să o dea de gol.

— Te simți bine, Nora?

— Mi-e bine, răspunse ea sec.

— Îmi pari cam obosită.

— Am umblat mult, minți ea.

Nu se ştie de ce, el îşi coborî privirea. Un lucru era sigur: Nora nu purta tenişi.

— Putem sta puțin de vorbă? întrebă el.

— Sigur că da, veni replica.

Găsiră o bancă liberă, lângă balustrada pasarelei. Reverendul îşi puse bagajele grămadă lângă el. Când Nora se aşează, simți ceva pocnind, vreun şiret de la bikini, undeva, deasupra şoldului. Simți ceva alunecând în jos. Pantalonii Norei erau largi, şi acel ceva avea loc să se deplaseze.

— Am auzit tot felul de zvonuri, începu el, cu blândețe.

Avea prostul obicei de-a se apropia mult atunci când se adresa cuiva. Nora îşi încrucişă picioarele, apoi reveni la poziția inițială. Fiecare mişcare nu reuşea decât să înrăutățească situația.

— Ce fel de zvonuri? întrebă ea, pe un ton înțepat.

— Am să fiu sincer, Nora, continuă preotul, apropiindu-se şi mai mult de ea. Am auzit dintr-o sursă de încredere că tu şi cu Luther v-ați hotărât să nu sărbătoriți Crăciunul în acest an.

— Mda, ceva în genul asta...

— Crede-mă, e prima oară când aud una ca asta, declară el grav, de parcă tocmai ar fi descoperit o nouă modalitate de-a păcătui.

Norei i se făcu brusc frică să se mişte, cuprinsă de senzația că toate hainele aveau să-i cadă de pe ea. Picături de transpirație proaspătă i se iviră pe frunte.

— Te simți bine, Nora?

— Da, chiar foarte bine. Credem în continuare în sărbătoarea Crăciunului, ca o sărbătoare a naşterii Mântuitorului, dar ne-am hotărât ca anul ăsta să renunțăm la toate cheltuielile prosteşti. Blair e plecată, iar noi am vrea să luăm o pauză.

El îi cântări îndelung spusele, în timp ce ea se mişcă puțin, stânjenită.

— E un dram de nebunie în ceea ce faceți, nu-i aşa? rosti într-un târziu, privind grămada de bagaje pe care o avea alături.

— Da, se prea poate. Uite ce e, Doug: suntem bine, ți-o jur. Suntem fericiți, sănătoşi şi vrem doar să ne relaxăm puțin. Asta-i tot.

— Am auzit că plecați din oraş.

— Da, plecăm într-o croazieră de zece zile.

El îşi mângâie barba, neştiind dacă trebuie să aprobe sau nu ceea ce tocmai aflase.

— Totuşi, nu veți lipsi de la slujba de la miezul nopții, nu-i aşa? întrebă într-un târziu, cu zâmbetul pe buze.

— Nu-ți pot promite nimic, Doug.

El o bătu prieteneşte pe genunchi şi îşi luă rămas-bun. Ea aşteptă până el dispăru, înainte de a-şi face curaj şi de a se ridica în picioare, îşi târşâi picioarele afară din *mall,*

blestemându-l pe Luther cu bikini lui cu tot.

Fiica cea mică a verişoarei soției lui Vic Frohmeyer făcea parte din corul congregației catolice, în cadrul căreia activa. Tinerilor membri ai corului le plăcea să colinde prin oraş. Fură de-ajuns două telefoane, pentru a programa concertul. Ningea încet când începură să cânte. Tinerii colindători se aşezară în semicerc pe alee, în dreptul felinarului, şi, la semnalul dirijorului, începură să cânte *O, Little Town of Bethlehem.* Îi făcură semn prieteneşte lui Luther atunci când acesta trase cu ochiul de după perdea.

Curând, în jurul colindătorilor se adunară o mulțime de copii din cartier. Era acolo tot clanul Trogdon şi toți vecinii de alături, membrii familiei Becker. Un reporter de la *Gazette,* sosit la fața locului în urma unei sesizări anonime, urmări scena vreme de câteva minute, apoi îşi aranjă ținuta şi sună la uşa familiei Krank.

Luther smuci uşa, deschizând-o larg, pregătit să tragă un pumn oricui s-ar fi aflat dincolo de ea.

— Ce doriți?

În fundal răsună începutul unei alte Colinde, *White Christmas.*

— Sunteți domnul Krank? întrebă reporterul.

— Da. Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt Brian Brown, de la *Gazette.* Pot să vă pun câteva întrebări?

— Despre ce anume?

— Despre ideea dumneavoastră de a ignora Crăciunul.

Luther privi spre mulțimea adunată pe aleea din fața casei sale. Unul dintre cei de-acolo îl turnase. Unul dintre vecinii săi telefonase la ziar. Fie Frohmeyer, fie Walt Scheel.

— N-am nimic de spus, rosti el şi trânti uşa.

Nora se refugiase din nou sub duş. Luther coborî în subsol.

10

Luther propusese să ia cina la *Angelo's,* restaurantul său italian preferat. Localul era situat la parterul unei clădiri vechi din centru, departe de mulțimile ce se înghesuiau la cumpărături, la cinci cvartale distanță de traseul paradei. În seara aceasta, ideea de a se afla cât mai departe de Hemlock fusese binevenita.

Comandară salată şi paste cu sos tomat, fără carne, pâine sau vin. Nora avea la activ şapte şedințe de bronzat, în vreme ce Luther avea zece. În timp ce-şi savurau apa minerală, îşi admirară reciproc nuanța pielii şi se amuzară copios, constatând ca erau înconjurați de fețe palide. Una dintre bunicile lui Luther fusese pe jumătate italiancă, iar genele mediteraneene astfel moştenite se dovediseră propice unei bronzări uniforme. Luther avea pielea puțin mai închisă la culoare decât Nora, iar colegii începuseră să observe acest lucru. Lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie. De-acum, toată lumea era practic la curent cu intenția lor de a-şi petrece sărbătorile în insule.

— Acum începe, rosti Nora, uitându-se la ceas.

Luther îşi privi şi el ceasul. Era şapte fix.

Parada de Crăciun pornea în fiecare an din Parcul Veteranilor, din centru. Era mereu la fel: care alegorice, maşinile pompierilor şi fanfare de tot felul. Moş Crăciun încheia parada, într-o sanie construită de membrii clubului Rotary, escortat de opt spiriduşi grăsuni călare pe minibiciclete. Parada ocolea zona de vest a oraşului, ajungând în apropierea străzii Hemlock. De optsprezece ani încoace, familia Krank şi ceilalți vecini se postau undeva pe traseul paradei, care pentru toți era un eveniment de marcă. Era un prilej de sărbătoare, pe care Nora şi Luther se străduiseră din răsputeri să-l evite în acest an.

La ora aceasta, strada Hemlock era, cu siguranță, plină de copii, de colindători şi de cine ştie ce altceva… Probabil că, în

chiar aceste momente, bande de bicicliști patrulau prin fața casei lor, scandând „Eliberați-l pe Frosty!” în vreme ce micii terorişti plantau pancarte pe peluza familiei Krank.

— Cum a fost la dineul firmei? vru să afle Nora.

— Din câte-am auzit, n-a fost nimic ieşit din comun. Acelaşi separeu, aceiaşi chelneri, acelaşi meniu. Slader spune că Stanley s-a îmbătat criță de la bun început.

— Nu l-am văzut niciodată altfel la petreceri.

— A ținut, se pare, acelaşi discurs: s-au făcut eforturi, cheltuielile au crescut, anul viitor îi vom face praf, Wiley & Beck e o adevărată familie, mulțumiri tuturor şi aşa mai departe. Nu-mi pare rău deloc că nu ne-am dus.

— A mai lipsit careva?

— Slader spunea ca Maupin de la audit nu şi-a făcut apariția.

— Mă întreb cum o fi fost îmbrăcată Jayne?

— Am să-l întreb pe Slader. Sunt convins că şi-a luat notițe.

Li se aduse salata, iar ei se holbară la spanacul din farfurii ca nişte refugiați lihniți de foame. Cu toate acestea, îşi pregătiră tacticos salata, cu puțin oțet, nişte sare şi piper. Apoi începură sa mănânce ca şi cum n-ar fi fost interesați de mâncare.

Potrivit broşurii de prezentare, la bordul *Prințesei Insulelor* bufetul era deschis non-stop. Luther avea de gând să mănânce până când avea să explodeze.

La o masă de alături, o tânără brunetă foarte drăguță lua masa în compania prietenului ei. Nora o zări şi îşi lăsă deoparte furculița.

— Crezi că se simte bine, Luther?

Luther îşi roti ochii prin încăpere, apoi întrebă:

— Cine?

— Blair.

El sfârşi de mestecat şi cântări atent răspunsul la întrebarea care, de-acum, nu-i mai era pusă decât de trei ori pe zi.

— E bine, Nora. Se simte bine şi se distrează.

— Crezi că e în siguranță?

Altă întrebare standard, pe care i-o punea de parca el ar fi trebuit să ştie în fiecare moment dacă fiica lor era sau nu în siguranță.

— Peace Corps n-a mai pierdut niciun voluntar în ultimii treizeci de ani. Crede-mă, Nora, ştiu ei unde e cazul să îşi trimită oamenii! Hai, mănâncă.

Ea luă o îmbucătură, se jucă o vreme cu legumele din farfurie, apoi se plictisi şi îşi lăsă din nou deoparte tacâmurile. Luther rase tot ce avea în farfurie şi privi cu jind la a ei.

— Ai de gând să termini salata aia?

Schimbară farfuriile şi Luther goli pe data salata rămasă. Li se aduseră şi pastele. De astă data, Nora îşi păzi cu strășnicie bolul. După câteva îmbucături, se opri brusc, cu furculița la jumătatea drumului către gură. O coborî în farfurie şi rosti:

— Am uitat!

Luther mesteca de zor:

— Ce anume ai uitat? S-a întâmplat ceva?

Chipul ei exprima teroare.

— Ce s-a întâmplat, Nora? insistă el, înghițind cu noduri.

— Juriul. Juriul face tura de evaluare imediat după paradă, nu-i aşa?

În clipa aceea, Luther realiză despre ce vorbea soția sa. Îşi lăsă furculița deoparte, sorbi o gură de apă şi privi în gol. Era adevărat.

După încheierea paradei, un comitet de la administrația parcurilor cutreiera cartierele, într-un car alegoric remorcat de un tractor John Deere, examinând nivelul entuziasmului populației de sărbători. Comitetul dezbătea cele văzute şi acorda premii individuale la mai multe categorii: originalitate, iluminat festiv etc. În sfârşit, tot acest comitet hotăra strada care avea să primească premiul pentru cea mai bună pavoazare. Strada Hemlock câştigase de două ori

panglica albastră.

Cu un an în urmă, Strada Hemlock se clasase pe locul doi; motivul, potrivit bârfelor care circulau pe strada, era absența lui Frosty de pe acoperişurile a două din cele patruzeci şi două de case. Aleea Boxwood, situată la trei cvartale distanță, se impusese spre uimirea tuturor datorita unui şir strălucitor de acadele, câştigându-şi astfel renumele de Aleea Acadelelor şi furând premiul de sub nasul celor de pe Hemlock. Frohmeyer îşi petrecuse luna următoare trimițând circulare vecinilor.

Atmosfera serii lor intime fusese ruinată. O prelungiră cât mai mult cu putință, mestecându-şi fără chef pastele. Luară apoi două cafele decofeinizate. Când restaurantul se goli, Luther achită nota de plată. Porniră către casă încet, fără să se grăbească.

Aşa cum era de aşteptat, strada Hemlock pierdu din nou titlul. Luther se furişă să-şi ia ziarul pe când afară încă nu se luminase de-a binelea. Ajungând la ştirile locale căscă ochii, îngrozit. Ziarul publica lista câştigătorilor: pe locul întâi, bulevardul Cherry, pe doi aleea Boxwood, iar pe trei strada Stanton. Trogdon, vecinul de vizavi, se clasase al patrulea la categoria iluminat festiv, cu mai bine de paisprezece mii de beculețe.

În centrul paginii se afla o poză mare color a casei familiei Krank. Fotografia fusese făcută de la o anumită distanța. Luther o studie cu atenție, încercând să determine unghiul din care fusese făcută. Fotograful avusese o perspectivă largă, privind de la o oarecare înălțime. Într-un fel, era un clişeu aerian.

Casa de alături, cea a familiei Becker, strălucea de-a dreptul, scăldată în lumina beculețelor care o împodobeau. De cealaltă parte, conturul casei şi peluzei familiei Kerr erau perfect subliniate printr-o înşiruire dublă de beculețe roşii şi verzi, cu siguranța câteva mii bune.

În contrast, casa Krank era întunecată.

La est, casele lui Frohmeyer, Nugent şi Galdy se zăreau lucind cald, cu oamenii de zăpadă fixați pe acoperişuri. La vest, casele Dent, Sloane şi Bellingtom răspândeau lumină creând imaginea unui Crăciun feeric.

Casa Krank era singura cufundată în beznă.

— Scheel, mormăi Luther înfuriat.

Fotografia fusese făcută chiar de peste drum. Walt Scheel îi permisese fotografului să urce pe acoperişul casei sale şi să realizeze clişeul, cu ajutorul unei lentile panoramice. Probabil că întreaga stradă îl sprijinise cu entuziasm.

Dedesubtul fotografiei era un scurt articol intitulat „Ignorarea Crăciunului" şi suna astfel:

> „Casa familiei Krank e cufundată în întuneric Crăciunul acesta. În vreme ce restul vecinilor de pe strada Hemlock îşi împodobesc casele şi se pregătesc de zor să îl întâmpine pe Moş Crăciun, domnul şi doamna Krank s-au hotărât să dea uitării sărbătorile şi fac pregătiri pentru a pleca într-o croazieră, potrivit afirmațiilor unor surse care au preferat să-şi păstreze anonimatul. Anul acesta, familia Krank nu a cumpărat pom de Crăciun, nu a instalat lumini decorative şi nu l-a montat pe Frosty pe acoperiş. Se pare că e singura casă de pe strada Hemlock care-l ține pe Frosty în pivniță. (Strada Hemlock, de două ori câştigătoare a concursului de decorațiuni organizat de *Gazette,* a obținut un dezamăgitor loc şase în competiția din acest an). «Sper că acum sunt mulțumiți», a declarat un vecin. «O demonstrație dezgustătoare de egoism», a catalogat un altul atitudinea familiei Krank."

Dacă ar fi avut o puşcă-mitralieră, Luther ar fi ieşit chiar în clipa aceea în stradă şi s-ar fi apucat să tragă cu gloanțe în casele vecinilor.

Se văzu nevoit să rămână locului, vreme îndelungată, cu un nod dureros în stomac, încercând să se convingă că toate

acestea erau trecătoare. Mai erau doar patru zile până la plecare. Când se vor întoarce acasă, blestemații de oameni de zăpadă își vor fi reluat locul în pivnițe şi garaje, iar luminițele şi pomii de Crăciun vor fi dispărut. Facturile vecinilor vor ajunge la scadență şi, în acel moment, minunații săi vecini vor putea să îl înțeleagă mai bine.

Răsfoi mai departe ziarul, dar nu se mai putea concentra. Într-un târziu şi-a făcut curaj şi, scrâşnind din dinți, urcă să-i dea soției sale veştile proaste.

— Urât mod de-a te trezi de dimineață, spuse Nora, încercând să desluşească detaliile fotografiei de pe prima pagină.

Se frecă la ochi şi clipi des.

— Ticălosul de Scheel l-a lăsat pe fotograf să se urce pe acoperişul lui, anunță Luther.

— Eşti sigur că el a fost?

— Bineînțeles ca sunt sigur. Uită-te şi tu la poză!

Nora tocmai asta încerca să facă. În sfârşit, reuşi să-şi limpezească mintea şi citi şi textul articolului. Se încruntă amarnic citind pasajul cu „demonstrația dezgustătoare de egoism".

— Cine-a spus chestia asta? vru ea să afle.

— Scheel sau Frohmeyer. Cine poate şti? Mă duc să fac un duş.

— Cum au îndrăznit?! făcu Nora, continuând să examineze poza din ziar.

„Aşa, fetițo! se gândi Luther. Enervează-te! Fruntea sus! Mai sunt doar patru zile, doar n-o să cedăm chiar acum!"

În seara aceea, după cină şi după o încercare eroică de a se uita la televizor, Luther se hotărî să facă o plimbare. Se îmbrăcă gros şi îşi puse un fular la gât. Afară erau sub zero grade şi existau şanse să ningă. El şi Nora fuseseră printre primii care îşi cumpăraseră o casă pe Hemlock; nimeni şi nimic nu-l putea obliga să se închidă în casă. Asta era strada lui, era cartierul lui, erau vecinii lui, unii îi erau prieteni. În

curând, acest episod avea să fie dat uitării.

Luther porni agale, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele paltonului, trăgând în piept aerul înviorător al serii răcoroase.

Ajunsese la capătul străzii, la intersecția cu Moss Point, când Spike Frohmeyer îl ajunse din urmi pe skateboard.

— Bună, domnule Krank, spuse puştiul, oprindu-se în dreptul lui.

— Ia te uita! Bună, Spike!

— Cum de-ați ieşit la ora asta?

— Fac şi eu o plimbare.

— Va plac ornamentele?

— Bineînțeles. Dar tu ce cauți pe-afară?

— M-am gândit să dau o raită, spuse Spike, privind precaut în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o invazie iminentă.

— Ce-ți va aduce Moşul anul ăsta?

Spike zâmbi şi cugetă câteva clipe înainte de a răspunde:

— Nu sunt sigur, dar sper să primesc o consolă de jocuri, o crosă de hochei şi un set de tobe.

— Va avea ceva de cărat, bietul Moş…

— Desigur, eu nu mai cred demult în Moş Crăciun. Dar Mike are numai cinci ani, iar noi ne prefacem cu toții, de dragul lui.

— Bineînțeles.

— Trebuie să plec. Crăciun fericit!

— Mulțumesc. Un Crăciun fericit şi ție, Spike! îi răspunse Luther, rostind urarea interzisă pentru prima şi ultima oară în acest anotimp — sau cel puțin aşa spera el.

Spike se făcu nevăzut în semiîntunericul care domnea pe Hemlock. Cu siguranță, dăduse fuga acasă să-i raporteze tatălui său că domnul Krank ieşise din bârlog şi se plimba liber pe stradă.

Luther se opri o clipă să admire spectacolul oferit de reşedința familiei Trogdon: mai bine de paisprezece mii de beculețe acopereau totul în jur, copacii şi tufişurile, ferestrele

şi stâlpii de la terasă. Pe acoperiş, lui Frosty i se alăturase renul Rudolph, al cărui nas sclipea intermitent. Figurinele aveau conturul subliniat cu luminițe albe. Chiar şi acoperişul era tivit cu ghirlande de beculețe roşii şi verzi, care se aprindeau alternativ. Strălucea şi hornul, al cărui contur fusese trasat cu beculețe albastre care pulsau des, aruncând o lumină stranie peste bătrânul Frosty. De-a lungul gardului stătea de strajă un pluton de soldați de tinichea, fiecare fiind înalt de un stat de om şi înfăşurat în beculețe multicolore. În centrul peluzei fusese construită o iesle, în care fusese recreată scena naşterii Domnului. Mai era şi o capră care-şi ridica şi-şi cobora coada într-un ritm vioi. Curată panaramă!

Luther auzi un zgomot: o scară prăbuşindu-se în garajul vecinilor familiei Trogdon. Uşa garajului era ridicată şi, în umbră, Luther desluşi silueta lui Walt Scheel, care se lupta din greu pentru a pune în funcțiune încă o ghirlandă de beculețe. Se apropie tiptil, reuşind să-l ia prin surprindere pe Walt.

— Buna seara, Walt, rosti Luther, pe un ton amabil.

— Ia te uită, e chiar bătrânul Harpagon! îi răspunse Walt cu un zâmbet forțat.

Îşi strânseră mâinile, în vreme ce fiecare se gândea la o replică cât mai tăioasă şi mai spirituală.

Luther se retrase doi paşi, ridică privirea şi întrebă:

— Cum a reuşit fotograful să se cațere până acolo?

— Care fotograf?

— Cel de la *Gazette.*

— Aha, acel fotograf!

— Da, acela.

— A urcat pe scara.

— Serios? De ce l-ai lăsat?

— Habar n-am. Spunea că vrea sa aibă o perspectivă generală a împrejurimilor.

Luther pufni şi flutură din mână a lehamite.

— Mă surprinde atitudinea ta, Walt, spuse el, deşi, la

drept vorbind, nu era deloc surprins.

Vreme de unsprezece ani păstraseră aparențele unei relații cordiale, niciunul dintre ei nedorind să declanşeze o dispută pe față. Dar Luther detesta snobismul lui Walt şi dorința sa de a fi mai presus de toți ceilalți. În acelaşi timp, Walt nu-l putea suporta pe Luther, căci bănuia de ani de zile că salariile lor erau aproape egale.

— Şi pe mine m-a surprins atitudinea ta, replică Walt, deşi, la fel ca şi vecinul său, nu era câtuşi de puțin surprins.

— Am impresia că ți s-a stins un beculeț acolo, spuse Luther, arătând spre unul dintre tufişurile ornamentale, acoperit de o rețea alcătuită dintr-o sută de luminițe.

— Am să mă ocup imediat şi de asta.

— Ne mai vedem, spuse Luther, îndepărtându-se.

— Crăciun fericit! strigă Walt în urma lui.

— Mda, mda…

11

Petrecerea de la birou a firmei Wiley & Beck începea, de regulă, cu o masă, la care mâncarea era furnizată de doi fraţi greci care, deşi se certau întruna, făceau cele mai bune baclavale din tot oraşul. Barul — mai exact cele trei baruri — se deschidea la ora unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute fix. Foarte curând după aceea începea cheful propriu-zis. Stanley Wiley avea să fie cel dintâi care avea să se facă pulbere — ulterior, va da vina pe lichiorul de ouă — şi, cocoţat pe o cutie la capătul mesei de conferinţe, avea să repete, în linii mari, discursul ţinut cu o săptămână mai devreme la dineul oficial. Apoi colegii aveau să îi ofere un cadou — o carabină de vânătoare, o clepsidră sau vreun alt mărunţiş cu totul inutil, care avea să-l emoţioneze până la lacrimi. Peste câteva luni, cadoul va fi pasat mai departe, vreunui client. Vor urma alte cadouri, câteva discursuri şi poante, precum şi vreo două-trei cântece. În tot acest timp, băutura va curge în valuri. Într-un an îşi făcuseră apariţia şi doi stripperi care, în ritmurile de bas ale muzicii de la un casetofon, se dezbrăcaseră până la nişte chiloţi minusculi, cu imprimeu leopard, în ţipetele încântate ale secretarelor, în vreme ce toţi bărbaţii se ascunseseră care pe unde au apucat. Dox, secretara lui Luther, ţipase cel mai tare şi mai păstra şi acum fotografii cu băieţii. Într-o notă internă difuzată după sărbători, Stanley interzisese angajarea unor stripperi pe viitor.

Până la cinci după-amiaza, şi cei mai scorţoşi şi mai serioşi contabili de la Wiley & Beck vor fi atât de turtiţi de băutură, încât se vor apuca să le pipăie pe secretarele cu alură de gospodine. Beţia cea mai cruntă era, în astfel de situaţii, un comportament acceptabil. Îl vor căra mai târziu pe Stanley în biroul său şi-i vor turna pe gât litri de cafea înainte de a-l trimite acasă. Firma plătea maşini închiriate pentru toată lumea cu această ocazie, pentru ca niciunul

dintre participanții la petrecere să nu fie nevoit să se urce la volan.

Pe scurt, petrecerea era de-a dreptul dezgustătoare. Asociații o aşteptau însă cu nerăbdare, fiindcă ea echivala cu o beție departe de gura cicălitoare a nevestelor, care îşi luaseră, la rândul lor, porția de distracție cu ocazia sofisticatului dineu oficial al firmei. Soțiile nu fuseseră niciodată invitate la petrecerea de la birou. Secretarele adorau, la rândul lor, petrecerea care le oferea prilejul de a auzi şi de-a vedea lucruri de care aveau să se folosească tot anul următor, şantajându-şi şefii pentru a-şi atinge scopurile.

Chiar şi în anii obişnuiți, Luther detesta petrecerea de Crăciun. Obişnuia să bea foarte puțin, nu se îmbăta niciodată, iar comportamentul colegilor care se făceau de râs îl făcea să se simtă jenat.

În consecință, se ascunse în biroul său, încuie uşa şi se ocupa de rezolvarea problemelor de ultim moment. Imediat după unsprezece, când pe hol începu să se audă muzică, Luther profită de un moment de neatenție al colegilor şi se făcu nevăzut. Era 23 decembrie. Avea să se întoarcă la birou de-abia pe 6 ianuarie, când totul va fi revenit la normal.

Scăpase cu bine.

Poposi la agenția de voiaj pentru a-şi lua rămas-bun de la Biff, dar aceasta plecase deja. Urma să-şi petreacă sărbătorile într-o stațiune din Mexic, care oferea reduceri în extrasezon. Luther se îndreptă cu paşi vioi spre maşină, mândru de îndemânarea cu care evitase nebunia pe cale să se dezlănțuie la etajul şase. Demară şi se îndreptă spre *mall,* pentru o ultimă şedință de bronzare şi o ultimă privire aruncată mulțimii de idioți care aşteptaseră până în ceasul al doisprezecelea ca să cumpere ceea ce mai rămăsese în magazine. Pe şosea era aglomerație şi se circula greu. Când, într-un târziu, Luther ajunse la *mall,* un agent de circulație îi făcu semn să treacă mai departe. Parcarea era plină ochi. „Vă rugăm, circulați!"

„Fără nicio supărare”, se gândi Luther.

Se întâlni cu Nora într-o patiserie aglomerată din zona comercială, pentru a lua prânzul împreună. Îşi ocupară locurile rezervate din timp, ceva de neimaginat peste an.

Luther întârziase la întâlnire. Nora avea ochii plânşi.

— E din cauza lui Bev Scheel, explică ea. A fost la un control medical ieri. Cancerul i-a revenit, pentru a treia oară.

Deşi Luther şi Walt nu fuseseră niciodată prieteni, soţiile lor reuşiseră să păstreze o relaţie amicală solidă, în ultimii doi ani şi ceva. La drept vorbind, multă vreme nimeni dintre cei care locuiau pe Hemlock nu avusese o relaţie apropiată cu familia Scheel. Aceştia munceau din greu pentru a acumula avere, făcând paradă de veniturile lor tot mai ridicate.

— Cancerul s-a extins la plămâni, spuse Nora, ştergându-se la ochi, în timp ce Luther comanda apă minerală. Se presupune că metastazele i-au atacat deja rinichii şi ficatul.

Luther clipi des, la gândul teribilei maladii.

— E groaznic, rosti el, cu glas scăzut.

— Acesta-i va fi, probabil, ultimul Crăciun.

— A spus doctorul ei asta? întrebă Luther, care nu dădea doi bani pe pronosticul amatorilor.

— Nu. M-am gândit eu.

Discuţia despre familia Scheel se prelungi mult prea mult. La un moment dat, sătul de atmosfera morbidă, Luther hotărî să schimbe subiectul:

— Plecam peste patruzeci şi opt de ore. Hai să nu ne întristam.

Ciocniră cu paharele de plastic şi Nora reuşi să schiţeze un surâs, în timp ce-şi savurau salatele, Luther întrebă:

— Ai vreun regret?

Ea clătină din cap a negaţie, înghiţi şi spuse:

— Au fost anumite momente în care am simţit lipsa bradului, a ornamentelor, a muzicii. De vină sunt amintirile, presupun. Dar nu mi-au lipsit deloc aglomeraţia, goana după cumpărături, stresul. Ideea ta a fost excelentă, Luther.

— Sunt un geniu!

— Hai să nu exageram! Crezi că Blair se va gândi, măcar în treacăt, la Crăciun?

— Cu un dram de noroc, nu. Mă îndoiesc, urmă el, cu gura plină. Lucrează cu o adunătură de păgâni sălbatici care venerează copacii şi râurile. De ce s-ar osteni, oare, să facă o pauză pentru a-şi aminti de Crăciun?

— Eşti cam aspru în exprimare, Luther. Sălbatici?

— Glumeam, dragă. Sunt convins că sunt cu toţii foarte cumsecade. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Spunea că nici măcar nu se uită la calendar.

— Mare scofală! Eu am două calendare în biroul meu şi uit mereu în ce zi suntem.

Millie, de la Clinica pentru femei, îşi făcu apariţia, nerăbdătoare să o îmbrăţişeze pe Nora şi să-i ureze „Crăciun fericit" lui Luther. Întâlnirea şi urarea l-ar fi scos pe Luther din sărite, dacă Millie n-ar fi fost atât de înaltă, zveltă şi drăguţă, în ciuda celor cincizeci şi ceva de ani pe care-i avea.

— Ai auzit despre biata Bev Scheel? întrebă Millie în şoaptă, ignorându-l cu desăvârşire pe Luther.

Ideea deschiderii acestui subiect reuşi să-l irite pe Luther. Se rugă în gând să nu fie lovit vreodată de o boală îngrozitoare. Femeile care se ocupau de voluntariat şi opere de caritate ar fi aflat despre asta înainte ca el însuşi să prindă de veste.

„Dă-mi, Doamne, un atac de cord, un accident de maşină sau altă moarte fulgerătoare, ca să nu devin subiect de conversaţie în timp ce-mi dau sufletul!"

Millie plecă, în sfârşit, iar ei îşi terminară salatele. În timp ce achita nota de plată, Luther simţi că-i este încă foame şi se trezi visând din nou la belşugul de mâncare lăudat în broşurile *Prinţesei Insulelor.*

Nora mai avea de făcut câteva drumuri, spre deosebire de Luther. O lăsă în oraş şi se îndreptă spre casă. Parcă maşina pe alee şi răsuflă uşurat văzând ca prin preajmă nu se afla niciunul dintre vecini. În cutia poştală descoperi încă patru

felicitări cu Frosty, anonime şi acestea, expediate din Rochester, Fort Worth, Green Bay şi St. Louis. Colegii lui Frohmeyer de la universitate călătoreau mult, un motiv în plus pentru a-l suspecta pe acesta că urzise acest joc al cărților poştale. Frohmeyer era destul de aiurit şi de creativ, pentru a pune la cale o astfel de farsă. Până în prezent, primiseră treizeci şi una de cărți poştale cu Frosty, două dintre ele expediate chiar din Vancouver. Luther le pusese deoparte. Intenționa ca, la întoarcerea din Caraibi, să le pună pe toate într-un plic încăpător şi să i le expedieze fără semnătura, desigur, lui Frohmeyer prin poştă, cu toate că acesta locuia la numai două case mai încolo.

„Le va primi împreună cu facturile de decontare pentru cărțile de credit", mormăi Luther pentru sine, în timp ce punea cărțile poştale într-un sertar, alături de celelalte.

Făcu focul, se aşează în fotoliu, învelit cu o pătură şi ațipi.

Fu o seară de pomină pe strada Hemlock. Grupuri gălăgioase de colindători trecură pe rând prin fața casei Krank. Adesea, vecini pătrunşi de spiritul sărbătorilor li se alăturau, sporind vacarmul. La un moment dat, corul de la Lions Club fu acoperit de lozinca: „Îl vrem pe Frosty!"

Pancarte improvizate care cereau eliberarea lui Frosty îşi făcură apariția, cea dintâi fiind fixată pe peluză de către nimeni altul decât Spike Frohmeyer. Acesta şi prietenii săi străbăteau în jos şi în sus strada Hemlock, pe biciclete şi skateboarduri, țipând şi bucurându-se peste măsură de atmosfera exuberantă a serii ce preceda Ajunul.

O petrecere improvizată se dezlănțui. Trish Trogdon prepară cacao fierbinte pentru toți copiii, în vreme ce soțul ei, Wes, atârna difuzoare pe stâlpii de pe aleea sa. Curând, *Frosty, the Snowman* şi *Jingle Bells* începură să răsune în noapte, muzica fiind întreruptă doar atunci când un nou cor de colindători îşi făcea apariția pentru o serenadă dedicată familiei Krank. Wes avea la dispoziție un repertoriu destul de vast de cântece şi colinde, dar preferatul, în acea seară se

dovedi a fi *Frosty*.

Casa familiei Krank era întunecată, cufundată în tăcere. Uşile şi ferestrele erau zăvorâte, ferindu-i pe locatari de agitația de afară. Nora era în dormitor, pregătind bagajele. Luther se refugiase în subsol şi încerca să citească.

12

Ajunul Crăciunului. Luther şi Nora dormeau încă la şapte dimineața, când telefonul îi trezi.

— Pot să vorbesc cu Frosty? răsună în receptor vocea subțire a unui copil.

Înainte însă ca Luther să fi apucat să-i dea o replică, micul terorist îi trânti telefonul. Cu toate acestea, Luther reuşi să schițeze un zâmbet. Sări din pat şi, pipăindu-şi abdomenul plat şi mult mai musculos decât în urmă cu câteva săptămâni, rosti:

— Trezeşte-te, frumoaso, insulele ne-aşteaptă! Avem de făcut bagaje!

— Vreau o cafea! spuse Nora şi se ascunse sub plapumă.

Cerul era acoperit, iar afară era frig. Erau destule şanse ca sărbătorile să sosească o dată cu ninsoarea. Cu siguranță, nu era deloc ceea ce-şi dorea Luther. Nora ar fi fost cuprinsă de nostalgii dacă ar fi nins de Crăciun. Crescuse în Connecticut, unde, potrivit spuselor ei, era întotdeauna zăpadă de Crăciun.

În plus, Luther nu voia ca vremea să influențeze în vreun fel orarul zborului lor de mâine.

Îşi bău cafeaua stând în picioare la fereastră, exact în locul în care ar fi trebuit să se afle pomul de Crăciun. Scrută peluza, dorind să se asigure că Spike Frohmeyer şi şleahta lui de nelegiuți nu puseseră în aplicare vreo nouă acțiune de vandalizare. Ridică privirea spre casa de vizavi. În ciuda ghirlandelor de lumini şi a ornamentelor, atmosfera îți dădea fiori. Walt şi Bev se treziseră deja şi îşi beau cafeaua împreună, în sufragerie. Se mişcau asemeni unor somnambuli. Ştiau amândoi, deşi n-ar fi dat nici în ruptul capului glas temerilor, că era posibil ca acesta să fie ultimul Crăciun pe care-l petreceau împreună. Vreme de-o clipă, Luther fu la un pas de a regreta hotărârea sa de a renunța la Crăciun. Senzația neplăcută trecu imediat, la fel de repede

precum îl cuprinsese.

Alături, situația era radical diferită. Familia Trogdon avea straniul obicei de a-l întâmpina pe Moş Crăciun în dimineața de Ajun, cu douăzeci şi patru de ore înaintea restului lumii. Apoi îşi încărcau minifurgoneta şi plecau în goană la o cabană din munți, unde îşi petreceau săptămâna care urma schiind. Cabana era aceeaşi, în fiecare an, iar Trogdon povestea oricui voia să-l asculte despre cina de Crăciun desfăşurată în fața căminului, în cabana de piatră, alături de alți treizeci de Trogdoni veniți din toate colțurile țării. Atmosfera era caldă, pârtiile de schi erau grozave, copiii erau încântați şi, în plus, era o ocazie excelentă pentru se reuni familia.

Mă rog, fiecare cu ale lui…

Prin urmare, familia Trogdon se trezise devreme, iar acum despacheta de zor cadourile adunate sub brad. Luther îşi putea închipui agitația care domnea acolo. Curând, vor începe să care cutii şi valize spre portbagajul furgonetei. Apoi vor începe țipetele. Juniorii familiei Trogdon vor fi smuciți şi urcați în maşină, înainte ca vreunul dintre ei să fi apucat să se bucure, câtuşi de puțin, de darurile unui Moş Crăciun foarte generos.

În rest, pe strada Hemlock era linişte. O linişte care prevestea dezlănțuirea sărbătorilor.

Luther sorbi din cafea şi zâmbi mulțumit întregii lumi. Într-o dimineață obişnuită de Ajun, Nora ar fi sărit din pat imediat ce afară s-ar fi ivit zorii şi s-ar fi apucat să aştearnă pe hârtie două liste lungi, una pentru sine şi una şi mai lungă pentru Luther. Până la ora şapte, curcanul ar fi fost deja în cuptor, casa ar fi strălucit de curățenie, masa ar fi fost deja aşternută pentru petrecere, iar soțul ei, copleşit, ar fi fost în jungla oraşului, luptând cu aglomerația, pentru a face cumpărăturile de ultim moment. Ar fi strigat unul la altul fără încetare, fie că s-ar fi aflat față în față ori la telefon. El ar fi uitat cu siguranță să cumpere ceva, iar ea l-ar fi expediat fără pic de milă înapoi pe străzi. Şi dacă, din

întâmplare, el ar fi făcut imprudența de a sparge ceva, atunci ar fi sosit sfârşitul lumii!

Haos total. Ceva mai târziu, pe la vreo şase, când ei vor fi complet epuizați şi sătui până-n gât de sărbători, ar fi sosit musafirii. Oaspeții, obosiți şi ei de corvoada frenetică a Crăciunului, vor dori să se distreze cu orice preț.

La prima petrecere de Crăciun organizată de familia Krank fuseseră invitați doar câțiva prieteni. Se serviseră doar aperitive şi băuturi. Anul trecut hrăniseră pe săturate cincizeci de oameni.

Zâmbetul i se lărgi pe față, la gândul că azi aveau să fie doar ei doi, fără altă treabă decât aceea de a împacheta câteva haine şi de a se pregăti pentru plajele însorite ale Caraibilor.

Luară micul dejun târziu: cereale fără pic de gust cu iaurt. Purtară o conversație plăcută, pe teme din paginile ziarului. Nora depunea eforturi eroice pentru a ignora amintirile Crăciunurilor din trecut. Se străduia din răsputeri să pară entuziasmată de ideea călătoriei.

— Crezi că Blair e în siguranță? întrebă ea într-un târziu.

— E bine, nu-ți mai face griji, răspunse Luther, fără să ridice privirea.

Zăboviră o vreme la fereastră, discutând despre familia Scheel, apoi se amuzară urmărind agitația din fața casei familiei Trogdon. Circulația se întețise pe Hemlock, pe măsură ce oamenii începeau să ia cu asalt magazinele, pentru o ultimă incursiune în nebunia din magazine. În fața casei lor opri un camion, iar Butch, responsabilul cu livrările, coborî din cabină, ținând în mâini o cutie. Porni în fugă spre uşă, ajungând exact în clipa în care Luther o deschidea larg.

— Crăciun fericit! gâfâi el, azvârlind pachetul în brațele lui Luther.

În urmă cu o săptămână, cu prilejul unei alte livrări, pe când nu se grăbea chiar atât de tare, Butch întârziase nițel în prag, aşteptându-se la obişnuitul bacşiş anual. Luther îi

explicase că anul acesta nu intenționau să sărbătorească. „Vezi, nici măcar nu avem un brad, Butch! N-avem niciun fel de ornamente, n-avem luminițe şi nu l-am montat pe Frosty pe acoperiş. Anul ăsta o lăsăm mai moale, Butch; n-am cumpărat calendarul polițiştilor şi nici prăjitură cu fructe de la pompieri. Nimic, Butch." Aşa că Butch plecase cu mâna goală.

Cutia conținea o comandă făcută de Luther unei firme numite *Boca Beach.* Luther descoperise oferta pe Internet. Luă cu sine pachetul în dormitor, închise uşa şi îmbrăcă o cămaşă şi o pereche de pantaloni scurți care, în reclamă, arătaseră doar puțin extravagante. Dar acum, pe Luther, hainele păreau de-a dreptul țipătoare.

— Ce s-a întâmplat, Luther? întreba Nora, bătând cu pumnul în uşă. Imprimeul era un amestec de galben, albastru şi gri-petrol cu peşti oceanici mari, care scoteau bule de aer pe gură. Da, era o costumație bizară. Şi foarte aiurită.

Pe dată, Luther se hotărî că aveau să-i placă aceste haine şi că avea să le poarte cu mândrie în timp ce avea să dea ocol piscinelor de pe *Prințesa Insulelor.* Smuci uşa s-o deschidă. Nora rămase cu gura căscată o clipă, apoi izbucni într-un hohot de râs isteric. El înaintă pe culoar, umflându-se în pene, în vreme ce soția sa îl urma, tăvălindu-se pe jos de râs. Picioarele lui bronzate contrastau evident cu nuanța palidă de kaki a covorului. Mărşălui astfel până în sufragerie, unde se opri țanțoş în fața ferestrei, dornic să fie văzut de toți cei de pe Hemlock.

— Doar n-ai de gând să porți chestia asta? gemu Nora, printre icnete de râs.

— Bineînțeles c-am să o port!

— În cazul ăsta, eu nu mai merg nicăieri cu tine!

— Ba ai să vii!

— Dar e o îmbrăcăminte de-a dreptul îngrozitoare.

— Eşti doar invidioasă că n-ai şi tu astfel de haine!

— Dimpotrivă, sunt încântată.

O cuprinse în braţe şi începură să valseze de jur împrejurul încăperii, râzând cu lacrimi. Nora era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Soţul ei, un contabil cu tabieturi rigide, la o firma cu ştaif, Wiley & Beck, făcuse tot posibilul ca să arate ca un pierde-vară de pe plajă. Ei bine, nu-l prindea deloc postura aceasta! Telefonul începu să sune.

După cum Luther avea să-şi amintească mai târziu, el şi Nora se opriseră din dans şi râs de-abia la al doilea sau al treilea semnal sonor. Apoi, fără vreun motiv anume, încremeniră, cu privirea aţintită asupra telefonului. Acesta sună din nou, iar Luther parcurse cei câţiva paşi care-l despărţeau de aparat. O linişte de mormânt coborâse în încăpere. I se părea că timpul îşi încetinise mersul.

— Alo, rosti el, simţind că receptorul era parcă mai greu decât de obicei.

— Tăticule, eu sunt!

Mai întâi, fu surprins. Apoi surpriza se risipi. Fusese surprins să-i audă vocea lui Blair, apoi se gândi că nu era deloc surprinzător că fiica sa găsise o cale de a le telefona părinţilor săi, pentru a le ura sărbători fericite. La urma urmei, existau telefoane chiar şi în Peru, nu-i aşa?

Dar glasul i se auzea atât de limpede, atât de… aproape! Luther şi-ar fi închipuit-o mai degrabă pe iubita sa fiică cocoţată pe un trunchi de copac, în mijlocul junglei, urlând într-un telefon cu legătura prin satelit.

— Blair, şopti el. Dintr-un salt, Nora fu lângă el.

Următorul cuvânt pe care mintea lui Luther a reuşit să îl perceapă a fost „Miami”. Au fost alte cuvinte înaintea acestuia şi încă vreo câteva i-au urmat, însă acesta a fost singurul care i s-a întipărit în minte. Conversaţia începuse de-abia de câteva secunde, iar Luther simţea că începuse să ia apă şi să se scufunde. Încăperea se rotea în jurul său, lumea devenise un vârtej ameţitor.

— Cum te simţi, scumpa mea? Câteva cuvinte şi, din nou, cuvântul „Miami”. Eşti la Miami? întrebă Luther, cu o voce gâtuită, venită dintr-un gâtlej pârjolit. Nora se roti, astfel

încât privirea ei aspră, aproape sălbatică, era la numai câțiva centimetri de ochii săi. Ascultă. Apoi repeta ceea ce auzise: Eşti la Miami şi vii acasă, să petrecem împreună Crăciunul! E minunat, Blair!

Nora rămase cu gura căscată.

Ascultă mai departe, apoi fu rândul lui să înmărmurească:

— Cine? Enrique? Logodnicul tău! Şi, mai departe, cu glasul ridicat: Care logodnic?!

Nora reuşi să se dezmeticească şi apăsă butonul de amplificare. Vocea lui Blair se revărsă în încăpere, turuind fără răgaz:

— E un doctor din Peru pe care l-am cunoscut imediat după sosirea mea aici. E un om minunat! Ne-am îndrăgostit la prima vedere şi, după o săptămână, am hotărât să ne căsătorim. N-a mai fost niciodată în Statele Unite şi e încântat de tot ce vede. I-am povestit tot despre felul cum sărbătorim Crăciunul: despre brad, despre cum sunt împodobite casele, despre Frosty cel de pe-acoperiş, despre petrecerea pe care o organizați... Tot! Ninge acolo, tăticule? Enrique n-a mai văzut niciodată un Crăciun cu zăpadă!

— Nu, scumpa mea, încă n-a nins. Ți-o dau pe mama.

Luther îi înmânã receptorul Norei, deşi n-ar fi fost nevoie, butonul de amplificare fiind apăsat.

— Blair, scumpa mea, unde eşti? întrebă Nora, reuşind de minune să mimeze entuziasmul.

— Sunt pe aeroport, la Miami. Cursa noastră va ajunge acasă la şase şi trei minute. Mamă, îl iubesc pe Enrique, e atât de dulce şi e frumos de pică! Ne iubim nebuneşte. Va trebui să discutăm despre nuntă, probabil că o vom face la vară, nu-i aşa?

— Ăăă... Mai vedem.

Luther se prăbuşise pe canapea, unde părea că trage să moară.

Blair îşi continuă peroraţia:

— I-am povestit despre felul în care se pregăteşte Crăciunul pe Hemlock, despre copiii care nu mai pot de

bucurie, despre oamenii de zăpadă, despre petrecerea pe care o dăm în fiecare an. Organizați petrecerea şi anul asta, nu, mamă?

Luther emise un geamăt agonic, de muribund, în timp ce Nora făcea prima greşeala. În panica momentului, nici nu era de mirare că nu reuşea să gândească limpede. Ceea ce ar fi trebuit să răspundă, ceea ce-şi dori mai târziu să fi spus, ceea ce Luther, cu convingerea adevărurilor retrospective, susținea că ar fi trebuit sa spună, era: „Nu, draga mea, anul acesta ne-am hotărât să nu organizăm niciun fel de petrecere."

În clipele acelea însă, nimic nu era limpede, aşa încât Nora rosti cu seninătate:

— Bineînțeles, iubito, petrecerea va avea loc diseară.

Luther gemu din nou. Nora îl măsură din priviri: un pierde-vară ridicol, îmbrăcat aiurea, zăcând pe canapea de parc-ar fi fost împuşcat. Cu siguranță, de-ar fi avut o armă la îndemână, Nora l-ar fi împuşcat în acea clipă, pentru a-l scuti de suferință.

— Aha, e grozav! Enrique şi-a dorit mereu să petreacă Crăciunul în State! I-am povestit tot! Nu-i aşa ca v-am făcut o surpriză grozavă?

— Scumpa mea, abia aştept! izbuti Nora să îngaime, cu destulă convingere. O să ne distrăm de minune!

— Mamă, te rog să-mi promiți că veți lăsa deoparte partea cu darurile. Am vrut să vă fac o surpriză venind acasă, dar n-aş vrea ca tu şi tata să vă apucați acum să alergați care încotro după cadouri, îmi promiți?

— Promit.

— Perfect. Abia aştept să ajungem acasă.

„Dar ai plecat abia acum o lună", fu cât pe ce să izbucnească Luther.

— Eşti sigură că nu e nicio problemă, mamă?

De parcă Luther şi Nora ar fi avut de ales! De parcă i-ar fi putut spune: „Nu, Blair, nu veni acasă de Crăciun! Fă cale întoarsă şi du-te înapoi, în jungla din Peru!"

— Trebuie să plec. De-aici vom zbura la Atlanta, iar de-acolo, direct acasă. Puteți să ne aşteptați la aeroport?

— Bineînțeles, draga mea, răspunse Nora. Nu e nicio problemă. Şi… spuneai că e doctor?

— Da, mamă, şi e atât de drăguț!

Luther stătea pe marginea canapelei, cu fața ascunsă în palme. Părea că plânge. Nora rămăsese în picioare, cu receptorul într-o mână şi cu cealaltă mână în şold şi-l privea pe bărbatul de pe canapea, gândindu-se dacă era sau nu cazul să azvârle telefonul în direcția lui.

Deşi era ispitită să facă acest lucru, se hotărî în cele din urmă să renunțe.

El îşi desprinse palmele de pe ochi şi întrebă:

— Cât e ceasul?

— E unsprezece şi un sfert. Suntem în douăzeci şi patru decembrie.

Încăperea rămase vreme îndelungată cuprinsă de tăcere, până când, într-un târziu, Luther rosti:

— De ce i-ai spus că petrecerea va avea loc diseară?

— Fiindcă tocmai asta se va întâmpla.

— Aha.

— Nu ştiu cine are să vină, habar n-am ce vor mânca invitații odată ajunşi aici, dar un lucru e sigur: astă-seară vom organiza o petrecere.

— Nu sunt convins că…

— Nu începe discuția, Luther! Ideea ta a fost stupidă de la bun început!

— Ieri nu ți se părea chiar atât de stupidă.

— Ei bine, azi mi se pare de-a dreptul idioată! Vom organiza o petrecere, domnule pierde-vară, vom împodobi un brad, cu lumini şi cu toate ornamentele, iar tu-ți vei mişca fundul ala mic şi bronzat pe acoperiş şi-ai să-l montezi pe Frosty!

— Nu!

— Ba da!

Din nou o pauză îndelungată. Luther avu impresia că aude

ticăitul sonor al ceasului, de undeva, din bucătărie. Sau poate că îşi auzea doar bătăile măsurate ale inimii. Privirea îi fu atrasă de şortul multicolor. Cu doar câteva minute în urmă, îl îmbrăcase cu gândul la călătoria fermecată pe care aveau să o întreprindă în paradis.

Nora aşează receptorul în furcă şi trecu în bucătărie, de unde foarte curând începură să se audă zgomotele sertarelor trântite.

Luther continuă să-şi privească şortul. Acum, văzându-l simțea că se îmbolnăvea. Adio, croazieră, adio, plaje, adio, insule, adio, mâncare fără întrerupere!

Cum e oare cu putință ca un simplu telefon să schimbe totul?

13

Luther se târî până în bucătărie, unde-şi găsi soția aşezată la masă, întocmind listele de cumpărături.

— N-am putea să mai discutăm? se rugă el.

— Despre ce să discutăm, Luther? se răsti ea.

— Hai să-i spunem adevărul!

— Altă idee tâmpită!

— Adevărul e întotdeauna cea mai bună alegere.

Ea lăsă deoparte lista şi se încruntă.

— Hai să-ți spun eu care e adevărul, Luther: avem la dispoziție mai puțin de şapte ore pentru a ne pregăti de Crăciun.

— Ar fi trebuit să ne sune mai din timp.

— Nu, fiindcă ea a presupus că noi ne-am împodobit deja bradul, ne-am cumpărat cadourile şi, ca întotdeauna, ne pregătim să dăm o petrecere. Cine naiba s-ar putea gândi că doi adulți, altminteri oameni cu scaun la cap, s-ar putea hotărî să sară peste sărbători şi să plece într-o croazieră?

— Poate ca totuşi am putea să plecăm…

— E o idee tâmpită, Luther. Fiica noastră vine acasă, împreună cu logodnicul ei. E chiar atât de greu sa-ți intre în cap chestia asta? Vor rămâne cel puțin o săptămână. Eu aşa sper. Las-o naibii de croazieră. Avem probleme mult mai importante de rezolvat.

— N-am de gând să-l montez pe Frosty.

— Ba ai să o faci. Şi-am să-ți mai spun ceva: Blair nu trebuie să afle despre croazieră. Ai priceput? Ar fi zdrobită dacă ar afla ce am pus la cale şi s-ar gândi că ea a fost cea care ne-a dat planurile peste cap. Ai înțeles, Luther?

— Da, mami!

Ea aruncă cu o foaie de hârtie în el, mai în glumă, mai în serios.

— Uite care-i planul de bătaie, măscăriciule: tu te duci şi cumperi un brad. Eu am să dau jos din pod ornamentele şi

beculețele. Cât timp tu ai să împodobeşti pomul, eu am să dau o raită prin magazine, să văd dacă reuşesc să găsesc ceva de mâncare pentru petrecere.

— Dar cine are să vina la petrecerea asta?

— N-am apucat încă să mă gândesc la asta. Hai, mişcă-te! Şi schimbă-ți hainele, arăți ridicol!

— Spune-mi, peruvienii ăştia nu-s ceva mai coloraţi la piele? întrebă el.

Vreme de-o clipă, Norei îi îngheță sângele în vine. Se priviră lung, apoi îşi întoarseră capetele brusc.

— Cred că asta nu mai are nicio importanță, spuse ea.

— De fapt, nu cred că a vorbit serios despre măritiş, nu-i aşa? zise Luther, neîncrezător.

— Ne vom face griji în privința nunții, dacă vom reuşi să trecem cu bine de Crăciun!

Luther țâşni către maşină, porni motorul, demară în marşarier coborând de pe aleea din fața casei, apoi, ca vântul, pomi spre oraş. Plecarea fusese un fleac. Greutățile aveau să apară la întoarcere.

Foarte curând traficul se blocă şi în timp ce aştepta să-şi poată continua drumul fierbea de furie şi înjura. Mii de gânduri îi treceau prin minte. În urmă cu numai o oră, se bucura de o dimineață liniştită, îşi sorbea cea de-a treia ceaşcă de cafea şi... Iar acum? Acum era doar unul dintre ratații blocați în trafic, în vreme ce timpul trecea în defavoarea sa.

Cercetaşii vindeau brazi în parcarea unui supermarket. Luther frână violent şi sări din maşină. În parcare se aflau doar un singur cercetaş, un instructor şi un pom de Crăciun. Se pare că afacerea cu brazi era, de-acum, pe cale de-a deveni istorie, până iarna viitoare.

— Crăciun fericit, domnule Krank! rosti instructorul, a cărui figura i se păru familiară lui Luther. Sunt Joe Scanlon, acelaşi Joe Scanlon care, în urmă cu câteva săptămâni v-a adus acasă un pom de Crăciun.

Luther îl asculta doar, în acelaşi timp se uita la ultimul pom de Crăciun, un pin prăpădit şi strâmb, mai degrabă un arbust, o tufă, decât un arbore. Nu era deloc de mirare că până în acel moment nu-şi găsise niciun stăpân.

— Îl cumpăr! declară Luther, arătând pomul.

— Pe bune?!

— Bineînțeles! Cât costă?

Pe o pancartă rezemată de o furgonetă erau scrise de mână o serie de prețuri, începând cu şaptezeci şi cinci de dolari şi sfârşind cu cincisprezece. Toate prețurile, inclusiv cel mai scăzut, fuseseră şterse, pe măsură ce stocul se redusese.

Scanlon ezită o clipă, apoi spuse:

— Vă costa şaptezeci şi cinci de dolari.

— De ce nu cincisprezece?

— Regulile pieții: cererea dictează oferta.

— Dar ăsta-i jaf curat!

— Banii sunt destinați cercetaşilor.

— Îți dau cincizeci.

— Şaptezeci şi cinci sau nimic!

Luther îi întinse banii, iar cercetaşul fixă o bucată de carton pe capota maşinii, pentru a o proteja de zgârieturi. Cu mari eforturi, reuşiră să fixeze pomul de Crăciun pe capotă şi îl legară cu sfori groase. Între timp, Luther se uita mereu la ceas, din minut în minut.

De-abia fixaseră aşa-zisul pom de Crăciun pe capotă, că portbagajul se şi umpluse de ace de pin uscate.

— Va trebui să-l udați, domnule Krank, rânji puştiul.

— Credeam că nu aveți de gând să sărbătoriți Crăciunul, spuse Scanlon.

— Crăciun fericit, mormăi Luther, iritat, în timp ce se urca la volan.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş conduce prea repede.

— De ce nu?

— Acele alea de pin mi se par teribil de fragile…

Revenit în aglomerația de pe şosea, Luther se făcu mic în spatele volanului şi se feri să privească lateral, în timp ce maşina se târa înainte cu o viteză de melc. La o intersecție, la semafor, un camion ce transporta răcoritoare opri chiar în dreptul lui. Auzi un strigăt şi privi spre stânga, apoi îşi coborî geamul portierei. Din camion, doi necioplіți se zgâiau la el, rânjind cu gura până la urechi.

— Amice, ăsta-i cel mai urât pom de Crăciun din câte mi-a fost dat vreodată să văd, spuse unul dintre ei.

— E Crăciunul, omule, chiar atât de tare te zgârceşti? Ce naiba, n-ai bani pentru un brad ca lumea? i se adresă celălalt.

Amândoi izbucniră în hohote de râs zgomotoase.

— Pomul ăsta se scutură mai abitir decât s-ar scutura un câine de purici! urlă unul dintre ei, iar Luther se grăbi să ridice geamul. Cu toate acestea, continuă să le audă râsetele.

Pe măsură ce se apropia de strada Hemlock, pulsul i se accelera. Cu puțin noroc, ar fi putut ajunge acasă fără să fie văzut de vecini. Noroc? Cum să mai spere la aşa ceva, după toate cele întâmplate?

Şi totuşi, şansa îi surâse. Trecu în trombă pe lângă casele vecinilor, coti periculos pe aleea casei sale şi opri, cu un derapaj controlat, taman în garaj. Toate acestea, fără să fi văzut picior de om. Sări din maşină şi se apucă să dezlege sforile… Şi încremeni. Căscă ochii, neîncrezător. Pinul era cu totul gol. Nu mai rămăsese nici măcar un singur ac. Crengile erau goale şi contorsionate, fără pic de verdeață. Acele fragile de pin în legătură cu care îl avertizase Scanlon pluteau probabil duse de vânt, undeva între parcarea de la *Kroger şi* strada Hemlock.

Înfățişarea pomului de Crăciun era demnă de milă: un ciot dezgolit, pe o bucată de carton.

Luther privi în jur, scrută strada de la un capăt la celalalt, apoi înşfăcă trunchiul şi-l târî afară din garaj, până în curtea din spate, unde nu putea fi zărit de nimeni. Cântări în gând ideea de a-i da foc, spre a-l scuti de suferințe, dar acum n-

avea timp de pierdut cu ceremonii funebre.

Din fericire, Nora plecase deja. Luther năvăli în casă şi fu cât pe-aci să cadă şi să răstoarne un zid de cutii pe care, îşi amintea prea bine, le cărase în pod în urma cu aproape un an. Fiecare dintre ele purta o etichetă de identificare, caligrafiată cu grijă de soția sa: ornamente noi, ornamente vechi, ghirlande, beteală, beculețe, pentru pom şi pentru decorarea casei în exterior. În total erau nouă cutii, iar lui îi revenea cumplita sarcină de a le goli şi de a împodobi pomul. Avea să dureze zile întregi.

Care pom?!

Lângă telefon, Luther descoperi un bilețel lăsat de soția sa, cu numele prietenilor cărora trebuia să le telefoneze. Erau prieteni vechi, oameni cărora puteai să le mărturiseşti ce se întâmplase şi să le spui: „Uite ce e, am dat-o în bară. Blair vine acasă de sărbători. Vă rugăm să ne iertați şi să veniți la petrecerea noastră!”

Avea să le telefoneze mai târziu. Bilețelul preciza însă că el trebuia să sune de îndată ce avea să ajungă acasă. Prin urmare, formă numărul lui Gene şi Annie Laird, probabil cei mai vechi prieteni pe care îi aveau în oraş.

Gene ridică receptorul şi fu nevoit să strige pentru a se face auzit. Se pare că undeva în preajma lui se dezlănțuise iadul pe pământ.

— Nepoții! explică el. Sunt aici, toți patru. N-aveți cumva un loc disponibil în croaziera aia, bătrâne?

Luther scrâşni din dinți şi îi povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi lansă invitația.

— Mamă, ce ghinion! țipă Gene. Şi spui că acum e în drum spre casă?

— Exact!

— Şi-aduce cu sine un peruvian?

— Mda… A fost un şoc şi pentru noi. Ce zici, ne puteți ajuta?

— Îmi pare rău, amice. Ne-au venit rudele din cinci state.

— Nicio problemă, aduceți-va şi musafirii! Îți dai seama că

e nevoie de multă lume pentru o petrecere reuşită.

— Stai să vad ce spune şi Annie! Te sun eu.

Luther trânti telefonul în furcă şi măsură din priviri zidul format din cele nouă cutii. În minte îi încolți o idee. Probabil că nu era o idee bună, dar de unde idei bune într-o zi ca asta?

Se năpusti în garaj şi aruncă o privire vizavi, spre casa familiei Trogdon. Furgoneta era ticsită de bagaje, iar schiurile erau fixate pe capotă. Wes Trogdon ieşi din garaj cărând un rucsac. Luther traversa în fuga peluza familiei Becker, strigând:

— Wes! Wes!

— Noroc, Luther! răspunse acesta grăbit. Crăciun fericit!

— Crăciun fericit!

Se întâlniră lângă maşina lui Trogdon. Luther era conştient că trebuia să le spună repede ceea ce avea de spus.

— Uite ce e, Wes, sunt într-o încurcătură…

— Luther, noi suntem în întârziere. Trebuia să fim pe drum încă de-acum două ore.

Unul dintre micuții Trogdon țâşni printre picioarele lor, trăgând cu sete cu o puşcă jucărie ca-n *Războiul Stelelor* într-o ținta neidentificată.

— Nu-ți răpesc decât un minut, insistă Luther, încercând să-şi păstreze calmul, deşi detesta ideea de a fi ajuns să se roage de alții. Blair a sunat acum o oră, soseşte diseară. Am nevoie de un pom de Crăciun.

Expresia agitata de pe chipul lui Wes dispăru, înlocuită de un zâmbet tot mai larg. În cele din urmă, izbucni în râs.

— Ştiu, ştiu… făcu Luther, recunoscându-şi înfrângerea.

— Şi trebuie să-i explicați cum ați reuşit sa vă bronzați în miez de iarnă? întrebă Wes, printre hohote de râs.

— Bine, bine, am înțeles poanta, dădu Luther din mână a lehamite. Ascultă-mă, Wes, am neapărat nevoie de un pom de Crăciun. N-am mai găsit niciunul de vânzare. Mi l-ați putea împrumuta pe-al vostru?

De undeva din garaj, Trish se făcu auzită, pe un ton

ridicat:

— Wes! Wes, pe unde umbli?

— Sunt aici! răcni acesta. Aşadar, vrei pomul nostru de Crăciun?

— Da. Îți promit că-l voi înapoia înainte să vă întoarceți.

— Dar e ridicol!

— Este, dar nu am alternativă. Azi şi mâine, nimeni altcineva nu va fi dispus să-mi împrumute pomul de Crăciun.

— Tu chiar vorbeşti serios?

— Mai serios de-atât nici că se poate. Haide, Wes…

Wes scoase o legătură de chei din buzunar şi le desprinse pe cele de la garaj şi de la intrarea în casă.

— Să nu cumva să afle Trish! rosti el.

— Îți jur că n-am să-i spun.

— Iar dacă spargi vreun glob, suntem morți amândoi.

— N-are să-şi dea seama de nimic, Wes, îți promit.

— E al naibii de haios, să ştii…

— Oare de ce mie nu-mi vine să râd?

Îşi strânseră mâinile, iar Luther se grăbi să revină în casă. Se pregătea să intre când Spike Frohmeyer pătrunse cu bicicleta pe aleea din fața casei.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă el.

— Poftim? se miră Luther.

— Dumneavoastră şi domnul Trogdon…

— Ce-ar fi să-ți vezi tu de… începu Luther, dar se opri la timp. Acum avea nevoie de aliați, iar Spike Frohmeyer era exact omul potrivit pentru o astfel de postură.

— Spike, prietene, am nevoie de ajutor, i se adresă Luther, cu căldură în glas.

— Despre ce-i vorba?

— Familia Trogdon pleacă de-acasă pentru o săptămână şi m-au rugat să am eu grijă de bradul lor.

— De ce?

— Pomii de Crăciun, mai ales când sunt încărcați de beculețe, sunt o sursă potențială de incendii. Domnul

Trogdon se teme că ar fi riscant să lase beculeţele aprinse în absenţa lor, aşa încât m-a rugat să iau bradul lor la mine acasă, pentru câteva zile.

— N-ar fi de-ajuns să scoată luminile din priză?

— Tot rămân o mulţime de conexiuni electrice, cine ştie ce se poate întâmpla? Crezi c-ai putea să mă ajuţi? Îţi dau patruzeci de dolari.

— Patruzeci! Batem palma.

— Vom avea nevoie de un cărucior.

— Am să-l împrumut pe-al lui Clem.

— Grăbeşte-te. Şi să nu spui nimănui!

— De ce nu?

— Aşa-i înţelegerea, da?

— E-n regulă, din partea mea. Cum doriţi dumneavoastră.

Spike porni în goană, dornic să-şi îndeplinească misiunea.

Luther inspiră adânc şi privi într-o parte şi într-alta, de-a lungul străzii. Se ştia urmărit, era convins că în aceste momente, ochii vecinilor săi erau aţintiţi asupra sa, aşa cum fuseseră de câteva săptămâni încoace. Cum se face că ajunsese oaia neagră a cartierului? De ce era oare o crimă dorinţa de a face altfel decât toţi ceilalţi, măcar o dată în viaţă? De unde atâtea resentimente din partea unor oameni pe care-i cunoştea de ani de zile şi la care ţinea?

Indiferent ce avea să se întâmple în următoarele câteva ore, Luther îşi jură că n-avea să accepte cu niciun preţ să se roage de vecini să vină la petrecere. De fapt, aceştia ar fi refuzat categoric, fiind supăraţi pe Luther. Iar el n-avea de gând să le ofere satisfacţia de a-l refuza.

14

Telefonă familiei Albritton, prieteni vechi de la biserică. Aceştia locuiau la o oră distanța de ei. Luther îşi vărsă oful şi, înainte chiar de a fi terminat, Riley Albritton deja se prăpădea de râs.

— E Luther, explică Riley cuiva aflat în apropierea sa, probabil Doris. Blair le-a telefonat ca soseşte diseară acasă.

Doris sau oricine altcineva se afla acolo izbucni în hohote isterice, iar Luther îşi dori să nici nu fi sunat.

— Ajutați-ne, Riley, imploră el. N-ați putea să treceți pe-aici diseară?

— Ne pare rău, amice. Mergem la familia MacIlvaine la cină. Ne-au invitat din timp, aşa că…

— Nicio problemă, spuse Luther şi închise.

Telefonul începu să sune. Era Nora, iar vocea îi era mai iritată decât îi fusese vreodată dat lui Luther să o audă.

— Unde eşti? întrebă ea.

— În bucătărie, unde să fiu? Dar tu?

— Sunt blocată în trafic, pe Broad, lângă *mall.*

— Ce cauți la *mall?*

— N-am reuşit să găsesc niciun loc de parcare în zona comercială. Nici măcar n-am reuşit să pun piciorul pe trotuar. N-am cumpărat încă absolut nimic. Tu ai făcut rost de brad?

— Da, e o frumusețe!

— Te-ai apucat să îl împodobeşti?

— Daaa! Perry Como îmi susură *Jingle Bells* la ureche, iar eu sorb lichior de ouă şi tai crengile de prisos. Cât de mult mi-aş fi dorit să te am alături!

— Ai sunat pe cineva?

— La Laird şi Albritton. Nici unii, nici ceilalți nu pot să vină.

— Am sunat la Pinkerton, Hart, Malone şi Burkland. Toți sunt ocupați în seara asta. Ticălosul de Pete Hart mi-a râs în

nas, nesimțitul!

— Am să-i trag eu o mamă de bătaie din partea ta. Se auzi soneria: era Spike. Luther se grăbi să adauge: Te las, am treabă.

— Cred că ar fi timpul să te apuci să-i suni pe vecini, spuse Nora, cu o voce din ce în ce mai stinsă.

— De ce să-i sun?

— Ca să-i inviți la petrecere.

— Nici în ruptul capului. Te las. Nora!

— Blair n-a mai sunat?

— La ora asta e în avion, Nora. Sună-mă mai târziu.

Căruciorul împrumutat de Spike avusese parte şi de zile mai bune. Dintr-o privire, Luther îl catalogă drept prea vechi şi prea mic, dar nu aveau de ales.

— Am s-o iau înainte, explică el, de parcă ar fi avut un plan bine pus la punct. Tu ai să aştepți cinci minute, apoi vei veni cu căruciorul. Ai grijă, nu cumva să te vadă careva!

— Unde-mi sunt cei patruzeci de dolari?

Luther îi întinse o bancnota de douăzeci.

— Jumătate acum, jumătate după ce ne terminăm treaba.

Intră în casa familiei Trogdon prin uşa laterală a garajului şi, pentru întâia oară în viață, se simți asemeni unui spărgător. Când deschise uşa, o alarmă începu să piuie. Sunetul se prelungi câteva secunde, timp în care inima lui Luther încremeni, iar prin fața ochilor i se perindară întreaga-i viața şi cariera. Avea să fie prins, arestat, condamnat, licența avea să-i fie retrasă, cei de la Wiley & Beck aveau să-l concedieze, îl aştepta dizgrația. Apoi alarma tăcu, iar Luther aşteptă alte câteva secunde, înainte de a răsufla uşurat, văzând panoul de comandă de lângă uşă, care îl anunța, cu lumina-i pâlpâitoare, că drumul era liber.

Ce dezordine! Casa era plină de hârtii împrăştiate peste tot, dovezi de netăgăduit ale vizitei bătrânului Moş Crăciun. Trish Trogdon şi-ar fi sugrumat soțul dacă ar fi aflat că îi dăduse cheile lui Luther, în aceste condiții. Ajuns în sufragerie, Luther se opri şi măsură din priviri bradul.

Toți vecinii de pe Hemlock ştiau că familia Trogdon nu îşi dădea deloc osteneala pentru a-şi împodobi pomul de Crăciun. Wes şi Trish le permiteau copiilor să atârne pe crengile acestuia tot ce le trecea prin cap. Erau o mulțime de beculețe, ghirlande de beteală în culori stridente şi contrastante, ornamente kitsch cu duiumul, țurțuri din plastic roşu şi verde, chiar ghirlande din floricele de porumb.

Nora mă va ucide, se gândi Luther, conştient ca nu avea altă soluție. Planul era atât de simplu, încât nu se putea să nu funcționeze. El şi Spike aveau să scoată toate ornamentele fragile şi ghirlandele, cu siguranță pe acelea din floricele de porumb, le vor aranja pe toate pe canapea şi pe fotolii, iar apoi vor scoate bradul din casă, fără să se atingă de lumini şi îl vor căra acasă la Luther, unde îl vor împodobi cum se cuvine. Cândva, în viitorul apropiat, Luther şi poate tânărul Spike vor goli din nou bradul de podoabe şi îl vor trece strada în sens invers, îl vor încărca cu mizeriile familiei Trogdon şi toată lumea va fi mulțumită.

Luther scăpă din mână un glob şi acesta se sparse în mii de bucăți. Spike îşi făcu apariția.

— Ai grijă, nu cumva să spargi ceva! îl avertiză Luther, în timp ce strângea cioburile mărunte.

— N-o să intrăm în bucluc fiindcă am intrat aici? întrebă Spike.

— Bineînțeles că nu! Hai, la treabă!

Douăzeci de minute mai târziu, copacul era despuiat de toate obiectele fragile. Luther găsi un prosop murdar în spălătorie şi, întins pe covor, reuşi să îl strecoare sub suportul de metal al bradului. Spike stătea aplecat deasupra lui Luther împingând trunchiul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Pe coate şi pe genunchi, Luther reuşi să mişte bradul către Spike, făcându-l să alunece pe parchet, apoi pe gresia din bucătărie, pe holul îngust care ducea în spălătorie. Aici, crengile se frecau de pereți, lăsând în urma o mulțime de ace uscate.

— Faceți mizerie! îi atrase atenția Spike, îndatoritor.

— Curăț eu mai târziu, gâfâi Luther, care transpira cu zelul unui alergător de cursă lungă.

Bineînțeles, bradul nu încăpea pe uşa îngustă care dădea în garaj. Spike trase căruciorul chiar la intrare. Luther apucă trunchiul bradului, se opinti, smuci partea inferioară, împingând-o dincolo de uşă şi, în cele din urmă, izbuti să treacă. Văzând pomul de Crăciun în garaj, în siguranță, Luther răsuflă adânc şi îi zâmbi triumfător lui Spike.

— De ce sunteți aşa de bronzat? întrebă puştiul.

Zâmbetul se şterse de pe chipul lui Luther, când îşi aminti de croaziera în care nu avea să mai plece. Se uită la ceas şi văzu că era douăsprezece şi patruzeci de minute. Unu fără douăzeci, iar la ora asta niciun oaspete nu-şi confirmase participarea la petrecere, nu aveau nimic de mâncare, nu aveau Frosty, beculețele erau în cutii, bradul nu ajunsese încă în sufragerie… dar era pe drum. Deocamdată, Crăciunul familiei Krank părea lipsit de speranță.

„Nu poți renunța tocmai acum, bătrâne!”

Luther se opinti încă o dată şi ridică pomul de Crăciun. Spike împinse căruciorul dedesubt şi, ca un făcut, se văzură nevoiți să constate că suportul de metal era mai mare decât platforma căruciorului. Luther reuşi totuşi să echilibreze suportul şi zăbovi o clipă, măsurând din ochi ansamblul.

— Tu ai să stai aici, rosti el, indicându-i lui Spike un loc minuscul pe platformă. Ai să împiedici bradul să se răstoarne, iar eu voi împinge.

— Credeți că va merge? spuse Spike neîncrezător.

De cealaltă parte a străzii, Ned Becker îşi vedea de ale sale. La un moment dat, aruncând o privire pe geam, observă că bradul din sufrageria familiei Trogdon se făcuse nevăzut. Cinci minute mai târziu, pomul de Crăciun îşi făcu apariția în garajul deschis: un bărbat şi un puşti se luptau cu bradul împodobit. Privi mai cu atenție şi-l recunoscu pe Luther Krank. Fără să-l scape din ochi, luă telefonul mobil şi formă numărul lui Walt Scheel.

— Salut, Walt. Sunt Ned.

— Crăciun fericit, Ned!

— Crăciun fericit, Walt! Ia asculta: am aruncat o privire spre casa lui Trogdon şi ce crezi c-am văzut? Krank şi-a pierdut mințile!

— Cum adică?

— Tocmai e pe cale de-a fura pomul de Crăciun al familiei Trogdon.

Luther şi Spike începură să înainteze pe aleea familiei Trogdon, care cobora în pantă lină până în stradă. Luther împingea căruciorul cu grijă, ca nu cumva să o ia la vale. Spike se încleştase de trunchiul copacului, îngrozit.

Scheel trase cu ochiul de după uşa de la intrare şi constată că furtul era cât se poate de real. Luă telefonul şi formă numărul poliției.

Îi răspunse sergentul de serviciu.

— Bună, sunt Walt Scheel, de pe strada Hemlock, numărul 1481. Vreau să vă anunț că tocmai are loc o spargere.

— Unde?

— Chiar aici. La numărul 1483. Urmăresc fiecare mişcare a hoților. Grăbiți-vă!

Pomul de Crăciun trecu cu bine de cealaltă parte a străzii Hemlock, până în fața casei familiei Becker. La fereastra sufrageriei, Ned, soția sa Jude şi soacra urmăreau scena cu ochii holbați. Luther trase de mânerul căruciorului, efectuând o întoarcere perfectă spre dreapta şi se îndreptă spre aleea din fața casei sale.

Ar fi fost tentat să o ia la fugă, ca nu cumva să-l observe careva, dar Spike îi repeta întruna să o ia mai încet. Luther se feri să privească în jur, de teamă, dar nu-şi făcea deloc iluzii. Ştia că nu trecuse neobservat. Ajunseseră aproape de alee, când Spike anunță sec:

— Sticleții!

Luther se întoarse, exact în clipa în care maşina poliției oprea în mijlocul străzii, cu girofarurile în funcțiune, dar fără a fi dat drumul sirenei. Din maşină săriră doi ofițeri de poliție, cu mişcări repezi, spectaculoase, de parcă ar fi participat la o misiune de lupta antiteroristă.

Luther îl recunoscu pe Salino cel cu burta mare, apoi pe tânărul Treen cel cu ceafa groasă. Erau exact cei doi care încercaseră să-i vâre pe gât calendarul editat de Asociația de Binefacere a Poliției.

— Bună, domnule Krank, rosti Salino, cu un rânjet larg.

— Încotro duceți bradul ăla? întreba Treen.

— La mine acasă, îi răspunse Luther, arătând cu degetul în direcția respectivă. Şi cât de puțin mai era!

— Poate c-ar fi mai bine să ne explicați, spuse Salino.

— Păi… vecinul meu, Wes Trogdon, mi-a dat voie să îi împrumut pomul de Crăciun. A plecat acum o oră. Eu şi cu Spike tocmai îl duceam către casă.

— Spike?

Luther se întoarse şi privi spre căruciorul pe a cărui platformă junele Spike stătuse până în urmă cu o clipă. Spike se făcuse nevăzut. Nici urmă de el, nicăieri pe Hemlock.

— Da, e un puşti de pe stradă.

Walt Scheel avea parte de un spectacol pe cinste. Bev se culcase, încerca să se odihnească. La un moment dat, hohotele lui de râs deveniră atât de sonore, încât ea coborî din dormitor, să vadă ce se întâmplase.

— Adu-ți un scaun aici, iubito! Tocmai l-au prins pe Krank în timp ce fura un pom de Crăciun!

În casa de alături, familia Becker se prăpădea de râs.

— Am fost anunțați că pe strada aceasta tocmai s-a comis o spargere, spuse Treen.

— Nu e nicio spargere. Cine v-a sunat?

— Un domn pe nume Scheel. Cui aparține acest cărucior?

— Nu ştiu. Cred ca e al lui Spike.

— Aha! Deci aţi furat şi căruciorul! rosti Treen, pe un ton acuzator.

— N-am furat nimic.

— Trebuie să recunoaşteţi, domnule Krank, că situaţia e cât se poate de ciudată, interveni Salino.

Da, în împrejurări obişnuite, Luther ar fi admis că întreaga scenă era departe de-a fi una obişnuită. Dar Blair se apropia de casă cu fiecare secundă ce trecea şi nu era timp de pierdut cu explicaţii.

— Nu e nimic ciudat, domnilor. Wes Trogdon îmi împrumută mereu pomul lor de Crăciun.

— Cred c-ar fi cazul să ne însoţiţi la secţie, spuse Treen şi îşi desprinse de la cingătoare o pereche de cătuşe.

La vederea cătuşelor strălucitoare, Walt Scheel începu să se tăvălească pe jos, scheunând de râs. Familia Becker aproape se sufoca, de atâtea hohote.

În schimb, Luther simţea cum i se înmoaie genunchii.

— Ei, haideţi, doar nu vorbiţi serios?!

— Urcaţi în maşină, pe bancheta din spate.

Luther se supuse, cu capul plecat. Pentru întâia oară în viaţă, în minte îi încolţi gândul sinuciderii. Pe locurile din faţă, cei doi poliţişti vorbeau prin staţie, anunţând la secţie prinderea făptaşului în flagrant delict de furt în dauna proprietăţii private. Girofarurile se învârteau în continuare, iar Luther ar fi vrut să spună atât de multe: „Daţi-mi drumul! Am să vă dau în judecată! Opriţi naibii girofarurile! Anul viitor am să vă cumpăr zece calendare! De ce nu mă împuşcaţi, să terminăm odată!”

Dacă Nora ar fi apărut acum, ar fi înaintat divorţul fără să stea pe gânduri măcar o clipă.

Gemenii Kirby erau doi neastâmpăraţi care locuiau la celălalt capăt al străzii Hemlock. Prin nu se ştie ce întâmplare, se nimeriră să treacă pe-acolo tocmai în acele

clipe. Se apropiară de maşină şi privirile lor o întâlniră pe cea a lui Luther, aflat dincolo de geamul maşinii de poliție. Acesta se lăsă şi mai jos în scaun, dorindu-şi să devină invizibil. Curând li se alătură şi juniorul Bellington. Cei trei se zgâiau acum la Luther cu ură, de parcă acesta tocmai le-ar fi ucis mamele.

Spike îşi făcu apariția în fugă, urmat de Vic Frohmeyer. Polițiştii coborâră din maşină şi începură să discute cu el. Apoi Treen îi împrăştie pe cei trei gură-cască minori şi îi deschise portiera lui Luther, făcându-i semn să coboare.

— Are cheile de la casă, spunea Vic, iar Luther îşi aminti că, într-adevăr, avea în buzunar cheile de la casa familiei Trogdon. Doamne, cât putuse să fie de prost!

— Îmi cunosc vecinii, continua Frohmeyer. Nu e niciun fel de spargere.

Polițiştii şuşotiră câteva clipe între ei, în vreme ce Luther făcea eforturi disperate pentru a evita privirile lui Vic şi Spike. Făcu ochii roată, aşteptându-se să o vadă pe Nora parcând pe alee şi făcând pe loc un infarct, atunci când avea să descopere ce se întâmplase.

— Cum rămâne cu pomul de Crăciun? îl întrebă Salino pe Vic.

— Dacă spune că Trogdon i l-a împrumutat, acesta e adevărul.

— Sunteți sigur?

— Sunt convins de asta.

— Fie, fie, mormăi Salino, aruncându-i o privire cruntă lui Luther, de parcă n-ar fi văzut niciodată vreun criminal mai mare decât acesta.

Într-un târziu, polițiştii urcară în maşina şi se îndepărtară.

— Mulțumesc, spuse Luther.

— Luther, ce se întâmplă, de fapt? întrebă Vic.

— Am împrumutat bradul familiei Trogdon. Spike mă ajuta să-l mut. Să mergem, Spike!

Fără să mai piardă timpul, Luther şi Spike se înhămară la cărucior şi parcurseră aleea. Intrară în garaj şi curând

bradul îşi ocupa locul cuvenit, în fața ferestrei din camera de zi. În urma sa rămăsese o dâră de ace uscate, țurțuri roşii şi verzi şi floricele de porumb.

— Am să dau eu mai târziu cu aspiratorul, spuse Luther. Hai să verificăm beculețele.

Telefonul începu să sune. Era Nora, cuprinsă de panică şi disperare.

— N-am găsit absolut nimic, Luther! Nici curcan, nici şuncă, nici măcar ciocolată! Absolut nimic! N-am reuşit să găsesc nici măcar un cadou ca lumea!

— Cadouri? Tu umbli să cumperi cadouri?!

— E Crăciunul, Luther! Ai sunat la Yarber şi Friski?

— Da, minți el. Sună întruna ocupat.

— Insistă, Luther! N-o să vină nimeni! Am încercat la McTier, la Morris şi la Warner. Toți sunt ocupați diseară. Cum stai cu bradul?

— Sunt pe terminate.

— Te sun mai târziu.

Spike vârî în priză instalația de beculețe şi bradul prinse viață. Atacară cele nouă cutii cu ornamente, fără să le pese de ordinea în care le atârnau în pomul de Crăciun.

De cealaltă parte a străzii, Walt Scheel îi urmărea prin binoclu.

15

Spike era cocoțat pe scară, rezemat într-un echilibru precar de pomul de Crăciun. Ținea într-o mână un înger de cristal, iar în cealaltă un ren de pluş. Luther auzi maşina oprind în fața casei. Aruncă o privire pe fereastră şi văzu Audi-ul Norei cu o clipă înainte ca acesta să intre în garaj.

— Nora! şuieră el.

Prin minte îi trecu cu viteza fulgerului un gând: era de preferat ca soția sa să nu afle de complicitatea lui Spike în împodobirea bradului.

— Spike, trebuie să pleci chiar acum! anunță el.

— Acum? De ce?

— Ți-ai terminat treaba, amice. Uite cei douăzeci de dolari pe care ți-i mai datoram. Îți mulțumesc din suflet.

Îl ajută pe puşti să coboare de pe scară, îi întinse banii şi îl conduse la uşa din față. În timp ce Nora intra în bucătărie, Spike coborî treptele şi se făcu nevăzut.

— Descarcă maşina! porunci ea.

Nervii îi erau încordați la maximum, părea gata-gata să explodeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el şi, imediat, îşi dori să îşi fi ținut gura. Era foarte limpede ce se întâmplase.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi fu cât pe-aci să izbucnească. Scrâşni din dinți şi repetă:

— Descarcă maşina!

Luther se grăbi spre ieşire şi se pregătea să deschidă uşa care dădea în garaj, când o auzi exclamând:

— Doamne, ce brad oribil!

Se răsuci pe călcâie şi rosti pe un ton războinic:

— Dacă nu-ți convine, putem să renunțăm la el.

— Beculețe roşii? urmă ea, pe un ton neîncrezător.

Trogdon folosise o singură ghirlandă de beculețe roşii, una singură, pe care o răsucise strâns în jurul trunchiului. Luther fusese tentat sa o scoată, dar procesul ar fi fost

extrem de laborios, ar fi durat cel puțin o oră. Se mulțumise ca, ajutat de Spike, să încerce să o mascheze cu beteală. Bineînțeles, strădania lor fusese zadarnică. Nora reperase ghirlanda încă din prima clipă…

…Iar acum examina în detaliu pomul de Crăciun!

— Beculețe roşii? Noi n-am avut niciodată beculețe roşii!

— Le-am găsit în cutie, minți Luther.

Detesta minciunile, dar era convins că, în următoarele câteva zile, acestea aveau să fie la ordinea zilei.

— În care cutie?

— Cum adică, „în care cutie?”… Crede-mă, Nora, eram prea ocupat să le golesc şi să azvârl ornamentele pe crengi, ca să mai țin minte detalii de genul ăsta. Nu cred că e momentul potrivit să devenim exigenți în privința pomului.

— Țurțuri verzi? zise ea, culegând unul de pe o creangă. Luther, de unde-ai scos copacul ăsta?

— L-am cumpărat de la cercetaşi. Era ultimul.

O uşoară denaturare a adevărului nu era la fel de cumplită precum o minciună sfruntată.

Ea îşi roti privirea prin încăpere, văzu cutiile goale împrăştiate care-ncotro şi, într-un târziu, hotărî ca Luther avea dreptate, aveau multe alte lucruri mai importante de făcut.

— Şi-apoi, în ritmul în care ne mişcăm, crezi că se va mai găsi cineva care să ne admire bradul? adăugă Luther, cu totul neinspirat.

— Ține-ți gura şi descarcă din maşină.

Portbagajul era plin: patru sacoşe cu numele unui magazin alimentar de care Luther nu auzise niciodată; alte trei sacoşe erau de la un magazin de confecții de la *mall;* o ladă de răcoritoare, alta de apă minerală; în sfârşit, un buchet urât de tot de flori, de la o florărie binecunoscută pentru prețurile exorbitante. Contabilul din Luther se simți o clipă ispitit să evalueze pagubele, apoi se răzgândi. Nu era momentul potrivit.

Cum avea să le explice toate acestea colegilor de birou?

Toate economiile de până acum se risipeau ca fumul. În plus, banii cheltuiți pentru croazieră puteau fi trecuți din start la capitolul „pierderi", căci refuzase sa încheie o asigurare de călătorie. Luther descoperi că se aflau în miezul unui dezastru financiar, iar el nu putea să facă nimic pentru a stopa pierderile.

— Ai reuşit să-i prinzi pe Friski şi Yarber? întrebă Nora.

Era deja la telefon, cu receptorul în mână.

— Da. Nu pot să vină.

— Despachetează plasele cu mâncare, îi ordonă ea.

Apoi rosti în receptor:

— Sue, eu sunt, Nora. Crăciun fericit! Tocmai am avut parte de o surpriză colosală. Blair vine acasă diseară, împreuna cu logodnicul ei, iar noi alergăm de colo-colo ca nebunii, încercând să încropim o petrecere. (Urmă o scurtă pauză.) În Peru; credeam că n-o s-o mai vedem decât la Crăciunul viitor. (Din nou pauză.) Da, chiar că e o surpriză! (Pauză.) Da, cu logodnicul. (Pauză.) E doctor. (Pauză.) Cred că e de-acolo, din Peru. L-a cunoscut de câteva săptămâni, iar acum ne-a anunțat că vor să se căsătorească. Nu cred că trebuie să-ți explic cât am fost de şocați. Aşadar, diseară. (Pauză.)

Luther scoase din plase patru kilograme de păstrăvi afumați de Oregon, împachetați în ambalaje vidate de celofan. Era genul de aliment care pare a fi stat în raft câțiva ani de zile.

— Se pare că vom avea o petrecere reuşită, continuă Nora să turuie la telefon. Păcat că nu puteți să veniți. Da, am s-o îmbrățişez din partea voastră pe Blair. Crăciun fericit!

Aşează receptorul în furcă şi, din nou neinspirat, Luther se trezi întrebând:

— Păstrăvi afumați?

— N-am mai găsit nicăieri şuncă sau curcan şi oricum n-am fi avut timp să le gătim. Alternativa ar fi fost pizza congelată, replică ea, cu flăcări în priviri şi cu pumnii strânşi. În consecință, domnule pierde-vară Luther, vom

mânca păstrăvi afumați de Crăciun!

Telefonul începu să sune, iar Nora ridică receptorul, cu un gest smucit.

— Alo! Da, Emily, ce mai faci? Îți mulțumesc că m-ai sunat.

Luther nu reuşi cu niciun chip să-şi amintească de nicio cunoştință de-a Norei pe nume Emily. Goli mai departe sacoşele. Scoase o roată de-un kilogram şi jumătate de brânză Cedar, o alta, ceva mai mică, de caşcaval, cutii cu biscuiți sărați, sos de stridii şi două plăcinte cu ciocolată, vechi de două zile potrivit etichetei de pe ambalaj, cumpărate de la o patiserie pe care Nora obişnuia să o evite. Între timp, ea îşi turuia discursul despre petrecerea de ultim moment. Brusc, intonația îi deveni alerta:

— Grozav! Puteți să veniți! E minunat! Pe la vreo şapte, va fi o petrecere lejeră, lumea va veni şi va pleca. (Pauză.) Părinții tăi? Sigur că pot veni şi ei, cu cât suntem mai mulți, cu atât va fi mai vesel. Mă bucur mult, Emily! Ne vedem diseară!

Aşează receptorul în furcă, iar zâmbetul i se şterse instantaneu.

— Care Emily?

— Emily Underwood.

Luther scăpă din mână o cutie cu biscuiți.

— Nu! îngăimă el.

Nora îşi găsise de lucru, scotocea prin ultima sacoşă cu cumpărături.

— Nora, spune-mi că n-ai făcut asta! imploră el. Spune-mi că nu l-ai invitat pe Mitch Underwood aici, în casa noastră! Te implor, Nora, spune-mi că n-ai făcut-o!

— Suntem disperați, Luther!

— Nu chiar atât de disperați.

— Mie-mi place Emily.

— E o vrăjitoare, iar tu ştii chestia asta. Spui că-ți place? Când ai luat ultima oara prânzul cu ea? Când ați băut ultima cafea împreună? Când ați făcut ceva, orice,

împreună?

— Avem nevoie de populație, Luther.

— Mitch Guralivul nu e „populație", ci un sac de aer cald, gata să explodeze! Oamenii se ascund când aud de familia Underwood, Nora. De ce-ai făcut-o?

— Zi mersi c-au acceptat să vină.

— Au acceptat să vina fiindcă nimeni nu-i invită niciodată, nicăieri. Ei sunt întotdeauna disponibili.

— Dă-mi brânza aia şi taci.

— Glumeşti, nu? Spune-mi că glumeşti!

— Se va purta frumos cu Enrique.

— Enrique nu va mai pune piciorul în Statele Unite cât trăieşte, după ce Mitch Underwood va fi terminat cu el. Ăsta urăşte pe toată lumea: primăria, oraşul, statul, pe democrați, pe republicani, aerul curat, tot ce vrei! E omul cel mai antipatic din lume! Iar după ce ia la bord un păhărel, ai să-l poți auzi de la două străzi distanță!

— Calmează-te, Luther! Am făcut-o şi gata. Apropo de băutură, n-am apucat să iau vin. Va trebui sa te duci tu.

— Refuz să părăsesc siguranța căminului meu.

— Nu refuzi nimic! Şi unde-i Frosty?

— Nu-l mai montam, cred că e mai bine aşa.

— Ba ai să-l montezi!

Telefonul sună din nou, iar Nora ridică fără să ezite.

— Cine-o mai fi acum? bombăni Luther, mai mult pentru sine. Mai rău de-atât nu cred că se poate.

— Blair! exclamă Nora. Bună, scumpa mea.

— Dă-mi încoace telefonul, continuă Luther cu mormăielile. Îi voi trimite înapoi în Peru.

— Ați ajuns în Atlanta… Grozav! spuse Nora. (Pauză.) Gătim, draga mea, ne pregătim pentru petrecere. (Pauză.) Şi noi suntem încântați, abia aşteptăm! (Pauză.) Bineînțeles c-am pregătit o tartă cu crema caramel, ştiam că e preferata ta! (Pauză, timp în care Nora îi aruncă lui Luther o privire îngrozită.) Da, scumpa mea, la ora şase vom fi la aeroport. Te iubim.

Luther se uită la ceas: se făcuse trei. Nora aşeză receptorul în furcă şi declară:

— Am nevoie de un kilogram de cremă caramel şi de un borcan cu cremă de bezea.

— Eu am să mă ocup de brad, încă nu e gata, se oferi Luther. Nu mă simt în stare să dau piept cu mulțimile.

Nora îşi roase unghiile câteva secunde, cântărind situația. Era limpede, în mintea ei începea să se contureze un plan, probabil foarte detaliat.

— Uite cum facem, începu ea. Terminăm cu împodobitul până la patru. Cât crezi că va dura montarea lui Frosty?

— Trei zile.

— La patru, dau încă o fugă până în centru, iar tu îl urci pe Frosty pe acoperiş. Între timp, vom răsfoi cartea de telefon şi îi vom suna pe toți cei pe care i-am cunoscut vreodată, indiferent de împrejurări.

— Nu cumva să spui cuiva că vine şi familia Underwood!

— Gura, Luther!

— Păstrăvi afumați cu Mitch Underwood. Asta va fi, e limpede, cea mai grozavă petrecere din oraş!

Nora îl ignoră şi porni combina muzicală. În următoarele douăzeci de minute, acompaniați de colindele lui Frank Sinatra, îşi văzură de treabă: Luther încărcă până la refuz crengile bradului cu ornamente, în vreme ce Nora aranja lumânări, Moş Crăciuni din ceramică şi vâsc de plastic pe postamentul căminului. Mult timp nu-şi adresară niciun cuvânt. Într-un târziu, Nora rupse tăcerea, lansând noi ordine:

— Poți duce cutiile înapoi în pod.

Dintre toate lucrurile care-l făceau pe Luther să deteste sărbătorile de iarnă, cea mai înspăimântătoare dintre corvezi era căratul cutiilor în pod, pe scara pliantă. Mai întâi trebuia să escaladeze scările până la etaj, apoi să se înghesuie în holul strâmt dintre cele două dormitoare pentru oaspeți, modificându-şi poziția astfel încât mormanul de cutii, întotdeauna prea mare, să poată fi împins pe scara şubredă

până în pod. Fie că era vorba de urcarea sau de coborârea cutiilor din pod, un lucru era sigur: era un miracol faptul că reuşise de-a lungul anilor să nu-şi rupă ceva.

— Iar după aceea te vei putea ocupa de Frosty, încheie Nora, pe un ton care nu admitea replică.

Nora făcu presiuni asupra reverendului Zabriskie, până când acesta nu avu de ales şi se văzu nevoit să consimtă să se oprească o jumătate de oră la petrecere. La insistențele soției sale, Luther îşi sună secretara şi o bătu la cap o grămadă de vreme, până când aceasta cedă, acceptând să treacă pe la ei. Căsătorită de trei ori, Dox era acum necăsătorită, dar avea mereu un prieten. Cei doi, plus reverendul Zabriskie şi soția sa, plus familia Underwood, alcătuiau un total optimist de opt musafiri, cu condiția ca toți să sosească deodată. Cu Luther, Nora, Blair şi Enrique, numărul potențialilor participanți la petrecere se ridica la doisprezece. Estimarea o aduse pe Nora în pragul lacrimilor. În sufrageria enormă a familiei Krank, o duzină de oameni nu însemnau mai nimic.

Nora telefonă la două magazine de vinuri. Unul dintre acestea închisese deja, celălalt avea să rămână deschis încă o jumătate de oră. La ora patru fix, Nora plecă în grabă, lăsându-i soțului său o mulțime de instrucțiuni. Între timp, Luther începuse să se gândească tot mai serios să se duca la subsol şi să-şi găsească liniştea în sticla de coniac.

16

După câteva minute de la plecarea Norei, se auzi telefonul. Luther se repezi să răspundă. Poate că era din nou Blair. Îi va spune adevărul. Îi va spune cât de nechibzuită a fost surpriza ei, cât de egoistă a fost. Se va simți rănită, dar îi va trece. Fiind pe cale de a se mărita, va avea nevoie de ei mai mult ca niciodată.

— Salut, spuse el.

— Luther, sunt Mitch Underwood, tuna în receptor o voce care-l făcu pe Luther să-şi dorească moartea.

— Bună, Mitch.

— Crăciun fericit! Uite ce e, mulțumim pentru invitație, dar nu putem trece pe la voi. Ştii, avem o mulțime de invitații…

Da, familia Underwood era pe lista de invitații a tuturor. Toți tânjeau după tiradele nesuferite ale lui Mitch despre taxe şi împărțirea în zone a oraşului.

— Doamne, Mitch, îmi pare rău, spuse Luther. Poate că la anul o să puteți veni.

— Sigur că da, sună-ne şi mai vorbim.

— Crăciun fericit, Mitch!

Din doisprezece invitați rămăseseră doar opt şi era posibil să apară noi surprize. Înainte ca Luther să apuce să facă un pas, telefonul sună din nou.

— Domnule Krank, sunt eu, Dox, răsună în receptor o voce încordată.

— Buna, Dox.

— Îmi pare rău de croaziera voastră…

— Ştiu, mi-ai mai spus asta.

— Dar vedeți, a intervenit ceva… Tipul cu care mă întâlnesc a vrut să-mi facă o surpriză şi m-a invitat la cină la Tanner Hall. Şampanie, caviar, tot tacâmul. A făcut rezervarea de acum o lună aşa că nu-l pot refuza.

— Sigur că nu poți, Dox.

— Închiriază şi o limuzină. E un drăguț, ce mai!

— Sigur că e, Dox.

— Pur şi simplu nu putem trece pe la dumneavoastră, dar mi-ar fi plăcut s-o vaăd pe Blair.

Blair plecase de o lună. Dox n-o văzuse de doi ani.

— O să-i spun.

— Îmi pare rău, domnule Krank.

— Nicio problemă.

Se apropia ora şase. Trei membri ai familiei Krank plus Enrique şi reverendul Zabriskie cu soția. Aproape ca-i veni s-o sune pe Nora şi să-i dea veştile proaste, dar de ce să o mai supere? Avea şi aşa destule pe cap. De ce s-o facă să plângă? De ce să-i mai dea un motiv să urle la el pentru că planul lui genial se terminase prost?

Luther era mai aproape de sticla cu coniac decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Spike Frohmeyer dăduse raportul despre tot ce văzuse şi auzise. Cu cei patruzeci de dolari în buzunar şi cu o promisiune relativă că nu va spune nimic, ezitase la început să vorbească. Dar nimeni nu-şi ținea gura pe strada Hemlock. După câteva încercări ale tatălui său de a-l trage de limbă, Spike nu mai rezistă şi spuse tot ce ştia.

Povesti că fusese plătit de domnul Krank să ia bradul de la familia Trogdon, că îl ajutase să-l monteze în sufrageria sa şi că acolo aruncaseră practic ornamentele şi beculețele pe brad, că domnul Krank se tot ducea la telefon şi suna oameni, că auzise suficient cât să-şi dea seama că familia Krank plănuia în ultimul moment să dea o petrecere, dar nimeni nu voia să vina. Nu-şi putuse da seama care era motivul pentru care dădeau petrecerea sau de ce o organizau pe neaşteptate, în primul rând pentru că domnul Krank vorbea încet de la telefonul din bucătărie. Doamna Krank era la cumpărături şi telefona din zece în zece minute.

Era multă tensiune în casa familiei Krank potrivit celor spuse de Spike. Vic îi telefona lui Ned Becker care fusese

prevenit de Walt Scheel şi, curând, cei trei ţineau o conferinţă la telefon, Walt şi Ned nescăpând casa lui Krank din ochi.

— Tocmai a ieşit grăbită din casă, dădu Walt raportul. Niciodată n-am văzut-o pe Nora gonind atât de repede.

— Unde e Luther? întrebă Frohmeyer.

— E încă înăuntru, răspunse Walt. Se pare că au terminat bradul de împodobit. Trebuie să spun că-mi plăcea mai mult când era la familia Trogdon.

— Ceva se întâmplă, spuse Ned Becker.

Nora avea o cutie cu vin în căruciorul de cumpărături, şase sticle de vin roşu şi şase sticle de vin alb. Nu ştia prea bine de ce cumpărase atât de mult. Cine avea să-l bea? Poate chiar ea. Alesese vinuri scumpe. Voia ca Luther să moară de ciudă când va vedea nota de plată. Doriseră să economisească bani şi uite în ce încurcătură se găseau!

În faţa magazinului de vinuri un angajat trăgea obloanele şi încuia uşa. Singurul casier rămas îi zorea pe clienţi. Nora mai avea trei persoane în faţă şi una după ea când auzi telefonul mobil sunând în buzunarul paltonului.

— Bună, spuse ea cu jumătate de glas.

— Nora, sunt Doug Zabriskie.

— Buna ziua, părinte, îi răspunse ea şi începu să tremure. Vocea o trăda.

— A apărut o problemă, începu el. Ştii, harababura tipică de Crăciun, lumea aleargă în toate direcţiile şi uite că mătuşa lui Beth din Toledo tocmai a venit la noi pe neaşteptate şi ne-a dat programul peste cap. Mi-e teamă că ne va fi imposibil să trecem pe la voi, s-o vedem pe Blair.

Rostise cuvintele de parcă n-ar fi văzut-o pe Blair de ani de zile.

— Îmi pare rău, reuşi Nora să spună, doar cu o urmă de compătimire în glas.

Ar fi vrut să înjure şi să urle în acelaşi timp.

— Bine, atunci ne vedem altă dată.

— Nu te superi?

— Nicio problemă, părinte.

Şi-au încheiat convorbirea urându-şi Crăciun fericit. Nora îşi muşcă buzele care îi tremurau. Plăti vinul, apoi îl târî după ea o jumătate de kilometru până la maşină bombănindu-şi soțul cu fiecare pas pe care-l făcea? Se duse la un magazin *Kroger.* Cu greu îşi făcu drum prin mulțimea de la intrare. De-abia mergea printre rafturi căutând cremă caramel.

Îl sună pe Luther, dar nu-i răspunse nimeni. „Să facă bine să fie acoperiş!" îşi spuse.

S-au întâlnit în fața raftului cu unt de arahide, amândoi văzându-se în acelaşi timp. Ea i-a recunoscut claia de păr roşcat, barba roşie înspicată, ochelarii mici şi rotunzi cu ramă neagră, dar nu-şi putea aminti numele lui. Oricum, el îi spuse imediat:

— Crăciun fericit, Nora!

— Crăciun fericit! îi ură şi ea zâmbindu-i cu căldură.

Se întâmplase ceva neplăcut cu nevastă-sa, murise de-o boală sau plecase cu un bărbat mai tânăr. Se întâlniseră cu câțiva ani în urmă la vreun bal sau la vreun dineu oficial. Mai târziu auzise de nevasta lui. Oare cum îl chema? Parcă lucra la universitate. Era bine îmbrăcat, cu o jachetă de lână sub pardesiul elegant.

— Ce faci aici? o întrebă el ținând un coş gol în mână.

— A, ultimele cumpărături. Dar tu?

Îi lăsase impresia că nu avea nimic de făcut, că ieşise în oraş, de dragul de a fi printre oameni, pentru că era probabil singur.

„Ce Dumnezeu se întâmplase cu nevasta lui?" Observă că nu avea verighetă.

— Cumpăr şi eu câte ceva. Masă mare mâine, nu? întrebă el privind raftul cu unt de arahide.

— Astă-seară, de fapt. Vine fiica noastră din America de Sud şi dăm o mică petrecere.

— Blair?

— Da.

O cunoştea pe Blair! Fără să se gândească prea mult, Nora îi spuse:

— De ce nu treci şi tu pe la noi?

— Vorbeşti serios?

— Sigur, o să fie un du-te-vino. Mulți oameni, multă mâncare bună.

Nora se gândi la păstrăvul afumat şi dori să-şi fi ținut gura. Numele lui îi va veni, cu siguranță, în minte.

— La ce oră? întrebă el vădit încântat.

— Oricât de devreme. Să spunem că în jurul orei şapte.

Bărbatul îşi privi ceasul.

— Adică peste vreo două ore.

Două ore! Nora avea ceas, dar i se păru îngrozitor să audă cât e ceasul din gura altcuiva. Două ore!

— Ei bine, trebuie să plec, spuse ea.

— Stați pe Hemlock? întrebă el.

— Da, la 1478.

Cine era bărbatul acesta? Nora plecă de acolo aproape rugându-se ca numele lui să-i vina în minte. Găsi crema caramel, frişca şi foile de plăcintă.

La casa pentru zece sau mai puține produse coada ajungea până în dreptul raionului de produse congelate. Când Nora se aşeză la rând, de-abia putea să-l vadă pe casier. Refuză să se mai uite la ceas şi se lăsă cu totul în voia hazardului.

17

Aşteptase cât de mult putuse, deşi nu mai avea nicio clipă de pierdut. Se va întuneca repede, pe la cinci şi jumătate, dar lui Luther în disperarea de moment îi intrase în cap ideea nebunească de a-l urca pe Frosty pe acoperiş la adăpostul întunericului. Nu avea să reuşească, şi el ştia asta, dar îi era greu sa găsească o modalitate raţională de a ieşi din impas.

Timp de câteva minute îşi făcu un plan. Era constrâns să urce pe acoperiş prin spatele casei — în niciun caz nu le va permite lui Walt Scheel sau lui Vic Frohmeyer şi nici altcuiva să-l vadă în acţiune.

Luther se luptă să-l scoată pe Frosty din pivniţă fără ca vreunul dintre ei să păţească ceva şi înjură din răsputeri când ajunse pe terasa din spate. Până acum nu fusese văzut sau cel puţin aşa credea el. Observă că pe acoperiş era un strat subţire de gheaţă şi că era mult mai frig. Cu o funie groasă de vreo jumătate de centimetru legată de talie, Luther se ridică în picioare temător, ca o pisică. Privi iscoditor de acolo să vadă ce se întâmplă dedesubt: familia Scheel era chiar în faţa lui. Înnodă funia în jurul hornului, apoi se dădu puţin înapoi, călcă pe o pojghiţă de gheaţă şi alunecă mai bine de o jumătate de metru. Când se opri, inima începu din nou să-i bată. Se uită cu groază în jos. Dacă printr-o întâmplare nefericită ar fi căzut, ar fi fost un zbor foarte scurt şi ar fi aterizat peste mobila de fier de pe terasă. Dar moartea n-ar fi instantanee. Nu. Ar suferi şi, dacă nu va muri, îşi va rupe gâtul sau va păţi ceva la cap.

Absolut ridicol. Un bărbat de cincizeci şi patru de ani dând o astfel de reprezentaţie!

Cel mai înspăimântător lucru dintre toate era să urce din nou pe scară, lucru pe care reuşi să-l facă vârându-şi degetele printre cărămizi, în timp ce îşi sprijinea un picior pe uluc. Când ajunse din nou pe pământ, respiră adânc şi se felicită că supravieţuise primei excursii pe acoperiş. Frosty

era alcătuit din patru părți. Baza, mare şi rotundă, apoi un bulgăre de zăpadă, trunchiul cu un braț ridicat şi o mână în şold şi, în sfârşit, capul cu o față zâmbitoare, cu o pipă dintr-un cocean de porumb şi cu o pălărie neagră deasupra. Luther bombăni întruna în timp ce asambla obiectul blestemat lovind părțile de plastic una de alta. Înşurubă becul de două sute de wați în porțiunea din mijloc, îi puse firul electric lung de vreo douăzeci şi ceva de metri, prinse funia de nailon în jurul lui Frosty şi-l aşeză în poziția de urcare. Era cinci fără un sfert. Fiica sa împreună cu logodnicul ei nou-nouț aveau să aterizeze peste o oră şi cincisprezece minute. Drumul până la aeroport îi luă vreo douăzeci de minute, la care se mai adăuga timpul pentru găsirea unui loc de parcare, mersul pe jos din parcare până la intrarea în aeroport, împinsul şi înghiontitul prin mulțime.

Luther ar fi vrut să renunțe la tot şi să guste coniacul.

Dar trase bine de funia din jurul hornului şi Frosty începu să se ridice. Luther se sui cu el pe scară. Când trăgea, Frosty se mişcă puțin. Nu erau mai mult de douăzeci de kilograme de plastic dur, dar în curând i se păru mai greu. Încet, reuşiră să urce.

Se întunecase puțin, dar asta nu-l ajuta cu adevărat. De îndată ce micul echipaj ajunse sus, Luther avea să fie văzut. Era silit să stea în picioare în timp ce se lupta cu Frosty şi-l lega de horn. Odată ajuns la locul lui şi luminat cu becul de doua sute de wați, bătrânul Frosty se va alătura celorlalți patruzeci şi unu de tovarăşi de-ai săi şi toată lumea de pe strada Hemlock va şti că Luther a cedat.

S-a oprit o clipă, chiar înainte de a ajunge în vârf şi-şi spuse că nu-i pasă de ce cred sau gândesc vecinii. Apucă funia care-l susținea pe Frosty, se întinse puțin pe spate, privi norii şi-şi dădu seama că transpirase şi-i era frig. Vor râde, vor chicoti şi vor povesti ani în şir despre cum a vrut el să sară peste Crăciun. Va fi subiectul glumelor, dar oare chiar conta acest lucru? Blair va fi fericită. Enrique va vedea un Crăciun american adevărat. Şi poate că şi Nora se va

îmbuna.

Apoi se gândi la *Prințesa Insulelor* care pleca mâine din Miami fără doi pasageri la bord îndreptându-se către plajele şi insulele după care Luther tânjise.

Simțea că-i vine să vomite.

Walt Scheel era în bucătărie unde Bev termina de făcut o plăcintă şi, din obişnuință de-acum, se duse la fereastra dinspre stradă să supravegheze casa familiei Krank. La început nu remarcă nimic deosebit. Apoi, uitându-se pe acoperiş, încremeni. Lângă horn era Luther, apoi văzu pălăria neagră a lui Frosty şi fața acestuia.

— Bev! țipă el.

Luther se ridică cu greu în picioare, se uită repede în jur ca un hoț, se sprijini de horn şi începu apoi să-l tragă pe Frosty.

— Glumeşti, spuse Bev, ştergându-se pe mâini cu prosopul de bucătărie.

Walt râdea prea tare ca să mai poată spune ceva. Apucă telefonul să-l sune pe Frohmeyer şi pe Becker.

Când Frosty era deja vizibil, Luther îl învârti cu atenție spre partea din fața a hornului, unde voia să-l fixeze.

Intenția lui era să-l susțină o clipă, în timp ce el înfăşura funia groasă în jurul părții de mijloc, destul de voluminoase, şi să-l lege bine de horn. Exact ca anul trecut. Atunci făcuse o treaba la fel de bună.

Vic Frohmeyer fugi la subsol unde copiii săi urmăreau un film de Crăciun.

— Domnul Krank îl montează pe Frosty. Mergeți să vedeți, dar stați pe trotuar.

Subsolul se goli. Pe partea din față a acoperişului, la câțiva centimetri de horn, era un strat de gheață pe care Luther nu-l văzuse. Frosty era la locul lui, nefixat. Tocmai înlocuia funia de nailon cu cordonul de siguranță — poate cea mai periculoasă manevră din întreaga operațiune — când auzi voci dedesubt.

Întorcându-se să vadă cine-l priveşte, păşi neinspirat pe

stratul de gheață şi scapă totul din mână.

Frosty se răsturnă şi căzu alunecând pe partea din față a acoperişului, fără ca nimic să-l poată opri — nici funia, nici firul electric şi nici cordonul de siguranță. Luther se afla chiar în spatele lui, dar, din fericire, reuşise să se încurce în toate acestea. Alunecând cu capul în jos şi țipând suficient de tare ca Walt şi Bev să-l audă din casă, Luther se rostogoli ca o avalanşă spre o moarte sigură.

Mai târziu îşi va aminti clar căzătura. Era mai multă gheață în partea din față a acoperişului decât în cea din spate şi, îndată ce a aflat acest lucru, s-a şi simțit ca un puc de hochei. Îşi aminti bine desprinderea de acoperiş, cu capul în jos, şi aleea de beton care-l aştepta. Îşi mai aminti ca l-a auzit, dar nu l-a văzut pe Frosty spărgându-se undeva prin apropiere. Apoi durerea ascuțită pe care a simțit-o când s-a oprit din cădere — durerea din jurul gleznei când funia şi cordonul prelungitor s-au desfăcut şi l-au plesnit ca un bici, dar salvându-i, fără îndoială, viața.

Să-l vadă pe Luther doborât de pe acoperiş, după cât se pare în căutarea lui Frosty cel voinic, era mai mult decât putea să îndure Walt Scheel. Se îndoi de mijloc de-atâta râs.

Bev privea îngrozită.

— Termină, Walt. Fă ceva! țipă ea în timp ce Luther stătea atârnat şi se învârtea deasupra betonului, cu picioarele nu departe de jgheabul de scurgere.

Luther se legăna şi se învârtea neajutorat deasupra aleii. După câteva răsuciri, funia şi firul electric se înnodaseră strâns unul de altul şi balansarea se opri. Simți că i se face rău şi pentru o clipă închise ochii. Cum să vomiți când eşti cu capul în jos?

Walt sună la 911. Raportă ca un om avusese un accident şi putea chiar sa moară pe Hemlock, aşa că trebuia trimisă imediat o echipă de salvare. Apoi ieşi în goană din casă şi se duse peste drum, unde copiii lui Frohmeyer se adunaseră sub Luther. Vic venea alergând de la două case depărtare şi întregul clan Becker se năpusti afară din casa lor.

— Bietul Frosty, îl auzi Luther pe unul din copii.

„Să-l ia naiba pe bietul Frosty", vru Luther sa spună.

Funia de nailon îi tăia pielea din jurul gleznei. Îi era teamă să se mişte, pentru că funia nu părea să mai reziste mult. Se afla încă la mai bine de doi metri deasupra pământului şi o cădere ar fi fost dezastruoasă. Stând cu capul în jos, încerca să respire şi să-şi adune gândurile. Îi auzi vocea lui Frohmeyer. „Nu vrea cineva sa mă împuşte?" îi veni să întrebe.

— Eşti bine, Luther? se interesă Frohmeyer.

— Grozav, Vic, mulțumesc. Dar tu? Luther începu din nou să se rotească uşor, mişcându-se foarte încet în direcția în care bătea vântul. Puțin după aceea, se răsuci cu fața spre stradă şi dădu peste vecinii săi, ultimii oameni pe care ar fi vrut să-i vadă.

— Aduceți o scară! spuse cineva.

— Are un cordon electric în jurul picioarelor? întrebă altcineva.

— De ce e prinsă funia? vru să ştie un altul. Toate vocile îi erau cunoscute, dar Luther nu putea spune a cui era fiecare.

— Am sunat la 911, îl informă Walt Scheel.

— Mulțumesc, Walt, zise Luther cu voce tare, în direcția mulțimii. Dar se răsuci înapoi cu fața spre casă.

— Cred că Frosty a murit, îngăimă unul dintre puşti către altul.

Atârnat acolo, aşteptându-şi moartea, aşteptând ca funia să alunece şi să cedeze de tot şi să-l arunce la pământ, Luther urî cu o pasiune reînnoita Crăciunul. Uite ce-i făcea lui Crăciunul! Toate numai din cauza Crăciunului.

Şi îşi urî şi vecinii, pe toți, tineri şi bătrâni. Se adunaseră cu zecile pe aleea din fața casei lui, îi putea auzi venind şi, în timp ce se învârtea încet, îi putea zări în treacăt alergând să vadă spectacolul.

Şnurul electric şi funia plesniră undeva deasupra, apoi cedară şi Luther simți cum coboară câțiva centimetri înainte de a fi smucit la o nouă oprire. Mulțimea îşi trase sufletul.

Fără îndoială, unii dintre ei ar fi vrut să aplaude.

Frohmeyer dădea ordine de parcă ar fi avut de-a face cu astfel de situații în fiecare zi. Două scări îşi făcură apariția şi de ambele părți ale lui Luther fu aşezată câte una. Ned Becker le striga din spatele casei că a găsit ce ținea cablul electric şi funia de nailon, dar, după părerea sa de expert, nu va mai ține mult.

— Ai pus în priză cablul electric? întrebă Frohmeyer.

— Nu, îi răspunse Luther.

— O să te dăm jos, bine?

— Da, vă rog.

Frohmeyer se sui pe una din scări, Ned Becker pe cealaltă. Luther ştia că Swade Kerr era acolo jos, la fel şi Ralph Brixley şi John Galdy. Mai erau şi câțiva băieți mai mari de pe stradă.

„Viața mea e în mâinile lor", îşi spuse Luther şi închise ochii. Avusese vreo şaptezeci de kilograme, slăbise vreo cincişase pregătindu-se de plecarea în croazieră şi acum era de-a dreptul îngrijorat de cum aveau ei de gând să-l dezlege şi apoi să-l coboare pe pământ. Salvatorii săi erau bărbați de vârstă mijlocie care, daca transpirau, se întâmpla doar pe terenul de golf. Cu siguranță nu ridicând greutăți. Swade Kerr era un vegetarian slăbănog, care de-abia îşi putea ridica ziarul, şi chiar în acel moment el se afla sub Luther sperând să-l poată da jos.

— Ce plan aveți, Vic? întrebă Luther.

Îi era greu să vorbească cu capul în jos. Îl simțea greu, de parcă gravitația i-ar fi scurs tot sângele în cap.

Vic ezită. Nu aveau propriu-zis un plan.

Ceea ce Luther nu putea să vadă era un grup de bărbați care stăteau chiar dedesubtul lui, să-l prindă în caz că ar fi căzut. Dar putu să audă:

— Uitați-o pe Nora!

Mai auzi şi sirenele.

18

Mulțimea se dădu la o parte ca ambulanța să poată trece. Aceasta se opri la vreo trei metri de cele doua scări, de bărbatul care era spânzurat de picioare şi de salvatorii săi. Doi paramedici şi un pompier săriră din maşină, îndepărtară scările, îl goniră pe Frohmeyer cu cohorta lui, apoi unul dintre ei conduse cu atenție ambulanța şi opri chiar sub domnul Krank.

— Luther, ce faci acolo? strigă Nora în timp ce-şi făcea loc prin mulțime.

— Ce ți se pare că fac? îi răspunse el simțindu-şi capul şi mai greu.

— Te simți bine?

— Minunat.

Paramedicii şi pompierul s-au suit pe capota ambulanței, l-au ridicat repede pe Luther câțiva centimetri, au descurcat cordonul şi funia, apoi l-au eliberat. Câțiva oameni au aplaudat, dar cei mai mulți păreau indiferenți.

Paramedicii l-au consultat, apoi l-au aşezat pe pământ şi l-au dus în spatele ambulanței, unde uşile erau deschise. Luther avea picioarele amorțite şi nu se putea ține drept.

Tremura de frig şi unul dintre paramedici îl acoperi cu nişte pături portocalii. Cum stătea în spatele ambulanței şi privea spre stradă încercând să ignore mulțimea de gură-cască încântată, fără îndoială, de modul în care fusese umilit, Luther se simți uşurat. Alunecarea sa de pe acoperiş a fost de scurtă durată, dar înfricoşătoare. Avusese noroc că acum era teafăr. „Lasă-i să se holbeze. Lasă-i să caşte gura.” Îl durea prea tare ca să-i mai pese.

Nora veni lângă el să-l examineze. Ea îl recunoscuse pe Kistler — pompierul şi pe Kendall — paramedicul, ca fiind cei care trecuseră pe la ei cu câteva săptămâni în urmă ca să vândă prăjituri cu fructe pentru colecta de Crăciun. Le mulțumise pentru că-l salvaseră pe soțul ei.

— Vreți sa mergeți la spital? întreba Kendall.

— Pentru orice eventualitate, adăugă Kistler.

— Nu, mulțumesc, spuse Luther, căruia îi clănțăneau dinții de frig. N-am nimic rupt. Deşi, cel puțin pe moment, simțea că totul îi e rupt.

O maşina de poliție sosi în viteză şi parcă pe stradă, desigur, cu girofarurile încă aprinse.

Treen şi Salino săriră din maşină şi păşiră țanțoş prin mulțime să vadă cum stăteau lucrurile.

Frohmeyer, Becker, Kerr, Secheel, Brixley, Kropp, Galdy, Bellington — toți forfoteau în jurul lui Luther şi al Norei. Şi Spike era printre ei. În timp ce Luther stătea acolo, oblojindu-şi rănile şi răspunzând întrebărilor pe care i le puneau oamenii în uniformă, practic toți locuitorii de pe strada Hemlock se înghesuiau să vadă mai bine.

Când Salino ajunse la miezul povestirii spuse cu voce tare:

— Frosty? Credeam că nu sărbătoriți Crăciunul anul acesta, domnule Krank. Întâi ați împrumutat un brad. Acum s-a întâmplat asta.

— Ce se întâmplă, Luther? strigă Frohmeyer.

Era o problemă de interes public. Fiecare dorea să ştie răspunsul. Luther se uită la Nora şi îşi dădu seama că ea nu avea de gând să spună ceva. Trebuia să dea el explicațiile.

— Blair vine acasă, de Crăciun, îi lamuri el frecându-şi glezna stângă.

— Blair vine acasă de Crăciun, repeta Frohmeyer cu voce tare şi vestea se răspândi prin mulțime.

Indiferent de ce sentimente aveau acum față de Luther, vecinii o adorau pe Blair. O văzuseră crescând, apoi plecând la facultate şi o aşteptaseră să se întoarcă în fiecare vară. Îi supraveghease adeseori aproape pe toți copiii mai mici de pe stradă. Fiind singura la părinți, Blair se purtase cu ceilalți copii de parc-ar fi făcut parte din aceeaşi familie. Era sora mai mare a tuturor.

— Şi-l aduce şi pe logodnicul ei, adăugă Luther.

Şi această noutate ajunse la spectatori.

— Cine este Blair? întrebă Salino, de parcă ar fi fost un detectiv criminalist în căutare de indicii.

— E fiica mea, îi explica Luther persoanei neavizate. A plecat acum o lună în Peru, cu Peace Corps, urmând să nu se întoarcă decât peste un an, cel puțin aşa am crezut noi. Ne-a sunat azi pe la unsprezece. Era în Miami şi venea acasă să ne facă o surpriza de Crăciun. Îl aduce şi pe logodnicul ei, un doctor pe care tocmai l-a cunoscut acolo.

Nora se apropiase şi acum îl ținea de cot.

— Şi ea se aşteaptă să aveți brad de Crăciun, spuse Frohmeyer.

— Da.

— Şi pe Frosty.

— Desigur.

— Şi petrecerea de Crăciun?

— Desigur, şi pe aceea.

Mulțimea se apropiase şi mai mult. Frohmeyer analiză situația.

— Când soseşte?

— Avionul aterizează la şase.

— La şase?

Oamenii îşi priviră ceasurile. Luther îşi freca şi cealaltă gleznă, îl furnicau picioarele. Era un semn bun, sângele circula din nou prin ele.

Vic Frohmeyer făcu un pas înapoi şi îşi privi în ochi vecinii. Îşi drese glasul:

— Oameni buni, uite care-i planul. O să dăm o petrecere de Crăciun aici, la familia Krank, în cinstea întoarcerii lui Blair acasă. Cei care puteți, renunțați la ce aveați de gând să faceți şi puneți-vă serios pe treaba. Nora, ai curcan?

— Nu, spuse ea sfioasă. Doar păstrăv afumat.

— Păstrăv afumat?

— E tot ce-am putut găsi.

Câteva femei şuşotiră.

— Păstrăv afumat?!

— Cine are curcan? întrebă Frohmeyer.

— Noi avem doi, spuse Jude Becker. Amândoi în cuptor.

— Grozav, zise Frohmeyer. Cliff ia echipa şi mergeți la Brixley să-l luați pe Frosty de la el. Aduceți şi nişte beculețe, le vom înşira peste gardul viu. Toată lumea se duce acasă, se schimbă şi pune mâna pe tot ce găseşte în plus de mâncare. Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră.

Se uită la Salino şi Treen şi le spuse:

— Voi, băieți, mergeți la aeroport.

— De ce? întrebă Salino.

— Trebuie să o aducă cineva pe Blair acasă.

— Nu sunt sigur că putem.

— Să-l sun pe şeful poliției?

Treen şi Salino se îndreptară spre maşina lor. Vecinii începură să se împrăştie pe la casele lor, acum că-şi primiseră instrucțiunile.

Luther şi Nora îi priviră cum se răspândesc în susul şi în josul străzii Hemlock, toți grăbiți, toți cu un scop.

Nora se uită la Luther cu lacrimi în ochi şi văzu că şi lui Luther îi venea să plângă. Avea gleznele julite.

Frohmeyer îi întrebă:

— Câți musafiri vin la petrecere?

— O, nu ştiu, răspunse Nora privind cu atenție strada pustie.

— Nu câți crezi, îi spuse Luther Norei. Familia Underwood a sunat şi s-a scuzat. La fel şi Dox.

— Tot aşa a făcut şi părintele Zabriskie, zise Nora.

— Nu cumva e vorba de Mitch Underwood? se informă Frohmeyer.

— Ba da, dar nu vine.

— Ce petrecere tristă! gândi cu voce tare Frohmeyer. De câți musafiri aveți nevoie?

— Toata lumea e invitată, spuse Luther. Toată strada.

— Da, întreaga stradă, adaugă şi Nora.

Frohmeyer se uită la Kistler şi-l întrebă:

— Câți sunteți de serviciu la noapte?

— Opt.

— Pot să vină şi pompierii şi paramedicii? o întrebă Vic pe Nora.

— Da, sunt toți binevenițI.

— Şi polițiştii sunt invitați, adaugă Luther.

— Va fi o grămadă de lume!

— Va fi plăcut să avem o grămadă de lume, nu-i aşa?

L-au ajutat pe Luther să intre în casă, dar, până să ajungă în bucătărie, acesta mergea singur, deşi şchiopăta serios. Kendall îi lăsă un baston de plastic pe care el jură că n-o să-l folosească.

Rămaşi singuri în camera de zi, cu bradul lui Trogdon, Luther şi Nora petrecură câteva momente de linişte lângă foc. Vorbiră despre Blair. Au încercat să-şi imagineze cum va fi să aibă un logodnic, apoi un mire şi apoi un ginere…

Erau emoționați mai mult decât puteau spune de gestul de solidaritate al vecinilor lor. Nu pomeniră nimic de croazieră.

Nora se uită la ceas şi spuse că trebuie să se pregătească de petrecere.

— Aş vrea să fi avut un aparat de filmat, zise ea îndepărtându-se. Să te vezi spânzurat de picioare în timp ce jumătate de oraş te privea. Şi râse până ajunse în baie.

19

Blair era puțin mâhnită că părinții n-o aşteptau la aeroport. Ştia ca avuseseră puțin timp la dispoziție, că era aglomerație la aeroport, că fără îndoială erau ocupați cu petrecerea, dar ea, la urma urmelor, îl aducea acasă pe alesul ei. Cu toate acestea, nu spuse nimic. Ea şi Enrique coborâseră repede, braț la braț, în acelaşi ritm, unduindu-se cu grație prin mulțime, dar rămânând lipiți unul de altul, neavând ochi pentru altcineva.

Nici când îşi ridicară bagajele nu era nimeni care să-i întâmpine. Dar în timp ce se îndreptau spre ieşire, Blair văzu doi polițişti care țineau o pancartă scrisă de mână pe care se putea citi „Blair şi Enriqe".

Numele lui Enrique era scris greşit, dar cui îi mai păsa în acel moment. I-a strigat, iar ei s-au repezit să-şi îndeplinească misiunea. Le-au luat bagajele şi i-au condus prin mulțimea de oameni.

Ofițerul Salino le explică în timp ce ieşeau că şeful poliției trimisese două maşini de poliție să-i escorteze.

— Bine ați venit acasă! Petrecerea vă aşteaptă, spuse el în timp ce le punea valizele în portbagajul maşinii de poliție, ilegal parcată pe bordură, în fața stației de taxiuri. Cea de-a doua maşină de poliție se afla în fața celei dintâi.

Ca sud-american, Enrique ezită să se urce de bunăvoie pe bancheta din spate a unei maşini de poliție. Se uită agitat în jur la pietonii care se călcau în picioare, la taxiurile şi la autobuzele care circulau bară la bară, văzu mulțimea care țipa, oamenii de ordine care fluierau. Îi trecu prin cap să fugă, dar ochii săi întâlniră fața frumoasă a fetei pe care o iubea.

— Să mergem, spuse ea şi urcară în maşina.

Ar fi urmat-o oriunde. Cu girofarurile pornite, cele două maşini plecară, făcându-şi loc în traficul aglomerat, obligând alte maşini să se dea la o parte.

— Aşa e întotdeauna? îi şopti Enrique.

— Niciodată, îi răspunse Blair. „Ce plăcut”, gândi ea.

Poliţistul Treen conducea furios. Poliţistul Salino zâmbea amintindu-şi-l pe Luther spânzurat de picioare, în timp ce toţi vecinii priveau spectacolul. Dar nu spuse o vorba. Blair nu va şti niciodată ce s-a întâmplat, aşa îi ordonase Frohmeyer, care era în relaţii bune cu primarul şi avea trecere şi la şeful poliţiei.

Pe măsură ce se apropiau de suburbii, traficul se degajă şi începu să ningă uşor.

— Ar fi nevoie de vreo zece centimetri de zăpada, li se adresă Salino peste umăr. Ninge în Peru?

— La munte, îi răspunse Enrique. Dar eu locuiesc la Lima, în capitală.

— Am un văr care-a fost o dată în Mexico, spuse Salino, dar lăsă fraza neterminată, pentru că nu mai era altceva de adăugat. Vărul fusese la un pas de moarte… aşa că Salino fusese înţelept să nu se aventureze în povestiri de groaza din lumea a treia.

Blair era hotărâtă să-l apere cât mai bine pe logodnicul ei, ca şi ţara acestuia, aşa că schimbă repede vorba:

— A mai nins de la Ziua Recunoştinţei?

Vremea era cel mai potrivit subiect pentru toţi.

— A nins de vreo cinci centimetri săptămâna trecută, nu-i aşa? zise Salino aruncându-i o privire lui Treen, care conducea încordat încercând să păstreze o distanţă nu mai mare de un metru şi jumătate faţă de cealaltă maşină de poliţie.

— Zece centimetri, îl corecta Treen autoritar.

— Nu, doar cinci centimetri, îl contrazise Salino.

— Zece, repetă Treen, scuturându-şi capul, şi asta îl irită pe Salino.

Stabiliseră până la urmă că fusese un strat de zăpadă de şapte centimetri şi jumătate. În acest timp, în spate, Blair şi Enrique se lipiseră unul de altul şi priveau şirurile de case frumos decorate.

— Aproape că au ajuns, spuse ea blând. Aceasta e casa lui Stanton şi următoarea e casa noastră.

Spike era de veghe. Aprinse de două ori lanterna sa de cercetaş şi semnalul fu dat.

Luther intră şchiopătând ca vai de el în baie unde Nora îşi făcea ultimele retuşuri de machiaj. De douăzeci de minute încercase disperată tot ce putuse — fond de ten şi pudre de diverse nuanțe. Pielea ei frumos bronzată era ascunsă de la gât în jos şi acum soția sa era hotărâtă sa-şi deschidă culoarea feței.

Cu toate acestea nu prea reuşea.

— Parcă te-ai ofilit, spuse Luther convins.

Nora îşi dăduse cu pudră pe toată fața.

Luther suferea prea mult ca să se mai îngrijoreze şi din cauza faptului că era bronzat. La sugestia Norei, se îmbrăcase în negru — o jachetă neagră de lână peste o bluză pe gât neagră şi pantaloni largi gri-închis. Cu cât va avea îmbrăcăminte mai închisă la culoare, cu atât va părea pielea mai deschisă, credea ea. Jacheta o mai purtase o singură dată şi, din fericire, era una pe care i-o dăruise chiar Blair odată de ziua lui. Bluza pe gât nu mai fusese niciodată purtată şi nu-şi mai putea aminti nici el, nici Nora de unde o avea.

Se simțea ca un mafiot.

— Renunță, o rugă în timp ce ea împrăştia tot felul de sticluțe şi părea gata să arunce cu una în el.

— Nu, se răsti ea. Blair nu va afla nimic despre croazieră, înțelegi Luther?

— Atunci nu-i spune de croazieră. Spune-i că doctorul ți-a recomandat să te bronzezi pentru… Ce vitamină e aia?

— D, din soare, nu din aparatul de bronzat. Altă idee prostească, Luther.

— Spune-i că a fost o vreme neobişnuit de caldă pentru sezonul acesta şi ai lucrat în gradină.

— Asta-i minciuna ta şi nu va ține. Nu e oarbă. Se va uita

la straturile tale de flori şi va vedea că n-au fost îngrijite de luni de zile.

— Of!

— Alte idei strălucite?

— Ne pregătim de primăvară. Am cumpărat ceva de bronzat.

— Foarte amuzant!

Trecu pe lângă el ca o săgeată, înțepată, lăsând în urmă o dâră de pudră. Luther mergea şchiopătând pe hol, cu noul său baston de plastic, spre mulțimea adunată în camera de zi, când auzi pe cineva strigând:

— Uite-i că vin!

Din cauza unei defecțiuni în mecanismul de fixare, Ralph Brixley stătea cu Frosty pe acoperiş, în fața hornului lui Luther Krank, în ninsoare şi în frig, când văzu girofarurile maşinilor de poliție în capătul străzii.

— Vin! strigă el spre terasa lui Krank, unde ajutorul său, Judd Bellington, aştepta lângă scară şi încerca să repare centura.

De unde se afla, Ralph privea cu mândrie (dar şi cu puțină frustrare fiindcă era frig acolo sus şi se făcea şi mai frig) cum vecinii săi îl copleşiseră pe unul dintre ei cu ajutorul dat, chiar dacă acesta era Luther Krank.

Un cor mare, condus de doamna Ellen Mulholland, fusese reunit lângă trotuar şi începuse să cânte *Jingle Bells.* Linda Galdi poseda un set de clopoței, iar grupul ei improvizat îi zornăia acompaniind corul.

Peluza din față era plină de copii care aşteptau cu nerăbdare s-o vadă pe Blair şi pe misteriosul ei logodnic.

Când maşinile poliției încetiniră în apropierea casei familiei Krank, izbucniră strigate de bucurie — salutul zgomotos al copiilor de pe strada Hemlock.

— Doamne, spuse Blair, ce de oameni!

O maşină de pompieri era parcată în fața casei lor şi o ambulanță mare, de culoare verde-gălbui în fața casei Trogdon. Aveau toate luminile aprinse pentru a o întâmpina

pe Blair.

Când maşinile poliției se opriră lângă trotuar, Vic Frohmeyer se repezi să-i deschidă uşa:

— Crăciun fericit, Blair! îi ură el.

Ea şi Enrique ajunseră curând pe peluza din față, înconjurați de zeci de vecini.

Blair l-a prezentat tuturor pe Enrique, care părea puțin încurcat de primirea care li se făcea. Trecură de treptele de la intrare şi îşi făcură apariția în camera de zi, unde alte urale izbucniră. La rugămintea Norei, patru pompieri şi trei polițişti stăteau în fața bradului, umăr lângă umăr, ca Blair să-l vadă cât mai puțin posibil.

Luther şi Nora aşteptau nervoşi în dormitor. O întâlnire cu fiica lor ca să li-l prezinte pe Enrique!

— Dar dacă nu-l vom plăcea? mormăi Luther, aşezat pe marginea patului şi masându-şi gleznele.

Petrecerea devenea tot mai zgomotoasă.

— Taci, Luther. Am crescut o fată deşteaptă.

Nora îşi aplică un ultim strat de pudră pe obraji.

— Dar de-abia s-au cunoscut.

— A fost dragoste la prima vedere.

— Nu există aşa ceva.

— Poate ai dreptate. Mie mi-au trebuit trei ani ca să-ți văd potențialul.

Uşa se deschise şi Blair se năpusti înăuntru. Nora şi Luther au privit-o întâi pe ea, apoi s-au uitat repede în spate, să vadă cât de negru era Enrique.

Nu era negru deloc! Era chiar mai alb decât Luther.

Şi-au îmbrățişat fata, au strâns-o cu căldură de parcă ar fi fost plecată de ani de zile şi apoi, cu mare uşurare, au făcut cunoştință cu viitorul ginere.

— Amândoi arătați extraordinar, spuse Blair, măsurându-i din priviri.

Nora purta un pulover larg. Era prima data în viața ei când îşi dorea să pară mai grasă. Luther părea un gigolo trecut.

— Acum ne analizează, spuse el, încă strângându-i mâna lui Enrique.

— Ați stat la soare, i-a spus Blair lui Luther.

— Da, de fapt, am avut o vreme neobişnuit de caldă pentru decembrie. Ne-am ars puțin la soare week-end-ul trecut, în grădină.

— Să mergem la petrecere, zise Nora.

— Nu-i putem lăsa pe oameni să ne aştepte, adaugă Luther, deschizând drumul.

— Nu-i aşa că e frumos? îi şopti Blair mamei sale.

Enrique era doar cu un pas înainte.

— Foarte frumos, îi răspunse Nora mândră.

— De ce şchiopătează tata?

— S-a lovit la picior. E bine.

Camera de zi era ticsită de oameni, nu cei la care se aştepta, observă Blair, dar nu conta. Cei mai mulți dintre obişnuiții casei lipseau. Şi nu-şi putea imagina de ce polițiştii şi pompierii fuseseră invitați.

Găsi câteva cadouri pentru Enrique pe care le desfăcu în mijlocul camerei. Ned Becker îi dăruise o cămaşa roşie de golf cu emblema unui club local. John Galdi tocmai primise un album de fotografii cu hanuri de țară din zonă. Soția sa îl reîmpachetase şi i-l pasară lui Enrique, care se emoționă până la lacrimi. Pompierii îi dădură două prăjituri cu fructe şi el mărturisi că nu aveau astfel de bunătăți în Peru. Asociația de Binefacere a Poliției îi oferi un calendar.

— Engleza lui e perfectă, îi şopti Nora lui Blair.

— Mai bună decât a mea, îi răspunse aceasta.

— Parcă ai zis că n-a fost niciodată în Statele Unite.

— A studiat la Londra.

Şi Enrique a mai urcat o treaptă în ochii ei.

— Frumos, cu studii în străinătate, doctor! Unde l-ai întâlnit?

— La Lima, în timp ce mă familiarizam cu locurile.

Un strigat de bucurie se auzi când Enrique deschise o cutie înaltă din care scoase o lampă pe care i-o dăduse

familia Bellington.

Când terminară cu cadourile, Luther anunță „Cina!" şi mulțimea se mută în bucătărie unde masa era acoperită cu pomana celor de pe Hemlock. Mâncarea fusese aranjată şi rearanjată până când totul arăta festiv şi original. Chiar şi păstrăvul afumat al Norei fusese ornat de Jessica Brixley, probabil cea mai bună bucătăreasă de pe stradă.

Colindătorii erau înghețați şi obosiți. Auziseră că se serveşte cina şi intraseră înăuntru împreună cu ansamblul de clopoței al doamnei Luinda Galdy.

Bărbatul cu barbă roşie înspicată pe care Nora îl întâlnise lângă raftul cu unt de arahide, apăruse nu se ştie de unde. Părea să cunoască pe toată lumea, deşi nimeni nu părea să-l cunoască pe el. Nora îi ură bun venit şi-l urmări atent. În cele din urmă îl auzi prezentându-se cuiva ca fiind Marty nu-ştiu-cum.

Lui Marty îi plăceau adunările şi se simțea bine. L-a prins pe Enrique la o prăjitură cu înghețată şi cei doi s-au lansat imediat într-o conversație lungă, în spaniolă.

— Cine-i ăla? întrebă în şoaptă Luther, trecând şchiopătând pe lângă Nora.

— Marty, îi răspunse ea tot în şoaptă, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea.

După ce terminară toți de mâncat, s-au întors în camera de zi, unde focul trosnea în şemineu. Copiii cântară două colinde, după care Marty apăru cu o chitară. Enrique le spuse că el şi noul său prieten ar dori să le cânte câteva cântece tradiționale de Crăciun din Peru. Marty atacă cu înverşunare chitara şi duetul începu să cânte, armonizându-se perfect. Spectatorii nu înțelegeau cuvintele, dar mesajul era clar. Crăciunul era sărbătoarea bucuriei şi a păcii pretutindeni în lume.

— Şi cântă! îi şopti Nora lui Blair, care radia de fericire.

Între melodii, Marty povesti că lucrase cândva în Peru, iar muzica l-a făcut să i se facă dor de locurile acelea.

Enrique luă chitara, o acordă puțin, apoi începu liniştit o

nouă colindă.

Luther se sprijinea de polița şemineului, mutându-se de pe un picior pe altul, şi zâmbea jucăuş, deşi ar fi vrut să se întindă şi să doarmă pentru totdeauna.

Privi fețele vecinilor săi, care erau toate vrăjite de muzică. Erau toți acolo, cu excepția lui Trogdon. Şi cu excepția lui Walt şi Bev Scheel.

20

După încă o colindă peruviană şi după o nouă rundă de aplauze furtunoase pentru duetul ad-hoc constituit de Enrique şi Marty, Luther se strecură neobservat în bucătărie, iar de acolo în întunericul din garaj. Încotoşmănit în pelerina de zăpadă, cu cizme, mânuşi şi o căciulă groasă, porni la plimbare, rezemându-se de bastonul pe care jurase să nu-l folosească, încercând să nu icnească de durere chiar la fiecare pas, din pricina gleznelor iritate şi umflate.

Cu mâna dreaptă ținea bastonul, iar în stânga avea un plic. Afară continua să ningă cu fulgi răzleți, dar solul era deja acoperit de un strat uniform de zăpadă.

Ajuns pe alee, se întoarse şi privi prin geamul sufrageriei, la cei adunați acolo. Casa era plină. De la distanță, nici bradul nu mai arăta chiar aşa de rău. Pe casă, un Frosty de împrumut strălucea mândru.

Era linişte pe strada Hemlock. Din fericire, maşina pompierilor, ambulanța şi maşinile poliției plecaseră. Luther privi spre est, apoi spre vest, şi nu văzu pe nimeni. Mai toți vecinii se adunaseră la el acasă, pentru a-l ajuta să scape cu fața curată dintr-un episod care, cu siguranță, avea să fie ținut minte de toți drept una dintre cele mai mari ciudățenii întâmplate vreodată.

Pe dinafară, casa familiei Scheel era luminată feeric; înăuntru, abia dacă se zarea o geană de lumină. Luther îşi târî paşii pe alee. Cizmele strâmte îi apăsau juliturile; fără baston, nu s-ar fi descurcat. Ajuns în prag, apăsă pe butonul soneriei şi, din nou, întoarse capul şi privi vizavi, la propria sa casă. Ralph Brixley şi Judd Bellington îşi făcuseră apariția de după colț. Cu gesturi grăbite, se apucară să împodobească tufişurile din fața casei lui Luther cu ghirlande de beculețe.

Vreme de-o clipă, Luther îşi închise ochii, clătină din cap, apoi şi-l plecă.

Walt Scheel deschise uşa şi, pe un ton politicos, rosti:

— Ia te uită! Crăciun fericit, Luther!

— Şi ție la fel! replică Luther, cu un zâmbet sincer.

— Ai plecat de la petrecere?

— Doar pentru scurtă vreme, Walt. Pot să intru o clipă?

— Te rog.

Luther şchiopătă până în holul de la intrare şi se opri pe un preş. Cizmele i se umpluseră de zăpadă, iar el nu voia să facă mizerie,

— Îmi permiți să-ți iau haina? se oferi Walt.

Din bucătărie răzbătea un miros plăcut, de prăjitură aflată în cuptor. Luther considera aroma drept un semn bun.

— Nu, mulțumesc, nu stau decât o clipă. Cum se simte Bev?

— Slava Domnului, azi e într-una din zilele bune. Am vrut să pornim şi noi către voi, s-o vedem pe Blair, dar a început să ningă. Cum e logodnicul?

— E un tânăr foarte drăguț, răspunse Luther.

Bev Scheel îşi făcu apariția din sufragerie, salută şi îi ură lui Luther sărbători fericite. Purta un pulover roşu, de sărbătoare. Părea neschimbată la prima vedere. Se zvonea că doctorii îi dăduseră o speranța de viață de cel mult şase luni.

— Urâtă cădere, declară Walt, cu un zâmbet larg.

— Putea fi şi mai rău, ridică din umeri Luther, consimțind în gând să se lase luat peste picior. Oricum, nu avea de gând să zăbovească prea mult la acest subiect.

Îşi drese glasul, apoi începu:

— Să vă spun de ce-am venit... Blair va rămâne acasă vreo zece zile, aşa că noi nu vom mai putea pleca în croazieră. Eu şi cu Nora ne-am gândit că ar fi grozav dacă v-ați duce voi în locul nostru.

Ridica plicul şi, cu un gest vag, îl flutură ispititor în fața ochilor celor doi.

Reacția lor se lăsa aşteptată. Schimbară priviri uimite, încercară să realizeze care erau implicațiile ofertei lui Luther. Îi luase categoric prin surprindere şi, vreme de aproape un

minut, ramaseră muți. Într-un târziu, Luther rupse tăcerea:

— Avionul decolează mâine la amiază. Va trebui să ajungeți ceva mai devreme la aeroport, ca să faceți modificările la rezervări. O corvoadă care, vă garantez, are să merite efortul. Am sunat deja la agenție, azi după-amiază. Vă aşteaptă zece zile în Caraibe: plaje strălucitoare, insule luxuriante, tot tacâmul. Va fi o vacanță de vis.

Walt clatină din cap în semn că nu, dar fără prea multă convingere. Ochii lui Bev se umplură de lacrimi. Niciunul din ei nu se simți în stare să dea vreun răspuns. După un timp, Walt izbuti să rostească:

— Nu putem accepta aşa ceva, Luther. Nu se cuvine…

— Nu vorbi prostii! îl întrerupse Luther. N-am vrut să risipesc banii pe o asigurare de călătorie aşa că, dacă voi nu mergeți, biletele vor rămâne pierdute.

Bev privi spre Walt, care îşi ațintise deja ochii asupra ei. Luther citi limpede în ochii lor ceea ce gândeau: E o nebunie, dar, la urma urmei, de ce nu?

— Nu ştiu dacă doctorul meu va fi de acord, îngăimă ea.

— Am o afacere cu Lexxon în plina desfăşurare, mormăi Walt mai mult pentru sine, scărpinându-se în cap, pus în încurcătură.

— Am promis familiei Short că vom petrece revelionul împreună, adăugă Bev, deloc entuziasmată de perspectivă.

— Iar Benny ne-a spus că s-ar putea să treacă pe-aici de sărbători.

Benny era fiul lor cel mare, care nu-şi mai vizitase părinții de ani de zile.

— Şi ce ne facem cu pisica? întrebă Bev.

Luther îi lăsă să-şi depene şiragul de argumente, care de care mai neconvingătoare şi, într-un târziu, interveni:

— E un dar sincer de la noi pentru voi, un cadou de Crăciun care nu-i obligă la nimic pe cei care, în acest moment, se străduiesc zadarnic să găsească o scuză plauzibilă. Acceptați-l fără să mai stați pe gânduri!

— Nu ştiu dacă am hainele potrivite, mai încerca Bev o

scuză absolut previzibilă.

De aceasta dată, Walt fu cel care-i spuse:

— Nu fi ridicolă.

Simțind ca rezistența lor era pe cale de a se nărui, Luther porni asaltul final, întinzându-i lui Walt plicul.

— Aveți aici tot ce vă trebuie: biletele de avion, rezervările de locuri pe vapor, broşurile de prezentare, inclusiv numărul de telefon al agenției de voiaj.

— Cât ne costă, Luther? Dacă ne hotărâm să plecăm, îți vom înapoia ceea ce ai cheltuit.

— E un dar, Walt. Nu costă nimic. Nu complica lucrurile fără niciun rost.

Walt pricepuse cum stăteau lucrurile, dar mândria refuza să-l lase să cedeze.

— Va trebui să discutam despre asta când ne vom întoarce.

Era limpede, acceptase deja.

— Discutăm despre tot ce vrei, când vă veți întoarce.

— Dar pisica? îşi aminti Bev.

Walt se încruntă, căzând pradă gândurilor:

— Asta chiar că-i o problemă. E prea târziu ca să mai luam legătura cu un refugiu.

Cu un incredibil simț al împrejurărilor, motanul, un bulgăre blănos şi negru, îşi făcu apariția în hol şi începu să se frece de piciorul lui Walt, privind în sus, spre Luther.

— Nu-l putem lăsa aici, protestă Bev.

— Într-adevăr, nu putem, adăugă şi Walt.

Luther detesta pisicile.

— Am putea să o rugăm pe Jude Becker, îi veni lui Bev o idee.

— Nu-i nicio problemă, se trezi Luther spunând. Am să am eu grijă de motan.

Înghiți nodul care i se pusese în gât, conştient că Nora era cea care avea să preia această corvoadă.

— Eşti sigur? întrebă Walt, fără prea multe ezitări.

— V-am spus, nu e nicio problemă.

Privirea pisicii mai zăbovi o vreme asupra intrusului, apoi felina se făcu nevăzută. Era clar că antipatia era reciprocă.

Despărțirea fu mult mai lungă şi mai călduroasă decât sosirea. Atunci când o strânse în brațe pe Bev, Luther avu sentimentul că ea era pe cale să se frângă. Sub puloverul ei roşu, femeia era numai o umbră suferindă. Lacrimile i se prelinseră pe obraji.

— Mulțumesc, şopti ea. Am să-i telefonez Norei.

Chiar şi bătrânul Walt, cel tare ca piatra, avea ochii umezi. În prag, în timp ce-i strângea pentru ultima oară mâna lui Luther, rosti:

— Nici nu ştii cât de mult înseamnă darul acesta pentru noi, Luther. Mulțumesc din suflet.

Când uşa se închise în urma lui, Luther porni spre casă. Eliberat de greutatea plicului plin de broşuri şi de bilete costisitoare, dar mai ales de povara orgoliului pe care îl simbolizau toate acestea, mândru de darul perfect pe care tocmai îl făcuse, Luther se simțea mai uşor. Păşi spre casă cu spatele drept, iar şchiopătatul abia dacă i se mai observa.

Ajuns în stradă, se opri şi privi peste umăr. Casa familiei Scheel, întunecată ca o peşteră ceva mai devreme, prinsese viață. Luminile erau aprinse la parter şi la etaj. Îşi vor petrece noaptea făcând bagaje, gândi Luther şi zâmbi.

Vizavi se deschise o uşă, iar familia Galdy ieşi cu mare zarvă din sufrageria familiei Krank. O dată cu ei, râset şi muzică se revărsară în stradă, umplând cartierul de ecouri vesele. Petrecerea nu dădea semne că s-ar fi apropiat de sfârşit.

Stând în mijlocul străzii, în vreme ce zăpada i se aşternea uşor pe căciula de lână şi pe gulerul pelerinei, Luther îşi contemplă o vreme casa împodobită, în care se adunaseră mai toți vecinii. Avea toate motivele să fie mulțumit: Blair venise acasă, însoțită de un tânăr drăguț, chipeş şi politicos, de care era îndrăgostită lulea şi care, la ora actuală, preluase conducerea petrecerii, alături de Marty.

Luther însuşi avusese noroc: era în viață, stătea pe

propriile picioare, în loc să zacă fără suflare pe o masă la Casa de Pompe Funebre Franklin, ori străpuns de ace şi de perfuzii, într-o rezervă din secția de terapie intensivă a spitalului Mercy. Gândul că fusese cât pe-aci să se rostogolească de pe acoperiş, cu capul înainte, îl înfiora. Avusese noroc cu carul.

Dumnezeu îi dăruise vecini şi prieteni dispuşi să-şi sacrifice planurile făcute din timp pentru Crăciun pentru a-l salva.

Ridică privirea şi zări omul de zăpadă adus de familia Brixley. Chipul rotund al lui Frosty părea că-l priveşte, zâmbind cu pipa dintr-un cocean de porumb în colțul gurii, de sub joben. Printre fulgii de zăpadă, Luther avu impresia că omul de zăpadă îi făcuse cu ochiul.

După cum i se întâmplase mai tot timpul în ultimele săptămâni, Luther simți brusc împunsătura foamei şi i se făcu poftă de păstrăvi afumați. Porni cu hotărâre prin ninsoare. „Al naibii să fiu dacă n-am să mănânc şi-o tartă cu fructe!” îşi jură el

Să dai uitării Crăciunul, ce idee ridicolă!

Deşi… Cine ştie? Poate anul viitor…

Deoarece s-au săturat de reclamele de Crăciun, de febra cumpărăturilor, de decorații și cadouri, de felicitări și zîmbete mai mult sau mai puțin sincere, dar mai ales de cheltuieli, morocănosul Luther Krank și simpatica lui soție, Nora, se hotărăsc să... „sară“ peste Crăciun anul acesta și să-și cheltuiască economiile pe o croazieră de zece zile în Marea Caraibilor. Grisham va reuși să ne descrie cu mult umor atît agitația specifică acestui moment al anului, cît și încercările mai mult sau mai puțin reușite ale nonconformistului cuplu de a scăpa de asalturile cunoscuților și, în special, ale vecinilor care nu pot înțelege cum e posibil să nu vrei să-ți decorezi acoperișul cu un... om de zăpadă uriaș, ca orice american ce se respectă.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-442-3
9789735764423
www.raobooks.com